

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 37

Dimecres, 5 de febrer de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 26, primera reunió

Í N D E X

Proposició de llei

per a la promoció i la difusió d'obres musicals cantades en llengua catalana
(presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català
(presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 8/1988, del 7 d'abril, de l'esport (presa en consideració)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva nacional

Proposició de llei

del Servei Català d'Ocupació (presa en consideració)

Preguntes

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (presa en consideració)

Designació

de tres membres del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona,
de tres membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona i de dos membres
del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la protecció als menors desemparats i a l'adopció

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general de protecció dels menors desemparats i de l'adopció

Interpellació

al Consell Executiu sobre els criteris d'actuació respecte a la protecció dels menors i de l'adopció

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'Administració de justícia de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política territorial tant pel que fa a la seva dimensió
urbanística com social

S U M A R I

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts.

1. Presa en consideració de la Proposició de llei per a la promoció i la difusió d'obres musicals cantades en llengua catalana (Tram. 202-00062/05) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Carbonell i Abelló (S). 2360
Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 2361
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 2362
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot. 2363
Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez. 2364
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt. 2365
Votació (11:13): aprovada per 105 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció. 2367

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 9/1993, del 30 de setembre, del patrimoni cultural català (Tram. 202-00063/05) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 2367
Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 2368
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 2368
Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti. 2369
Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta. 2369
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Salvatella i Suñer. 2369
Posició del grup presentant: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 2370
Votació (11:39): rebutjada per 44 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció. 2370

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt vint-i-unè, la qual és aprovada per assentiment. 2370
El Sr. Portabella i Calvete (ERC) intervé per una qüestió d'ordre. 2371

3. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1988, del 7 d'abril, de l'esport (Tram. 202-00065/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Benach i Pascual (ERC), el qual, tot seguit, n'anuncia la retirada. 2371
Torn en contra: Sr. Vilaseca i Guasch (CiU). 2373

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva nacional (Tram. 302-00058/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Morera i Tanyà (M). 2375
 — Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 i 2)
Torn a favor: Sr. Benach i Pascual. 2376
 — Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 3)
Torn a favor: Sr. Vilaseca i Guasch. 2377
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot. 2378
Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés. 2379
Posició del G. Socialista: Sr. Terradellas i Redon. 2380
El Sr. Benach i Pascual (ERC) intervé per contradiccions. 2381
Posició del grup presentant: Sr. Morera i Tanyà (M). 2382
Votació del punt 1, amb l'esmena núm. 3 incorporada (12:54): aprovat per 77 vots a favor, 14 en contra i 26 abstencions. 2382
Votació dels punts 2 i 3 (12:55): aprovats per 104 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció. 2382

5. Presa en consideració de la Proposició de llei del Servei Català d'Ocupació (Tram. 202-00066/05) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Rañé i Blasco (S). 2383
Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 2385
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca. 2386
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet. 2387
Posició del G. P. Popular: Sr. Ariza Irigoyen. 2388

<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Hinojosa i Lucena.	2388
<i>El Sr. Rañé i Blasco (S) i el Sr. Ariza Irigoyen (P) intervenen per contradiccions.</i>	2390
<i>Votació (13:47):</i> rebutjada per 48 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	2390

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts.

6. Preguntes (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Pregunta al president de la Generalitat sobre si l'actual sistema de finançament autonòmic és l'adequat per a les necessitats de la societat catalana (Tram. 317-00165/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	2390
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2390
<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	2391
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2391
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actual controvèrsia de la plataforma digital (Tram. 317-00168/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	2391
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2392
<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	2392
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2392
Pregunta al president de la Generalitat sobre si cal recórrer als impostos indirectes per a finançar la sanitat (Tram. 317-00171/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	2393
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2393
<i>Repregunta:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	2393
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2393
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures preses en relació amb la Sentència 848 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre la requalificació urbanística de Sant Pere de Torelló (Osona) (Tram. 317-00174/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	2394
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2394
<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	2394
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2394
Pregunta al president de la Generalitat sobre la política de normalització, integració i participació social de les persones amb discapacitat (Tram. 317-00178/05)	
<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	2395
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2395
<i>Repregunta:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	2395
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2396
Pregunta al president de la Generalitat sobre el grau de compliment del Pla de sanejament d'aigües residuals, pel que fa a la instal·lació i la construcció de depuradores (Tram. 317-00180/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Serratusell i Sitjes (CiU).	2396
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2397
<i>El Sr. Serratusell i Sitjes (CiU) intervé per agraïments.</i>	2397
Preguntes al Consell Executiu sobre l'ampliació de l'IES Terra Alta, a Gandesa (Terra Alta) (Tram. 310-00159/05) i sobre l'escolarització del nivell d'educació secundària a Batea (Terra Alta) (Tram. 310-00160/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	2397
<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	2398
<i>Repregunta:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	2398
<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	2398
Preguntes al Consell Executiu sobre els acords entre el conseller d'Ensenyament i l'alcalde de Batea (Terra Alta) per a oferir el primer cicle d'ESO en aquest municipi fins	

a la finalització de les obres d'ampliació de l'IES Terra Alta (Tram. 310-00169/05), sobre la finalitat amb què es va organitzar el sopar de cloenda de l'Escola d'Estiu del Voluntariat el dia 27 de juliol de 1996 a Vilanova i la Geltrú (Garraf) (Tram. 310-00169/05), sobre les persones i les entitats convidades a assistir a l'Escola d'Estiu del Voluntariat, organitzada el mes de juliol de 1996 a Vilanova i la Geltrú (Garraf) (Tram. 310-00170/05), sobre el cost de l'Escola d'Estiu del Voluntariat, organitzada el mes de juliol de 1996 a Vilanova i la Geltrú (Garraf) (Tram. 310-00171/05) i sobre el retard en la presentació del projecte de llei sobre la funció pública de les administracions públiques catalanes, en compliment del que disposa la Llei 9/1994, del 29 de juny (Tram. 310-00173/05)

El vicepresident primer n'anuncia la retirada.

2399

Preguntes al Consell Executiu sobre l'inici de les obres de la nova presó de compliment de condemnes (Tram. 310-00193/05) i sobre l'estat actual de les gestions per a la substitució de les presons Model, Wad-ras i Trinitat, de Barcelona (Tram. 310-00194/05)

Formulació: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).

2399

Resposta: consellera de Justícia.

2399

Repregunta: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).

2399

Segona resposta: consellera de Justícia.

2400

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris emprats per a l'autorització d'una festa taurina a Figueres (Alt Empordà) (Tram. 310-00223/05)

Formulació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).

2400

Resposta: conseller de Governació.

2400

Repregunta: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).

2401

Segona resposta: conseller de Governació.

2401

Pregunta al Consell Executiu sobre la tramesa als casals catalans d'arreu del món del llibre Joan Casanovas i Maristany, president del Parlament de Catalunya (Tram. 310-00239/05)

Formulació: Sra. Montserrat i Culleré (P).

2401

Pregunta al Consell Executiu sobre els objectius del programa d'ajut a escriptors en llengua catalana (Tram. 310-00232/05)

El vicepresident primer n'anuncia la retirada.

2402

Resposta: conseller de la Presidència.

2402

La Sra. Montserrat i Culleré (P) intervé per agraïments.

2402

7. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés, del Senat o d'ambdues cambres (Tram. 271-00005/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Pujol i Folcrà (P).

2402

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

2403

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

2403

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

2404

Posició del G. Socialista: Sr. Guitart i Domènech.

2405

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Sesmló i Rius.

2405

Votació (18:06): aprovada per unanimitat.

2406

8. Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona (Tram. 284-00014/05), **de tres membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona** (Tram. 284-00015/05) i **de dos membres del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya** (Tram. 284-00016/05) (Punts sisè, setè i vuitè de l'ordre del dia.)

El secretari primer llegeix els noms dels candidats per al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona.

2406

Votació (18:08): són elegits el Sr. Josep Güell i Ramon, el Sr. Pere Miró i Plans i el Sr. Rafael Suñol i Trepal per 92 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

2406

El secretari primer llegeix els noms dels candidats per al Consell Social de la Universitat de Barcelona.

2406

<i>Votació (18:09): són elegits el Sr. Xavier Duran i Escribà, el Sr. Antoni Vila i Casas i el Sr. Francesc Raventós i Torres per unanimitat.</i>	2406
<i>El secretari primer llegeix els noms dels candidats per al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya.</i>	2406
<i>Votació (18:10): són elegits el Sr. Joaquim Tosas i Mir i el Sr. Vicenç Villatoro i Lamolla per 91 vots a favor, 3 en contra i 14 abstencions.</i>	2406
— Modificació de l'ordre del dia	
<i>El president anuncia la posposició del punt setzè.</i>	2406
— Alteració de l'ordre del dia	
<i>El president proposa que el punt onzè sigui substanciat després del quinzè i el dissetè després del dotzè. S'aprova per assentiment.</i>	2407
— 9. Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció als menors desemparats i a l'adopció (Tram. 301-00032/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sra. Nadal i Aymerich (P).	2407
— 10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de protecció dels menors desemparats i de l'adopció (Tram. 301-00033/05) (Punt desè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sra. Barenys i Martorell (S).	2409
— 11. Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'actuació respecte a la protecció dels menors i de l'adopció (Tram. 301-00036/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	2410
— 12. Interpellació al Consell Executiu sobre l'Administració de justícia de Catalunya (Tram. 300-00148/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	2412
<i>Resposta conjunta:</i> consellera de Justícia.	2414
<i>Rèplica:</i> Sra. Nadal i Aymerich (P).	2419
<i>Rèplica:</i> Sra. Barenys i Martorell (S).	2420
<i>Rèplica:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	2421
<i>Rèplica:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	2422
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions.</i>	2423
<i>Contrarèplica conjunta:</i> consellera de Justícia.	2423
<i>La Sra. Barenys i Martorell (S) intervé per allusions.</i>	2426
— 13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política territorial tant pel que fa a la seva dimensió urbanística com social (Tram. 301-00037/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)	
<i>Formulació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	2426
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	2428
<i>Rèplica:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	2430
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	2431

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 26.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Proposició de llei per a la promoció i la difusió d'obres musicals cantades en llengua catalana. Tram. 202-00062/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

2. Proposició de llei de modificació de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català. Tram. 202-00063/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1988, del 7 d'abril, de l'esport. Tram. 202-00065/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de llei del Servei Català d'Ocupació. Tram. 202-00066/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres. Tram. 270-00005/05. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona. Tram. 284-00014/05. Junta de Portaveus. Designació.

7. Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona. Tram. 284-00015/05. Junta de Portaveus. Designació.

8. Designació de dos membres del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya. Tram. 284-00016/05. Junta de Portaveus. Designació.

9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la protecció als menors desemparats i a l'adopció. Tram. 301-00032/05. Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política general de protecció dels menors desemparats i de l'adopció. Tram. 301-00033/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb dos altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la gestió dels residus especials. Tram. 301-00034/05. Sr. Ramon Camp i Batalla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els criteris d'actuació

respecte a la protecció dels menors i de l'adopció. Tram. 301-00036/05. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política territorial tant pel que fa a la seva dimensió urbanística com social. Tram. 301-00037/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la música cantada en català. Tram. 300-00051/05. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de gestió dels residus municipals a Catalunya. Tram. 300-00108/05. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans personals i materials al servei de l'Administració de justícia a Catalunya. Tram. 300-00119/05. Sr. Josep Mir i Bagó, juntament amb dos altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre l'Administració de justícia de Catalunya. Tram. 300-00148/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració laboral de les persones amb disminució. Tram. 302-00059/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la funció pública de Catalunya. Tram. 302-00060/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la introducció de noves tecnologies audiovisuals, amb especial referència a la televisió digital. Tram. 302-00061/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva nacional. Tram. 302-00058/05. Sr. Salvador Morera i Tanyà, del Grup Mixt. Debat i votació.

22. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

En iniciar aquest nou període de sessions amb aquest primer Ple de l'any 1997, amb total continuïtat respecte a l'any anterior, aquesta presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores diputades i dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda d'aquí a una estona inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectu-

ra. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Proposició de llei per a la promoció i la difusió d'obres musicals cantades en llengua catalana (presa en consideració)

El primer punt de l'ordre del dia és presa en consideració de la Proposició de llei per a la promoció i la difusió d'obres musicals cantades en llengua catalana, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament es passa directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup parlamentari. Seguidament hi haurà la possibilitat d'un torn en contra i cada un dels grups tindrà l'oportunitat d'intervenir per un temps límit de quinze minuts. Per presentar la Proposició de llei té la paraula el diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, ens plau iniciar aquest nou període de sessions amb la presentació, per part del Grup Socialista, d'una proposició de llei que té com a objectiu bàsic i essencial la promoció i la difusió de la música catalana, i, en concret, de la música expressada en llengua catalana. I ajudant la música cantada en llengua catalana estem convençuts que contribuïrem de manera efectiva, de manera positiva, de manera concreta a una major extensió i normalització de la nostra llengua. En bona part, la iniciativa de treballar aquesta proposta neix al Parlament; l'any passat vàrem assistir, a la Comissió de Cultura, a una compareixença de tots els estaments del món de la música: totes les associacions, educadors, docents, associacions d'interèperts de clàssica, de jazz; tots els estaments van coincidir en el dibuix d'un panorama desolador. Semblava com si el Govern català i en especial la Conselleria de Cultura no hagués estat atenta a l'evolució de la problemàtica de la música. Molts érem els diputats de diversos grups parlamentaris que coincidíem a detectar, a assenyalar –ho repeteixo– un panorama força desolador. De fet, senyor president, penso que cal recordar que la problemàtica de la música catalana ja va trobar ressò en el Parlament l'any 89. Eren moments de fortes tensions entre el sector i la Conselleria, i l'ACIC, l'Associació de Cantants i Intèrprets Professionals en Llengua Catalana, va comparèixer l'any 89 davant la Comissió de Política Cultural i en aquella compareixença l'ACIC ja ens va demanar l'elaboració –i ho llegeixo– «urgent d'una legislació de protecció cultural que reequilibri les desigualtats derivades d'expressar-se en una llengua d'àmbit minoritari». Ho repeteixo: era el desembre del 1989.

Doncs, bé, aquesta Proposició de llei és una primera mesura, o així ho entenem nosaltres, destinada a un sector concret del món musical català; ho repeteixo: una primera iniciativa parlamentària; en seguiran d'altres destinades a altres sectors de la creació musical o de l'educació musical –un altre àmbit, el de l'educació

musical, convé recordar, molt desatès. D'altra banda, la música cantada en català ha viscut moments de gran intensitat, en especial –cal recordar-ho– tot el moviment lligat a la Nova Cançó. La Nova Cançó, efectivament, va representar durant els anys seixanta i setanta un element molt important en el procés de redreçament nacional de Catalunya per a la recuperació de la nostra llengua i de la nostra cultura, i molt sovint com a vehicle d'expressió d'un poble que lluitava per guanyar la seva llibertat. Cal dir-ho i reconèixer-ho: la nova cançó va contribuir decididament a la creació de quelcom bàsic que té una comunitat, una música cantada, actual i popular, a través de la qual s'expressa el poble en la seva pròpia llengua. Crec que és just reconèixer la contribució de la Nova Cançó al redreçament del nostre país. En certa manera, aquesta Proposició de llei representa una manera senzilla, concreta, que arriba –ho reconec– amb un cert retard, d'agraïment a una tasca històrica. Després d'una forta crisi especialment dura durant la dècada dels vuitanta ens trobem davant d'una situació en què cal una major atenció i un major suport institucional si no volem que la llengua i la cultura catalanes es trobin sense la diversitat d'estils de música cantada en llengua pròpia. Cal insistir en el fet, d'altra banda, que el món de la música està a nivell nacional, europeu, internacional marcat per un predomini quasi exclusiu, generalitzat, de la poderosa indústria discogràfica i mediàtica de matriu anglofona.

Aquest procés de concentració i d'uniformització –de fet, un aspecte més de la globalització que estem vivint, que està marcant aquest canvi de societat, aquesta mutació de la nostra societat– ens porta a desplegar polítiques actives de suport a aspectes importants de la nostra cultura. Aquesta Proposició en pot ser un instrument. De fet, altres països ja han pres mesures similars o quasi idèntiques com les que plantejem avui; ho ha fet França, ho ha fet Portugal, ho ha fet el Quebec, ho ha fet Israel.

La Llei que avui proposem demana una discriminació positiva per a la música expressada en llengua catalana. En síntesi: demanem que les emissores de ràdio i televisió que emetin a Catalunya, ja siguin públiques o privades, hauran de garantir, dins la seva programació musical, un percentatge d'un 25% de cançons expressades en llengua catalana i, a més, s'assenyala que almenys la meitat han de pertànyer a nous autors o a noves produccions i que l'emissió d'aquestes obres musicals s'haurà de difondre en hores d'escolta significatives. Així mateix, proposem la creació d'un consell de la música expressada en llengua catalana que vetllarà pel compliment que preveu aquesta llei i que hauria de comptar amb la participació i l'assessorament de les associacions representatives de la música cantada. Sincerament, pensem, creiem que és una proposta sensata, realista i operativa. La quota del 25%, que queda lluny d'altres percentatges aplicats en altres països, és una quota assenyada, que es pot integrar amb facilitat, sense forçar, i sense forçar podem ajudar molt, podem donar una empenta a tots aquells que estan treballant en aquest àmbit. I demanem que una part d'aquesta quota incorpori les noves produccions dels autors ja més consolidats, i les produccions de nous autors. És una manera d'ajudar a la innovació i a la creativitat.

Finalment insistim en aquesta Proposició que les emissions d'aquestes obres musicals hauran de fer-se en hores significatives d'escolta. Estem convençuts que si la Proposició és acceptada a tràmit, és presa en consideració per aquesta cambra, crec que raonablement tots hi hauríem d'estar d'acord. Entre tots la podem millorar, i aquesta és una plena disponibilitat del nostre Grup. D'altra banda, intueixo que tots compartim l'objectiu d'aquesta Proposició. Fins ara, a Catalunya, les úniques quotes de discriminació positiva són les que s'apliquen en virtut d'un conveni signat entre el Govern de la Generalitat i l'Associació d'empreses de radiodifusió privades, per tal que aquestes puguin tenir accés a la publicitat institucional. No tinc dades, però, ni del compliment d'aquest acord ni del seguiment que se'n fa. En tot cas, sí que existeix un primer model de suport. Sorprenentment, però, aquest acord, o més aviat l'esperit d'aquest acord, no s'aplica a les emissores de ràdio i televisió públiques de la Corporació. No deixa de ser contradictori que, malgrat les fortes subvencions públiques —d'uns 15.000 milions—, malgrat l'accés a una quota important de la publicitat institucional, la Corporació i les seves empreses filials no estiguin subjectes a aquest acord. Ens hauria de fer reflexionar sobre alguns aspectes no aconseguits de la radiodifusió pública catalana. Avui mateix, a la tarda, o demà al matí, parlarem de la Moció sobre les plataformes digitals; divendres parlarem a la Comissió de Control sobre les noves tecnologies, i tot això està molt bé i ho hem de fer. Però alhora que pensem i intentem acostar-nos a un futur massa vegades que sembla com si se'ns escapés o fos inesgotable, alhora ens cal una política més senzilla, quotidiana, efectiva, del dia a dia, al costat de la gent, i en aquest cas al costat de la nostra gent que crea i recrea música en la nostra llengua. I potser, malauradament, la nostra televisió pública en aquest camp no ha estat a l'alçada de les circumstàncies.

A Catalunya existeix el potencial per donar un nou impuls a la música expressada en llengua catalana, existeix; cal que avui des del Parlament els ajudem. Estem convençuts, i per això presentem aquesta Proposició de llei, que podem donar un impuls seriós a la indústria cultural, un impuls que repercutirà en un sector de la cultura catalana, un sector que avui ens demana aquesta llei. Vull agrair la col·laboració que he mantingut amb l'ACIC i ens especial amb en Lluís Marrasé, amb els qui hem treballat molt per fer possible aquesta Proposició; també vull agrair a en Jordi García-Soler la seva decisiva contribució a l'elaboració d'aquesta Proposició.

Senyor president, acabo, i acabo demanant a tots els grups presents a la cambra el vot favorable per a la presa en consideració.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra... No hi ha torn en contra. Per fixar la seva posició tenen la paraula tots els grups parlamentaris. En primer lloc i pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialista d'aquesta cambra ha presentat a la seva consideració la Proposició de llei per a la promoció i difusió d'obres musicals cantades en llengua catalana, i és aquest Ple qui ha de decidir si pren aquesta Proposició en consideració o no. He de dir, d'entrada, que els diputats del Partit per la Independència, en el Grup Mixt, hi votarem a favor.

Hi votarem a favor, bàsicament, per dos motius. Un, perquè creiem que és bo que el Parlament debati el com, el quan i el per quins mitjans el país ha de potenciar la producció cultural autòctona. També hi votarem a favor pel fet que estem d'acord, en termes generals, amb la proposta presentada, perquè estem parlant d'una hipotètica llei que hauria d'existir i ser efectiva des de ja fa molts anys al nostre país; per contra, ara per ara no tenim cap norma que reguli la promoció de la nostra producció cultural, i les tímides accions empreses, sempre fruit de la pressió més o menys contundent del sector més directament afectat, s'apliquen amb moltes resistències i no sempre amb prou continuïtat.

És curiós com un govern que s'autoqualifica de nacionalista encara no hagi pres cap decisió al respecte, després de prop de disset anys al poder. Potser és que hi ha por de ser titllats de poc moderns? O és que aquesta modernitat, a vegades tan mal entesa, és incompatible amb la defensa de la mateixa gent? Potser el senyor Mitterrand, president francès, era un província quan va signar la llei que obligava totes les emissores de França, tant públiques com privades, a emetre un 40% de música cantada en francès? Si els francesos ho han fet, per què nosaltres, amb tota modèstia, no podíem fer una cosa semblant? Gairebé tots els països avançats —excepte els anglòfons, per raons òbvies— tenen normes i directrius per defensar la seva producció autòctona i, per extensió, la seva llengua respecte a la influència de l'anglès. I el nostre cas encara és pitjor: a part de la influència de l'anglès, omnipresent a tot arreu, patim la influència de l'espanyol, amb mètodes més antics i potser més arrelats. També hi poden haver motivacions, diguem-ne, polítiques per justificar aquesta marginació dels nostres cantants: allò que diuen tot cantant no sempre és agradable per a certes orelles sensibles i temeroses de les crítiques. Amb la música anglosaxona això no passa: normalment, els continguts, per comercials, són molt superficials i, a sobre, ho diuen en anglès, de manera que poca gent ho entén.

En nom de l'Associació de Cantants i Intèrprets Professionals en Llengua Catalana, el senyor Hèctor Vila, davant de la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya, va definir-ho amb aquestes paraules: «Alguns polítics no podien assumir que uns senzills cantants fossin molt més populars que ells i temien que aquells cantautors, amb un missatge social i polític molt distant de la seva ideologia, poguessin posar en perill la seva pròpia continuïtat.» De fet, aquesta Associació ha comparegut dos cops davant d'aquest Parlament: la primera —com ja ha dit el ponent socialista—, el desembre del 89, i la darrera, el juny de l'any passat, tot just fa uns mesos. En tots aquests anys, la seva anàlisi és que no hem millorat i que la producció autòctona de

cançó està encara marginada dels mitjans de comunicació i dels circuits de promoció i exhibició. Aprofito l'ocasió per saludar des d'aquesta tribuna els representants d'aquesta Associació que són a la tribuna de l'hemicicle, a la part del públic.

En fi, anàlisis a part, la realitat, entenem, és àrida com un desert. És per això que veiem oportuna la iniciativa del Grup Socialista, i confiem que, un cop aprovada, servirà per obrir en aquest Parlament un debat, que entenem molt interessant, que ha de ser molt interessant, sobre la promoció dels nostres productes culturals. Dit entre parèntesi, voldria manifestar la nostra agradable sorpresa en veure com el Grup Socialista posa com a models a tenir en compte els casos de França, el Quebec o Israel; confiem que aquesta admiració pel que fa a la promoció cultural d'aquests països continuarà i que també els tindran en compte quan aquest Parlament discuteixi la nova Llei de normalització lingüística, ja que tant França, com el Quebec, com Israel, així com molts altres països, coneixen i apliquen des de fa temps mètodes per normalitzar, en alguns casos de forma bastant expeditiva, la seva llengua pròpia.

La proposta presentada parla d'un 25% d'emissions radiofòniques i televisives per qualsevol mitjà, públic o privat, un percentatge que no sabem o no tenim els arguments per saber exactament si és el més encertat. També parla de la creació d'un consell de la música cantada en llengua catalana, però ho fa a través d'una disposició addicional, en lloc de fer-ho des de l'articulat directament. La proposta, en canvi, no parla d'un règim sancionador, imprescindible per tal d'obligar al compliment d'una llei. Aquests són tres aspectes que nosaltres no acabem de veure clars però que, si entra a discussió en ponència i comissió, ens agradarà de plantejar.

Mentrestant, senyors diputats i diputades del Grup Socialista, poden comptar amb el nostre suport en aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la coincidència en la tramitació ha fet que en aquest mateix Ple que estem debatent aquesta Proposició de llei presentada pel Grup Socialista tindrem l'oportunitat de substanciar una interpellació sobre la música cantada en català, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana i que aquest diputat que ara els parla també substanciarà i tindrà, per tant, oportunitat de tenir un diàleg amb l'honorable conseller de Cultura sobre el tema. I em sembla que això és positiu, perquè podem fer en un mateix Ple dues vessants força importants: una, una discussió, un inici de discussió legislativa, i l'altra, un debat sobre línies de política cultural en aquest aspecte.

En el Congrés de Música que es va celebrar el 94, l'ACIC, tres components de l'ACIC, en nom de l'entitat –Miquel Pujadó, Josep Tero i Lluís Marrasé–, van presentar una ponència que em sembla que definia els dos grans problemes de la música cantada en català a casa nostra avui. Aquests dos grans problemes, per un cantó, eren la manca d'una sèrie d'infraestructures –infraestructures discogràfiques, de sales...–, i per un altre cantó, la manca d'aparició als mitjans de ràdio i televisió, i especialment, en el nostre cas, en aquest Parlament, especialment en els dependents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Aquesta Proposició de llei que el Grup Socialista ha posat a la nostra consideració avui va en el segon d'aquests dos blocs de mancances que es remarcaven, i, a més, hi va en un sentit jo diria que positiu, perquè aquest Parlament ha debatut àmpliament –s'ha recordat abans– aquests temes, aquest Parlament ha pres acords: l'any 89 va prendre un acord en la Comissió de Cultura; l'any 93 va prendre un acord en el Ple, a través d'una moció... Però aquests són uns acords que s'han anat prenent entusiàsticament, per unanimitat, amb consens, però que després no s'han dut a la pràctica. I em sembla que després d'haver intentat arribar a les fites que ens hem proposat per altres mesures parlamentàries, com pot ser una proposició no de llei o una moció, val la pena prendre la mesura més important, perquè, si aquesta Proposició de llei es pren en consideració –com esperem, i com nosaltres ajudarem, amb la nostra modèstia dels vots que tenim en aquests moments a la cambra–, ja sabem que els acords de comissió i de Ple són d'obligat compliment, però les lleis encara ho són més. També sabem que a vegades no es compleixen; després tenim una altra proposició de llei en la qual justament apareix un incompliment d'una llei que obliga a aquesta nova Proposició.

L'aparició de la música cantada en català en tots els seus gèneres –en tots els seus gèneres; és evident que quan parlem de música cantada en català hem de fer un referent històric i contemporani a la Nova Cançó, al que es deia Nova Cançó i al que avui pot ser-ne l'hereva, però evidentment que la música cantada en català és molt més que la Nova Cançó, són molts gèneres; de fet, són tots els gèneres que es poden cantar–, el que és evident –deia– és que la seva existència en els mitjans audiovisuals o radiofònics i televisius és molt minsa. El mitjà que es fa més ressò de la música cantada en català és una emissora de ràdio, RAC105, que, essent la que més –essent la que més–, emet una cançó i mitja cantada en català cada hora. Deien, en aquell Congrés, es tornava a repetir que una de les maneres de saber en quin país estàs quan et mous en cotxe és posar la ràdio i escoltar quines músiques hi ha en aquelles emissores. Ja és un tòpic també en aquesta cambra dir que qualsevol ciutadà europeu que travessi els Països Catalans molt difícilment, segons com, pot adonar-se que és a casa nostra si ho ha de saber a través de la llengua de les cançons que pot escoltar.

Per tant, el que reclama el Grup Socialista –i nosaltres hi estem absolutament d'acord– són mesures d'acció positiva; mesures d'acció positiva que es donen arreu d'Europa, que no ens hauria de fer por d'assumir-les nosaltres. Sovint tenim aquesta consciència, que ens ha

portat a la situació on som ara, aquesta consciència que la normalització cultural –i la lingüística n'és una part– és vergonyosa; hem de demanar permís per fer-la; no queda bé; no és universalista; no és globalitzadora... Aquí s'ha posat l'exemple de França, el Quebec i Israel, exemples molt diferents. Si podem trobar a Europa un estat tan jacobí com aquell Estat al qual nosaltres encara pertanyem, un estat tan menyspreador de les realitats culturals que no són les de la cultura oficial central, aquest Estat és França, de manera evident i clara –de manera evident i clara; i precisament, quan posem l'exemple de França, volem dir l'exemple de França pel que fa al francès –pel que fa al francès–, no l'exemple de França pel que fa a les altres llengües que hi conviuen.

Aquestes mesures d'acció positiva són, a més a més, cada cop més urgents –cada cop més urgents. Amb l'amenaça de les plataformes digitals, que ja tenim a casa nostra, amb l'amenaça de nous canals de televisió privats de sistema tradicional, el que fem no és estar al mateix lloc on estàvem: és anar enrere. Avui dia, a les cases del nostre país, avui dia, estem pitjor que fa un mes, perquè avui dia a les cases del nostre país el nivell de percentatge d'emissió d'hores en la nostra llengua possible de rebre és molt inferior que el de fa un mes, molt més inferior que el de fa un mes. I, a més a més, voldria recordar que alguns d'aquests canals nous de televisió són estrictament musicals, i en els quals, evidentment, la música cantada en la nostra llengua no hi tindrà cap entrada.

Un dels punts positius de la Proposició –anant ja per acabar, senyores i senyors diputats, en aquesta Proposició de llei, i reservant-me molts altres plantejaments per a la moció que substanciarem més endavant–, d'aquesta Proposició de llei, és que fa referència a les emissores de radiodifusió i televisió que emetin a Catalunya. Aquest és un punt positiu, perquè no parla de les que emeten *des de* Catalunya, sinó de les que emeten *a*, i això, evidentment, és una concepció molt més àmplia i molt més positiva. És molt més difícil, és molt més difícil de fer complir, però, si més no, sí que deu ser fàcil de fer complir per a aquelles emissores privades i públiques que emeten des de qualsevol lloc d'aquest Estat, perquè cal recordar que també les emissores privades són un servei públic, perquè tenen la concessió d'un servei públic.

I, en canvi, si haguéssim de fer un retret –que el farem en el moment de la ponència, si això arriba a esdevenir ponència–, és que aquesta Proposició de llei no contempla els instruments per al seu compliment, i, evidentment, si les lleis molt sovint no es compleixen, aquelles que ja no preveuen els instruments que les facin complir i els instruments que permetin actuar si no es compleixen són lleis que van més enllà del paper mullat.

Però, evidentment, això és només una proposició de llei, hauria de tenir uns tràmits parlamentaris, en el cas que fos aprovada, i –hi insisteixo– des del Grup d'Esquerra Republicana farem amb els nostres vots el que puguem fer perquè així sigui; i si no ho és, doncs, tornarem a anar presentant això –proposicions, mocions, resolucions– i el que sigui, perquè, malgrat el que avui

s'aprovi aquí, la realitat continuarà essent la mateixa, i la realitat ens abocarà a continuar fent iniciatives parlamentàries en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, Iniciativa per Catalunya - Els Verds votarà a favor de la presa en consideració de la llei presentada pel diputat socialista, senyor Pipo Carbonell, i ho farà amb entusiasme. És una nova iniciativa derivada d'una trobada a Vic, amb els representants de la Música Viva a Catalunya i, posteriorment, d'una compareixença en el marc de la Comissió de Política Cultural el juny passat. D'aquella compareixença el juny, se'n derivaran també interpellacions d'altres grups. Avui mateix, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; més tard, del nostre Grup. Seria bo que, en aquest cas, recordéssim les lliçons d'aquell juny, que, quan vingui un altre juny, esmolem ben bé les eines –que diria l'himne–, perquè ens consta que la força cohesionada i coherent dels amics de la música a Catalunya continuarà insistint més enllà de l'aprovació, o no, d'aquesta llei.

És una llei de discriminació positiva que, com diu aquest anunci, si és necessària a França, al Quebec, a Israel o a Portugal, per què no a Catalunya?

És una proposició de llei que, en la seva exposició de motius, diu això: «La desatenció institucional i mediàtica, denunciada reiteradament pels professionals i des d'instàncies diverses, ha estat la causa fonamental d'una crisi que ha obstaculitzat l'existència fluida i normal d'una música cantada en llengua catalana, en tots els seus registres musicals, continuadora de la Nova Cançó i alhora innovadora.» Diu, encara més, aquesta exposició de motius: «En un context internacional de predomini generalitzat de la poderosa indústria discogràfica i mediàtica multinacional, de matriu quasi exclusivament anglòfona, i atesa la inexistència d'una indústria discogràfica catalana prou forta, cal endegar polítiques que contribueixin, d'una manera efectiva i pràctica, a la promoció i difusió de la cançó, a la promoció i difusió de la música cantada en llengua catalana.»

Si la Proposició avui presentada és admesa a tràmit, el nostre Grup hi presentarà un seguit d'esmenes; en especial, voldrem subratllar –ho deia ara el diputat també d'Esquerra Republicana– la força sancionadora de la llei, per evitar que es converteixi en una mera llei «plàtica»; en definitiva, en una ben intencionada proposició no de llei. I jo els poso ara un exemple, absolutament hipotètic. Imaginin-se que ara hi hagués una normativa que exigeix una quota de música feta a Catalunya i en català per a totes les emissores, tant públiques com privades. Què passaria si una emissora musical

privada, nova de trinca, darrere la qual hi ha noms que han saltat a la fama gràcies a les emissores de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, es negués a complir aquesta quota, no signés el pacte? S'entén que el Govern els negaria immediatament el dret de continuar? És una mera hipòtesi, però, en tot cas, em penso que és una hipòtesi que ens hauria de fer pensar sobre la responsabilitat que adquirim quan aprovem una determinada norma.

Voldria insistir en un punt. Els cantautors catalans han estat els nostres pedagogs sense fronteres; els nostres pedagogs en aula oberta, la nostra veritable universitat oberta de Catalunya. Quan es van tancar el 1989 a les dependències del Departament de Cultura, i els vaig visitar, parlàvem, una vegada i una altra, sobre això; i denunciàvem el provincianisme irritant del nostre entorn cultural, quan no s'adonava d'això: «El desprecio a cuanto ignoran» com Machado qualificava certes actituds històriques de Castella, podrien ser aplicades a una Catalunya massa fascinada per les armes de qui, des del punt de vista cultural, el colonitza. Però és que, a més, la gent que ha cantat en català ens ha ensenyat què vol dir el català dit en veu alta quan ningú no ho feia; quan ningú no ho feia ni a l'escola ni a les televisions ni a l'Administració ni a la ràdio. Moltes de les nostres estructures sintàctiques i verbals són herència de la gent de la Nova Cançó, fins i tot els que usem el demostratiu «aquest - aquesta» hem dit sovint «nosaltres no som d'eixe món». Ens han ensenyat una cosa més important encara: la unitat de la llengua catalana. Gràcies, Ovidi, i gràcies, Maria del Mar; gràcies, Marina Rossell. És clar que sí! És gràcies a ells que en aquests moments ningú no té a casa nostra cap dubte sobre aquesta unitat de la llengua catalana. És per això molt important que aquesta llei, a més de regular, serveixi per estimular els poders, per estimular els poders justament a complir acords.

Jo em preguntaria avui, per exemple, en quina situació es troba el Llibre blanc de la música a Catalunya? Recordo que quan va tenir lloc la compareixença del mes de juny, un dels primers que intervenia en nom dels cantautors a Catalunya, va parlar d'aquest Llibre blanc; i el president de la Comissió, senyor Antoni Dalmau, va dir: «Els recordo que això ja va estar aprovat i que, per tant, ja està en marxa.» M'agradaria saber en quina «marxa» està, i en quin punt es troba, aquest Llibre blanc.

Bé, és amb això amb el que volia explicar per què el nostre Grup hi estarà d'acord. Es tracta, senzillament, de recollir el que som, d'aprofitar les nostres millors herències, de ser coherents amb allò que hem estat i de tenir memòria. Saben que només els pobles que tenen memòria poden tenir esperança. La memòria d'allò que han fet els cantautors catalans és el que ens dona esperança col·lectiva.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular, el partit del qual pertany a la Internacional Popular, no pertany a la Liberal, de la qual participa el partit governamental, o partit majoritari en aquesta cambra, però, malgrat tot, tenim en el liberalisme un dels nostres eixos ideològics. Això vol dir que creiem en la llibertat individual, la llibertat de mercat, la lliure acció social, i poca creença en els dirigismes, siguin del camp que siguin. En aquest sentit, com a català, no sóc fonamentalment antiproteccionista —ara se'n diu «discriminació positiva»—, perquè, vaja!, Catalunya ha esdevingut capdavantera a Espanya gràcies al proteccionisme. Per tant, tampoc hem de ser dogmàtics. Però creiem que l'important és més una acció de foment, una acció d'ajut, de creació d'infraestructures, des de l'edició de discs fins a beques de creació artística, facilitats d'espectacles, gires, i naturalment tenir a la vegada els instruments públics on l'Estat, en aquest sentit l'Administració catalana, pot directament influir, afavorir la creació, els autors i la nostra producció artística, en el sentit de crear també..., que això en última instància i cap on anem, des del punt de vista català, espanyol i europeu, és que el mercat, és a dir, el consumidor, marcarà l'última llei; tota la resta són...

S'està veient amb el cinema i, malgrat la legislació quebequesa o francesa o israelita... Per cert, que, de França, podríem dir quina política fa respecte a les llengües regionals. Però, vaja! En fi, de tot això, serà el mercat i, per tant, la conscienciació mitjançant l'acció educativa, cultural, dels nostres joves, que són els grans consumidors, naturalment, d'aquesta nova música o de la música jove, és la que pot fer que aquestes qüestions augmentin, i veritablement s'aconsegueixi no una normalització en el sentit d'equiparació a la producció anglosaxona o la de llengua castellana, però indubtablement que tingui una presència, que ja voldria que fos com la que es va dir. S'ha recordat aquí molt justament la de l'època de la Nova Cançó, on políticament les condicions eren horribles per a aquest tipus de fenomen i, en canvi, hi havia a la societat catalana, o almenys a determinats sectors de la societat catalana, un gran prestigi que tenia aquesta cançó. Sobre aquest fenomen podríem parlar més, si el prestigi era tant per la qualitat artística —que també la tenia— com algunes vegades per un testimoni de resistència, que també era important, i es barrejaven les dues coses...; són altres temps.

Aleshores, anant més cap a aquí, jo diria que la política aquesta ha de ser una política que es fixi en els cantants i els productors de Catalunya, més que en català, perquè hi ha noves creacions que, si es vol fer una música de qualitat, sigui en català, sigui en castellà, però gent que treballa i que són, diguem-ne, catalans i que estan sota els ressorts de la nostra Administració, aquestes persones tenen grans dificultats també, perquè les poderoses multinacionals, sobretot —torno a repetir— anglosaxones, no els donen l'espai concret, l'espai suficient. Vull recordar en aquest sentit que persones conegudes d'artistes, creadors, músics, conjunts catalans que van començar i van ser classificats com —la seva

producció— totalment en català s'han passat al castellà tranquil·lament, fins i tot quan han arribat a un moment d'èxit; des del Jaume Sisa «Solfà», a la Trinca i a l'immortal Joan Manuel Serrat. Bé, doncs tots aquests indica que es pot passar tranquil·lament d'una llengua a l'altra. I recordem també—recordem també— com cantants i músics en llengua castellana han utilitzat, han fet grans produccions i grans gravacions en català, perquè la peça artística estava expressada en aquest idioma català. De manera que, gràcies—diguem-ne— a la llengua llatina i al neoromanisme, podem passar fàcilment d'una a l'altra.

Bé, tenint tot això ben mirat, creiem que la política actual, si s'apliqués..., aquí s'ha denunciat, en l'exposició de motius també es diu que hi ha un acord entre la Corporació i emissores privades perquè, a canvi de publicitat institucional, s'apliquin unes quotes. Bé, pel que he vist, no hi ha comissió de seguiment i no s'ha fet. El senyor Carbonell ha recordat que no s'aplica tampoc a les públiques, no s'aplica aquesta cosa. A les públiques potser el 50% en català, o el 60! Aquí tot depèn dels criteris de l'emissora. Ara, nosaltres ens oposem que es faci a les privades aquest dirigisme o aquest sistema de quotes. No hi creiem i, fins i tot, per coherència amb la nostra filosofia política, en què creiem en aquesta llibertat de mercat, també de sentit comú, perquè fa poc ens vam oposar en una llei del cable a les quotes lingüístiques, el que aplicava a les privades; i creiem que, com molt bé s'ha assenyalat—fixem-nos que el Grup Socialista no s'ha atrevit a parlar de sancions; clar, més a l'esquerra ja demanaven sancions!—, en fi, ja estem arribant a uns extrems que no podran tenir cap mena de virtualitat.

Per tant, crec que entrem en un terreny perillós, en el qual no els acompanyarem, i anunciem el nostre vot contrari.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és un fet que la presència de la música catalana, i especialment la cantada en català, als mitjans de comunicació, globalment considerats—i quan parlo de «globalment considerats» vol dir que tenim en compte les emissores des de la COPE a la Cadena SER o la COMRàdio, fins als mitjans de titularitat pública, però titularitat, sigui municipal sigui estatal, és a dir, tots els mitjans—, doncs, no es correspon amb l'ús i amb el tractament que el català hauria de tenir com a llengua pròpia i oficial de Catalunya.

Crec que aquest és un primer punt, és un punt important d'acord, sobre el qual ens ha de permetre avançar i buscar consens en tots aquells altres punts de la proposta, en què divergim o en els quals nosaltres no estem convençuts de la seva eficàcia. Però, abans de començar a veure aquests punts, els he de dir que l'exposició de motius fa referència a una suposada manca d'aten-

ció institucional que, segons es diu, «han patit les obres musicals cantades en català».

Crec que aquesta asseveració és greu i que mereixeria una resposta tant o més contundent com aquesta mateixa asseveració. Però, com vostès ja saben, nosaltres preferim deixar aquelles frases que sonen molt bé però que no demostren res, i donar tot un reguitzell de fets, que aquests sí que són realment incontrovertibles.

Passem, doncs, si els sembla—i, d'això, faré un enunciat molt ràpid, perquè, si no, no tindria temps—, des de l'any 90, que es va crear el centre de promoció musical Resson, que té com a finalitat promoure la música que es fa a Catalunya i impulsar les contractacions, sobretot mitjançant L'Espai de música i dansa i el Mercat de Música Viva de Vic, fins als convenis de col·laboració entre el Departament de Cultura i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, és a dir, convenis que busquen, sobretot, fer publicitat dels espectacles organitzats o ajudats pel Departament de Cultura, així com l'emissió de l'Agenda Cultural, per tal d'incrementar-ne l'assistència, amb aquests programes, fins a passar per l'adquisició dels drets d'emissió i de reproducció d'actuacions musicals, moltes d'elles en festivals internacionals, com ara els de Vilanova i la Geltrú, o el mateix de Vic, o bé la producció de videoclips, seleccionats preferentment entre els fonogrames que reben ajut del Departament de Cultura. Podem dir que aquest any 96 es va ajudar catorze videoclips cantats totalment en català.

Si parlem, però, d'altra banda, de les subvencions—a part les que es donen a l'ACIC—, tenim els ajuts a l'edició i promoció de fonogrames en llengua catalana, les subvencions a consells comarcals i a ajuntaments per a l'organització de festivals i altres activitats de teatre, dansa i música de caràcter professional, i tenim, així mateix, les subvencions per a activitats musicals de caràcter professional.

En tots ells, a l'ordre de convocatòria s'especifica que en els festivals i els cicles musicals hi ha d'haver un mínim d'un 40% dels intèrprets que han de ser residents a Catalunya, i un mínim del 10% ha de ser d'autors catalans. D'altra banda, com a criteri preferent per a concedir la subvenció, és l'ús de la llengua catalana en el projecte presentat.

Si passéssim, d'altra banda, a les emissores de la Generalitat, veuríem que, quan vostès demanen difondre a hores d'escolta significatives, és una hora d'escolta significativa, per exemple, que els dissabtes a la una s'emeti el programa d'especialitats en música pop-rock catalana, o bé els diumenges a les tres de la tarda, el programa *Èxit*, que té com a objectiu principal descobrir nous cantautors? O bé el que es fa diàriament, el *Babel*, que és un programa de caràcter cultural, en què es destaquen, justament, els concerts d'artistes catalans? O bé els dissabtes i diumenges, a les nou del vespre, el *Broadway Express*? I així podríem anar dient tot un reguitzell que fa les emissores de la Generalitat. No els parlaré que, dintre de les emissores del grup, hi ha una emissora per excel·lència de temes musicals, que és la RAC 105, i dintre d'aquesta, des de les deu a les dotze de cada dia, hi ha un músic català convidat, i els

2366

discos que surten també s'emeten durant tota la setmana. (*Remor de veus.*)

Bé, no parlaré de Catalunya Música...

El president

Prego als diputats que guardin silenci per escoltar l'oradora, i que els membres que són a la tribuna encara guardin més silenci.

(*Algú de la tribuna del públic estant diu: «I els de baix també, si us plau!»*) (*Remor de veus.*)

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. No parlaré de les altres emissions. És a dir, Catalunya Informació, que vostès saben que també va repetint moltes vegades frases o música que va sortint, música nova, i els estalviaré també la programació de TV3 i del Canal 33, perquè aquestes sí que tenen, per vostès, un seguiment acurat, a través de la Comissió de Seguiment i Control de la Corporació d'aquest Parlament. Només els recordaré la inclusió de programes de les actuacions que organitza el centre de promoció musical Ressons, l'*Audioclip*, etcètera.

Però entraria en la proposta que estem ara contemplant, que demana d'establir quotes d'emissió, és a dir, d'imposar mesures de discriminació positiva per tal de normalitzar l'ús i presència del català en els mitjans de comunicació. Per nosaltres, aquesta tindria una eficàcia limitada, és a dir, relativa, si no fos que hi haguessin unes vies de control que fessin possible que la llei es complís, perquè no hi ha res pitjor que una llei que no es compleix, perquè, o bé no es pot complir o no es pot fer complir. El que és cert és, doncs, que els mitjans de comunicació de la Corporació tenen el control, a través de la Comissió d'aquest Parlament, però qui i com controlaria els mitjans públics, els de titularitat –ja els ho he dit– municipal o bé estatal, o qui i com pot obligar els mitjans privats? Creiem que això només es pot fer a través de mesures, com han dit altres grups que m'han precedit, mesures coercitives legals, és a dir, mesures amb capacitat sancionadora. Sigui com sigui, aquest és un tema sobre el qual haurem d'aprofundir i buscar la fórmula més adient per tal que sigui real la informació que el Govern, segons si arriba a ser llei, segons aquesta Proposició demana, que es doni a aquest Parlament. És a dir, nosaltres voldríem que, quan el Govern informés, ho fes d'una forma àmplia, fidedigna, i que abastés tots els mitjans.

Un altre punt de desacord seria el de la creació del consell; això, ja els ho anticipo, perquè se li assignen –almenys tal com ho veiem en aquesta Proposició–, se li assignen unes funcions que per nosaltres corresponen de ple a la Generalitat. És per això que, o bé miraríem de remodelar-ho, o nosaltres, lògicament, hi estaríem en desacord.

La invocació que es fa a la discriminació positiva de la música nacional a d'altres països..., a vegades, els resultats no són realment els que es volen, la realitat difereix molt del que es voldria aconseguir. Cal considerar, d'entrada, que les característiques dels països, de les emissores, de les músiques, dels creadors i de les indús-

tries són qualsevol cosa menys homologables. D'altra banda, cal tenir en compte que els telespectadors i els radiooients demanen que els programes reflecteixin una diversitat de gustos i tendències. Vostès saben –com també s'ha dit– que estem vivint uns moments de grans canvis estructurals, de fortíssima competència; moments en què, més que mai, cal tenir en compte els espectadors o oients, i, en conseqüència, les emissores que emeten en català.

Jo sempre recordo que, quan va néixer la Nova Cançó, vàrem ser conscients del gran pas que representava per a la normalització cultural i lingüística del país, però, malgrat els esforços i la llarga història, encara no s'ha aconseguit aquella diversitat de gèneres i estils que abasti tots els centres d'interès. És per això que és important tenir un llibre blanc; és per això que s'està confeccionant i, segons m'han dit, en pocs mesos el tindrem, i sobre aquell llibre blanc tindrem les bases sobre les quals s'ha d'actuar.

Finalment, dir-los que he començat reconeixent una situació no massa falaguera, i el que crec que és important és trencar justament aquesta tendència. Per tant, vull dir-los que la voluntat del nostre Grup Parlamentari és d'avançar positivament, i els anuncio el vot positiu a aquesta Proposició. I com que el punt bàsic és la no-discriminació lingüística, nosaltres demanem que aquesta Proposició es pugui debatre en la mateixa ponència que tracta les proposicions de llei aprovades per aquest mateix Ple sobre aquesta matèria. És a dir, demanaríem que formés part d'aquella ponència conjunta.

I és amb aquesta convicció que entre tots, tal com deia...

El president

Se li ha acabat el temps.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Si m'ho permet, senyor president...

El president

Sí, acabi, acabi.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

...tal com deia el senyor Carbonell, que entre tots podem millorar aquesta Proposició, aquesta actitud és la que valorem, i confiem que la mantinguin en d'altres iniciatives parlamentàries, i molt especialment en totes aquelles que facin referència a la llengua catalana.

I voldria acabar dient que, per part de tots els diputats del nostre Grup, per part del Govern al qual donem suport, nosaltres també recordem la cançó d'en Raimon, «ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble».

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, iniciarem la votació. Les senyores diputades i els senyors diputats, que es preparin per a la votació que iniciarem tot seguit.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació és el següent: 105 vots a favor, 13 vots en contra i cap abstenció. Per tant, queda aprovada l'admissió de la Proposició de llei.

Proposició de llei de modificació de la Llei 9/1993, del 30 de setembre, del patrimoni cultural català (presa en consideració)

Iniciem el segon punt de l'ordre del dia: presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 9/1993, del 30 de setembre, del patrimoni cultural català, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 107 del Reglament es passarà directament al debat, amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari; seguidament hi haurà la possibilitat d'un torn en contra i la presa de posició de cada un dels grups. Per presentar la Proposició, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera, per un temps màxim de quinze minuts.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons i no facin comentaris ni en veu baixa ni en veu alta.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, una vegada més, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i aquest cop a partir d'una proposta que hem signat conjuntament amb el diputat senyor Joan Boada, volem aportar el nostre treball parlamentari a favor del patrimoni cultural català. Si abans de la Llei 9/1993, del 30 de setembre, ja havíem formulat interpellacions, preguntes i proposicions no de llei sobre la política del Govern de la Generalitat en relació amb el patrimoni, i si en el llarg i intens debat en comissió i en ponència el nostre Grup, a través del diputat senyor Roc Fuentes, va insistir en conceptes bàsics per a la defensa, protecció i difusió del patrimoni cultural català, del qual parlàvem sempre com d'un patrimoni que també inclou tot allò que és patrimoni natural; si hem estat plantejant aquest seguit de mesures, tractem avui d'una qüestió que podria semblar menor, i que entenem com un buit en la Llei del 1993. Em refereixo a la defensa i protecció dels paratges qualificats de «pintorescos». Sobre aquesta qüestió, tant el diputat senyor Joan Boada com jo mateix vam formular preguntes al Govern el juny del 1996; al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del 26 de setembre poden llegir la resposta, amb arguments i amb dades d'interès inqüestionable, de l'honorable Joan Maria Pujals. Si en alguna ocasió ens hem queixat de respostes molt sovint telegràfiques, que defugien l'objecte d'allò que un preguntava, en aquest cas hem de dir que, a l'inrevés, la resposta és una resposta que exactament tracta d'aclarir i tracta de tranquil·litzar els preo-

cupats per determinats paratges pintorescos. Tant que, en un primer moment, vam estar debatent si la resposta ja era suficient. Però immediatament vam veure que no era així, una mica perquè la disposició addicional cinquena de què els parlo té una mena de punt final que ens podria portar a un cert fatalisme legal pel que fa a la defensa de patrimonis pintorescos. Els recordo el text d'aquesta disposició addicional cinquena. Diu així: «La declaració de paratges pintorescos incoada o acordada de conformitat amb el procediment regulat per la Llei de l'Estat del 13 de maig de 1933, de defensa, conservació i creixement del patrimoni historicoartístic nacional ha d'ésser reclassificada en el termini de tres anys a favor d'alguna de les figures de protecció establertes per l'article 7 de la llei present o per la legislació sobre espais naturals. Si transcorre aquest termini i no s'ha procedit a la reclassificació, s'entén que la declaració ha caducat.»

Entenguin, per tant, senyores diputades i senyors diputats, que el cert caràcter d'urgència del seguit d'iniciatives parlamentàries que feiem a l'entorn del tema venia, naturalment, determinat, perquè aquí es parlava de terminis, i si hi havia un petit debat sobre que era un mes més o un mes menys, perquè nosaltres parlàvem del dia de la publicació de la llei i no del dia que la llei començava a actuar com a tal, de tota manera ens trobàvem que l'any 1996 acabaria amb la desprotecció d'un seguit de paratges que ens semblaven molt importants.

Els col·lectius que ens havien fet arribar la seva preocupació pel retard en la reclassificació dels paratges pintorescos ens feien adonar del perill de desprotecció en què podien caure aquests paratges o bé en la necessitat de garantir un marc legal més definitiu i més estable per a aquests paratges.

La proposta de modificació de la disposició addicional cinquena —que esperem que sigui acceptada a tràmit— té molt en compte que la seva defensa pot dependre de la Conselleria de Medi Ambient, de la normativa reguladora sobre espais naturals, de l'article setè de la Llei del patrimoni, però que també pot afectar conselleries com la d'Obres Públiques i Urbanisme, clarament. Proposa, en tot cas, una atenció específica, una audiència dels col·lectius que més s'han preocupat per aquests paratges, clarament contemplables des d'una òptica interdepartamental. És a dir, el projecte de modificació de llei que presenta avui el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds vol cooperar en una feina no gens senzilla: la de fer pedagogia a favor del nostre patrimoni, més enllà del cercle de qui legisla.

Em penso que és important saber fins i tot amb quins criteris s'ha decidit acceptar o no una proposta de reclassificació presentada per un ajuntament, és a dir, la sensació que molts poden tenir que no hi hagi audiència justament als professionals del patrimoni, als que tenen raons ben específiques per fer una defensa del patrimoni, sigui per raons històriques, sigui per raons paisatgístiques, sigui per raons precisament de configuració de futur d'una determinada àrea o zona, és molt important que siguin escoltats.

Quan ahir el diputat del Grup majoritari senyor Josep Maria Salvatella —que recordo, a més, que va ser un

dels actius ponents de la Llei del patrimoni de 1993—venia a dir, en la resposta: «En defensa de la posició del nostre Grup tractaré d'explicar que ja hi ha garanties per a aquests paratges i que, per tant, aquestes garanties, el compromís d'aquestes garanties poden ser argument suficient com per plantejar-vos que retireu la vostra proposició...», a mi l'argument em semblava en part plausible, però —ho repeteixo—, em penso que pot ser més important per a tothom que més enllà del crèdit que atorguem a les paraules del Govern, i en aquest cas del senyor Salvatella, hi hagi un marc que ens vinculi a tots i que ens permeti en el futur fer una defensa d'aquests paratges.

Jo em permetria fer-los ara una lectura rapidíssima d'alguns d'aquests espais que caldria reclassificar i veuran que, ja que ho dic en el marc de la celebració de l'Any Pla, sembla que sigui un llistat que hauria pogut elaborar per altres raons Josep Pla. Espais que caldria reclassificar com a bé cultural d'interès nacional: per exemple, Sant Joan i Santa Anna, com a ampliació dels jardins botànics de Blanes; Es Codolar, de Tossa; muntanya de Sant Elm i paratge de Montcalvari, de Sant Feliu de Guíxols; promontori de Sant Esteve, a Palamós; cala Margarida, de Palamós. Espais que caldria reclassificar com a paratge natural d'interès nacional: massís des de cala Canyelles fins a cap de Bou, a Lloret i a Tossa; puig de la Cadira; massís del cap Gros; massís de Castell, des de la punta de Sant Esteve fins a cap Roig, entre Palamós i Palafrugell; muntanya de Queramany Gros i Queramany Petit; paratge de la Fonollera; la Pelosa; massís des de la platja de Garbet fins a..., etcètera. Paratges pintorescos del municipi de Blanes, del municipi de Lloret de Mar, del municipi de Begur, del municipi de Mont-ras i Palafrugell, del municipi de Tossa de Mar. Paratges pintorescos que caduquen al municipi de Platja d'Aro...

El seguit de propostes és important. Aleshores, un diu: «Bé, i ja podrem arribar a una protecció en tant que béns d'interès local.» Per quina raó? Per quina raó —és això el que ens preguntem— no són considerats béns d'interès nacional alguns d'aquests paratges? I és justament la necessitat de tenir aquest tipus de criteris clars, aquesta regulació legal d'aquests criteris el que ens porta a plantejar, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, aquesta proposta de modificació de la Llei del patrimoni cultural, del 1993.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha la possibilitat d'un torn en contra. Si no hi ha cap grup que la utilitzi, passariem al torn per fixar la posició de tots els grups parlamentaris. (Pausa.) En primer lloc, pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Molt breument, només per dir que al nostre parer la proposta de proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds incideix en un aspecte molt concret i puntual de la Llei del 93, del patrimoni cultural català.

Hem restat a l'espera de prendre la darrera decisió, de conèixer els arguments que el diputat senyor Riera ens ha fomit fa un moment per tal de posicionar-nos. Cal dir que no coneixíem a fons el contingut de la proposta i que, a més a més, comptava amb una petita errada tècnica —suposo que ja detectada—, que és que l'exposició de motius parla de la Llei estatal del 13 de maig del 93, quan em sembla que és del 13 de maig del 33, uns quants anys abans. D'acord, hi havia algun problema d'aquest tipus, hem escoltat les explicacions del senyor Riera i també hem escoltat la llista de paratges pintorescos o de paratges a protegir que la nova llei d'aquest Parlament, del patrimoni cultural català, després de tres anys deixa, segons es diu, desprotegits.

Encara que aquests tres anys s'han complert, suposem que hi ha maneres de resoldre aquest buit, i és per això que, finalment, veiem que és necessària l'aprovació d'aquesta Proposició de llei, que modifica una petita part de la Llei 9/93, del patrimoni cultural català.

En qualsevol cas, el debat en ponència i en comissió pot acabar d'aclarir quins són aquests espais i crec que és molt possible o molt senzill que puguem arribar a algun tipus de consens o d'acord majoritari per tal de retocar la Llei de la forma més adequada possible, per tal que aquests paratges pintorescos que han quedat desprotegits de la cobertura pública i de la cobertura legal puguin veure's defensats convenientment.

Per tots aquests motius, doncs, confiem en la possibilitat que aquesta proposta pugui ser aprovada, aquesta presa en consideració, i que puguem discutir després en el Parlament sobre quina serà la reforma concreta per tal de garantir aquesta protecció. I, per tant, doncs, com he dit, el Grup Mixt, els diputats del Partit per la Independència, hi votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Senyor president, de l'escó estant, no pas per restar importància a aquesta Proposició de llei, sinó, en tot cas, pel fet que el nostre posicionament serà molt breu.

La Llei del patrimoni cultural català, en el seu preàmbul, indica que «el patrimoni cultural és un dels testimonis fonamentals de la trajectòria històrica i d'identitat d'una collectivitat nacional, els béns que l'integren constitueixen una herència insubstituïble, que cal transmetre en les millors condicions a les generacions futures. La protecció, la conservació, l'acreciment, la investigació i la difusió del patrimoni cultural és una de les obligacions fonamentals que tenen els poders públics.»

En aquest preàmbul queda molt clar que, evidentment, qualsevol aspecte que la mateixa llei o el seu desenvolupament posterior resti en una mica de nebulosa de dubte en la seva aplicació per aquests conceptes, cal

esmenar-ho amb la fermesa més radical possible, perquè el patrimoni és un dels fets consubstancials de nosaltres com a país i com a societat.

Per això creiem que, tot i que pot semblar jurídicament una migradesa el motiu pel qual es proposa aquesta Proposició de llei, em sembla que val la pena donar-hi suport, entre aquests motius que el diputat senyor Riera ja ha explicat i un altre que li forneixo, que així acabarem, a més a més, amb una denominació estranya com la de «paratges pintorescos», perquè, evidentment, això té a veure quan els paratges només es transmetien a través de la pintura, i a les alçades que estem em sembla que ja fins i tot valdrà la pena per això.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Senyor president, senyores i senyors diputats, des de la coincidència amb la preocupació que porta el diputat senyor Riera i el seu Grup a fer-nos prendre en consideració la situació dels paratges «pintorescos» i des d'un ben poc enamorament amb la tasca de protecció del patrimoni natural duta a terme pel Govern de la Generalitat, ens portaria això, sens dubte, a votar a favor de la seva iniciativa parlamentària.

Però entenem que, pel que fa als paratges pintorescos, uns ja han estat requalificats en les categories de protecció del patrimoni cultural, altres amb les categories de protecció previstes en la Llei catalana d'espais naturals per la seva inclusió en el PEIN, i queda una resta de paratges que, en haver-se complert els tres anys previstos en la disposició addicional cinquena de la Llei del patrimoni cultural català que es pretén modificar, han caducat i, per tant, queden protegits només en els termes que estableixi el corresponent planejament turístic.

És per això que entenem, senyor Riera, que la seva lloable iniciativa parlamentària està malauradament fora de termini i, per tant, no li podem donar suport. Li agrairíem que la retirés, perquè ja hem pres en consideració la problemàtica, i ens plantegéssim un altre tipus d'iniciativa que almenys fos jurídicament viable i legislativament oportuna en la temporalitat, i així podríem fer-li costat amb objectius comuns –i ho cito textualment–, seus, que és fer pedagogia del nostre patrimoni i que hi hagi audiència als professionals del patrimoni.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de l'escó estant, per adherir-nos a la proposi-

ta d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Dir que hi votarem a favor perquè és cert que, malgrat l'aparença d'una cosa sense gaire importància per la transcendència que en el conjunt de la Llei de patrimoni pugui tenir aquesta qüestió, en realitat afecta d'una manera, si ho individualitzem, tal com ha fet el senyor Ignasi Riera, els casos de què parlem, les situacions concretes, llocs que tots podem reconèixer, podem arribar a concloure que realment estem parlant d'una cosa de més transcendència que la que podria semblar inicialment.

Ara em deia el senyor Joan Boada que són vuitanta els paisatges pintorescos que encara estan amenaçats, que de fet han caigut en aquesta caducitat de què ara es parlava. Parlant-ne, per tant, no parlem d'una qüestió menor, sinó d'una qüestió important. I voldria dir també que, malgrat que hagin pogut caure en caducitat, justament el tràmit de modificació de la llei que proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, permetria recuperar aquesta situació. És a dir, justament la virtualitat d'una iniciativa legislativa com aquesta és retornar a la possibilitat que aquells que hagin pogut caure en caducitat puguin ser finalment recuperats.

De manera que, sense afegir més arguments als que ja han estat explicats, que nosaltres compartim i que, per tant, no cal que repeteixi en aquest moment, anuncio que el nostre Grup considera molt interessant aquesta iniciativa –ho repeteixo, malgrat la seva aparença de poca transcendència– i, per tant, hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Senyor president, senyores i senyors, els diputats i diputades del Grup que dona suport al Govern sovint actuem com aquelles noies boniques i un bon xic pre-tensioses que als balls de festa major d'abans s'atipaven de repartir carabasses. (*Remor de veus.*)

Per això no s'estranyaran, senyores diputades, senyors diputats, que argumenti en contra d'aquesta Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Altra cosa potser els sorprendria.

Els anomenats paratges pintorescos, categoria de protecció prevista a la Llei de patrimoni historicoartístic de 1933, van ser també esmentats com a reclassificables a les lleis estatals de 1975, d'espais naturals protegits, i de 1985, del patrimoni històric espanyol. Altrament, la Llei del patrimoni cultural català, de 30 de setembre de 1993, de la qual m'honora haver estat ponent, estableix en la seva disposició addicional cinquena que aquests paratges pintorescos han de ser reclassificats en el termini de tres anys en alguna de les categories de protecció establertes a la legislació del patrimoni cultural o bé a la d'espais naturals. Passat aquest termini, els paratges no reclassificats s'entenen com a caducats.

El Departament de Cultura ha tramitat en aquest temps vint-i-dos expedients de reclassificació de paratges pin-

torescos i ha resolt l'arxiu de quatre expedients de declaració de paratges que havien quedat en fase d'incoació. Tots els espais que eren paratges pintorescos i que el Departament de Cultura ha considerat que han de ser protegits ho són, efectivament, d'acord amb la Llei del patrimoni cultural català. Així han estat declarats com a béns culturals d'interès nacional, per exemple, el castell d'Uldecona, el conjunt de Gerri de la Sal, el jardí botànic de Mar i Murtra de Blanes, Castell d'Aro, s'Agaró, Cala s'Alguer, a Palamós, els nuclis antics de Pals i Cadaqués, els castells de Begur i Esclanyà, Sant Martí d'Empúries, la casa de Dalí a Portlligat, el conjunt de Sant Pere de Rodes, Sant Salvador i Santa Elena, Porqueres, el Malloll, a la Vall d'en Bas, etcètera. Pel que fa als espais naturals podríem esmentar la Moixina, que forma part del parc natural de la Garrotxa, el llac de Banyoles, inclòs al PEIN, les serres de Sant Llorenç del Munt i de l'Obac –parc natural–, la muntanya de Montserrat i entorn –també parc natural–, el pas de Collegats –reserva natural– i el nucli de Siurana, inclòs al PEIN. Així mateix, l'any 92 el PEIN va incorporar la majoria dels espais que es mantenen encara sense urbanitzar, com ara Cadiretes, els aiguamolls de l'Empordà i el cap de Creus, ara en procés de ser declarat parc natural.

Creiem que hi ha una certa confusió en aquest tema. Com hem dit, els departaments de Cultura i Medi Ambient han reclassificat tots els paratges dits pintorescos amb valors rellevants. Per altra banda, a més, tenim el PEIN –Pla d'espais d'interès natural–, la Llei de costes en la zona litoral, el Pla de ports esportius i el mateix planejament urbanístic dels ajuntaments que vetllen per la protecció dels espais, com ara els de la Costa Brava, que veig que preocupen especialment el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Penso que els diputats que signen la Proposició de Llei que ens ocupa han actuat de bona fe i amb recta intenció. Ara, és clar, de bones intencions l'infern n'és ple i el purgatori en vessa. La solució proposada no és adient –em sembla–, i si alguna cosa s'hagués de fer a favor de qualsevol espai que hagués pogut quedar en el tinter, important o no, que això sempre és opinable, no seria, és clar, la proposta presentada, ja que ha caducat en data de 31 d'octubre passat el termini de tres anys fixat per la disposició addicional cinquena tan i tan repetida. Aquesta és, per tant, una qüestió obsoleta: quan fou mort, el combregaren.

És per això que creiem que la Proposició de Llei hauria de ser retirada, i així ho demano amb cordialitat i respecte per al senyor Riera i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. En tot cas, per si quedava l'ombra d'un dubte encara, el nostre Grup estaria d'acord a instar el Govern a fer un estudi detallat dels possibles casos particulars que poguessin quedar, si en quedessin, després del procés de reclassificació que he esmentat. El nostre interès, l'interès de tots –em penso–, és assegurar la màxima protecció a tots els espais d'interès cultural o natural d'arreu del país. Per tant, si es retirés aquesta Proposició presentada, queda aquest compromís en peu. Ara bé, si no és així, si finalment el Grup d'Iniciativa opta per la solució del tot o res, sentint-ho molt, perquè l'esperit d'aquesta Proposició també el

compartim, haurem de votar en contra. Qüestió d'opunitat, qüestió de coherència, com vulguin. La figura jurídica dels paratges pintorescos va quedar suprimida en realitat pintorescament fa més de vint anys. Els paratges que no s'han reclassificat en aquest temps cal pensar que són d'interès menor, en general; d'altra manera no s'entendria: vint anys són molts anys, massa anys a vegades; i si no, facin la prova i ho preguntin a la seva parella –els que en tinguin, és clar.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Havent-se formulat la pregunta si volia retirar la proposta, demana la paraula el senyor Riera –i la té– per contestar aquest punt precís.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Com que m'ha estat formulada amablement la pregunta de retirar tant pel senyor Francàs com pel senyor Salvatella, dic que crec que no ho puc fer, i justament per la raó que ell m'ha donat. En aquests moments podríem entrar en una situació de desprotecció que, com deia molt bé el senyor Dalmau, l'aprovació de la Llei permetria recuperar-ho. Per tant, encara amb més raons que les que tenia abans de començar, dir que sí. I sobretot perquè, a més, hi ha ajuntaments que no acaben d'entendre la decisió de no reclassificar alguns dels seus paratges malgrat l'argumentació aportada.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat sobre la consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 9/1993, del 30 de setembre, procedirem a la seva votació. Si les senyores diputades i els senyors diputats ocupen els seus escons, iniciariem la votació.

Iniciem la votació.

La Proposició ha sigut refusada per 44 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

Iniciarem ara el tercer punt de l'ordre del dia, però abans haig de comunicar a les senyores diputades i senyors diputats que aquesta presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada per diputats que representen més d'una cinquena part dels membres de la cambra, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el sentit que el debat del punt número 21 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política esportiva nacional, presentada pel Grup Mixt, es faci a continuació del punt 3, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació

de la Llei 8/1988, de l'esport, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, atesa la similitud dels temes.

Pregunto a la cambra si aquesta modificació de l'ordre del dia pot ser aprovada per assentiment. *(Pausa.)* El diputat senyor Portabella em demana la paraula; la té.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Per deixar constància que aquest canvi a l'ordre del dia perjudica clarament els interessos del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ja que ara s'havia de veure la Proposició de Llei que nosaltres presentem, de modificació de la Llei de l'esport, i aquesta modificació de l'ordre del dia el que fa és traslladar una moció que no hauria anat fins demà i que és sobre el mateix tema, immediatament després d'aquesta proposta, i que nosaltres considerem que aquest canvi, si més no, és molt particular, i que molt poques vegades s'ha dut a terme aquí en el Parlament. Com que el mètode que s'ha utilitzat per alterar l'ordre del dia ha estat la recollida de les signatures necessàries, no demanarem votació, però sí que volíem deixar constància de la nostra posició.

El president

Entenc, per tant, senyor Portabella..., i demano als portaveus dels grups si la modificació es pot considerar aprovada per assentiment. *(Pausa.)*

Proposició de Llei de modificació de la Llei 8/1988, del 7 d'abril, de l'esport (presa en consideració)

Si es així, iniciem el tercer punt de l'ordre del dia amb la modificació ja esmentada: presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 8/1988, del 7 d'abril, sobre l'esport, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la proposta pel Grup Parlamentari. Seguidament, hi haurà la possibilitat d'un torn en contra i després la presa de posició dels grups parlamentaris. Per a presentar-la, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. És indubtable que l'ordre del dia d'avui hauria de ser sotmès, partint de la mateixa teoria per la qual s'ha modificat ara, hauria de ser sotmès a canvis substancials, entre altres coses perquè hi ha tot un seguit d'interrelacions entre mocions, interpellacions i proposicions de llei que ho farien altament complicat. Però, en fi, després ja en parlarem.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya va presentar aquesta Proposició de Llei de reforma de la Llei de l'esport i ho va fer en un moment que la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que després ha motivat una important polseguera, encara no havia estat feta, i per tant, diem que hi ha arguments de tipus polític, indubtablement, de tipus esportiu, que ens van fer presentar aquesta Proposició.

Voldria separar una cosa de l'altra perquè sembla que avui toqui ajuntar-ho i no és ben bé així: una cosa són les declaracions que pugui fer segons qui i que tenen una importància absolutament relativa en el temps; és a dir, d'aquí a un temps ningú se'n recordarà del que pugui haver dit una persona més o menys afortunadament; en canvi, sí que és molt important l'estructura esportiva d'un país i les lleis que el regulen, i això sí que no passa amb el temps. De moment això és el que queda i les conseqüències d'aquesta legislació són per a nosaltres, des del punt de vista més pràctic, el més important i el que compta en aquesta moments.

Hem fet referència en nombroses ocasions en aquesta mateixa cambra que era necessari, que era indispensable que Catalunya tingués una política esportiva global, que l'estructura esportiva que Catalunya havia de tenir com a nació era una estructura que abraçava diferents aspectes. Una estructura coherent per a nosaltres era aquella que contemplava tots els àmbits d'actuació —l'esport de base, indubtablement, l'esport escolar, l'esport amateur, l'esport federat, l'esport per a tot-hom—, però també sense cap mena de dubte l'esport d'elit, i acompanyat amb això, tot un seguit d'afegits que acaben de completar aquesta estructura esportiva, que d'alguna manera tanquen aquest cercle que ha de ser una estructura esportiva nacional coherent. Evidentment, tots aquests afegits podrien ser tot el tema de les infraestructures esportives, fos a nivell d'instal·lacions, fos a nivell de medicina esportiva, de tecnificació, de formació, etcètera. I també hem dit moltes vegades que, des del nostre punt de vista, quan fallava algun d'aquests elements, algun d'aquests components, o quan algun d'aquests components no era prou competitiu, fallava el tot, fallava la concepció.

Nosaltres entenem que per ser coherents, doncs, i per tirar endavant una estructura esportiva i per tirar endavant, en definitiva, Catalunya com a país esportiu potent és indubtable que el tema de l'esport d'elit queda coix; i queda coix perquè en aquests moments Catalunya no té possibilitats de tenir representació internacional pròpia ni en el món de les federacions —per tant, en les competicions federatives— ni en el món olímpic, en no reconèixer-se la presència d'un comitè olímpic de Catalunya en el si del CIO i, per tant, la possible participació d'atletes catalans com a tals en els jocs olímpics corresponents. És evident que l'olimpisme i és evident que la representació internacional formen l'esport d'elit..., o una part de l'esport d'elit, evidentment, no tot, però en tot cas la part que pertoca més al Govern d'analitzar, de veure com funciona, de potenciar fins i tot, no pas l'altre esport d'elit que faria molta més referència als clubs privats i, en definitiva, aquí ja entrarien altres temes que no vénen al cas. En qualsevol cas entenem que, si una estructura esportiva no té aquest esport d'elit, no acaba de completar el cercle i, per tant, l'estructura esportiva queda coixa.

I aquest era un motiu, aquest era un motiu indubtablement per fer aquesta Proposició de Llei, per presentar aquesta qüestió, i aquest és el motiu esportiu que no em cansaré de repetir perquè moltes vegades es vol veure en tot això una lectura política d'una certa tendència. I a veure, evidentment, que aquí hi ha una lectura polí-

tica i evidentment que això representa una certa manera de pensar; però també representa una visió esportiva que moltes vegades queda diluïda davant del que es presenta com una velleïtat independentista. I escoltin, això va més enllà, va més enllà del que seria una hipotètic procés d'independència; això afecta el que és l'estructura esportiva de Catalunya com a nació; i això, jo diria, m'atreveria a dir que en la situació política actual d'autonomia seria perfectament possible –seria perfectament possible– i donaria molta més coherència al que Catalunya ha de pretendre en definitiva com a país.

Hi ha un altre aspecte, que és la situació actual, i que és altament preocupant –suposo que s'hi farà referència més endavant. En qualsevol cas, jo voldria dir que la situació actual és preocupant, i citaré unes paraules... En una reunió celebrada recentment, concretament el dia 23 de desembre, que va ser convocada pel Comitè Olímpic de Catalunya, i en la qual van participar diversos partits polítics –no tots; uns quants, sí–, el representant de Convergència Democràtica de Catalunya expressava en aquella reunió –i llegeixo textualment l'acta–: «Tot i així, el preocupa» –el representant de Convergència– «el descens, el darrer any, de seleccions catalanes i el baix interès de l'esport de base en el procés de seleccions catalanes, ja que això implica un sobrecost econòmic.» Deia, el representant en qüestió: «Les seleccions catalanes, cal subvencionar-les, com a únic sistema de fer-les possible, ateses les dificultats de patrocini derivades de l'actual legislació.» Per tant, fixem-nos que el mateix representant del partit polític que dóna suport al Govern en aquests moments expressava una preocupació important, i, d'alguna manera, aquesta preocupació, que té la lectura pròpia de les seleccions, també té la lectura de l'estructura que comentàvem abans, d'aquesta globalitat. Per tant, d'alguna manera, quan nosaltres vam decidir presentar aquesta Proposició de llei, vam entendre que tornava a ser l'hora i que calia tornar a plantejar el tema d'una manera clara i, a més a més, d'una manera concreta, amb mesures ja determinants.

La nostra proposta, evidentment, té unes repercussions molt directes en dos organismes, dos organismes que estan funcionant en aquests moments a Catalunya i que són el Comitè Olímpic de Catalunya i la Unió de Federacions Esportives de Catalunya. El Comitè Olímpic de Catalunya ha passat una època dura i difícil. Jo recordo els inicis del Comitè Olímpic, quan, el 25 de maig de l'any 89, el Ple d'aquest Parlament, d'aquesta mateixa cambra, aprovava una moció on s'instava el Govern a fer les gestions necessàries, per mitjà dels canals esportius adequats, perquè el poble de Catalunya pogués dotar-se del Comitè Olímpic de Catalunya. És indubtable que des d'aquella data, una data històrica, diria jo, per al que és la història esportiva d'aquest país, doncs, pràcticament vuit anys després, això ha quedat en l'oblit, gairebé. I d'alguna manera calia recuperar o, en tot cas, revifar aquella declaració que havia aprovat el Parlament de Catalunya i actualitzar-la, que és el més important. Actualitzar-la perquè, des d'aleshores ençà, han passat dos jocs olímpics –l'any 92 a Barcelona, i l'any 96 a Atlanta–; que en els Jocs Olímpics de Barcelona, d'alguna manera, tots sabem què va passar, tots recordem perfectament quines van ser les condi-

cions en què es van celebrar, tots recordem, jo diria que amb joia i extrema felicitat, doncs, el desenvolupament d'aquells Jocs, i tots recordem també que els compromisos contrets amb una certa, diguem-ne..., llavors es va parlar de la famosa *pax olímpica* i tal... Quan llavors es deia: «Escolti, després dels Jocs, parlarem d'això del Comitè Olímpic seriosament», i després dels Jocs, del Comitè Olímpic, pràcticament no se'n va recordar ningú. Per tant, d'alguna manera, el fet de no recordar-se'n ningú també va provocar que hi hagués un cert desencís en el tema i que això hagués anat cada vegada a menys. És important –és important– tenint en compte que les federacions esportives cada vegada estan més en la línia de tenir un comitè olímpic propi, i és important en el sentit que molts esportistes de Catalunya cada vegada tenen més necessitat que hi hagi aquest Comitè Olímpic de Catalunya, que ara es torni a recuperar el tema des del punt de vista polític.

I aquí voldria reivindicar, d'alguna manera, la necessitat que els polítics també es defineixin sobre aquests temes, perquè a vegades sembla que hi hagin temes que estan en una certa frontera, quan es diu: «Oh!, escolti, miri, aquest tema toca la societat civil, i, per tant, els partits polítics, que no hi acabin d'entrar.» Mirin, aquest és un tema que nosaltres, des del punt de vista més pràctic, reivindicuem la necessitat total que sigui tractat d'una manera política, perquè afecta, com hem dit abans, un disseny global de nació, afecta una manera de veure les coses des del punt de vista esportiu en un país, i, evidentment, afecta també d'una manera molt important el que seria la representació d'un país de cara enfora. Per tant, aquest és un tema on els polítics tenim una responsabilitat i una obligació molt grans.

Els arguments que al seu moment el Comitè Olímpic de Catalunya dóna al CIO per ser reconegut eren clars: l'anàlisi jurídica de la Carta Olímpica i la seva aplicació; la tradició olímpica de Catalunya, que continua essent la mateixa perquè arrenca de començament del segle XX, en què ja hi ha un comitè olímpic de Catalunya –per tant, els antecedents de l'olimpisme i, per tant, d'aquesta representació internacional de l'esport, hi són, i clars–; la qüestió de l'autogovern –evidentment, la competència en matèria exclusiva en esports que marca l'Estatut d'autonomia, la mateixa Llei de l'esport, els decrets que després ha anat fent el Govern de la Generalitat–, i, evidentment, el potencial esportiu, que és un tema que moltes vegades s'oblida i que en tot aquest assumpte és d'una importància cabdal. És a dir, no és casualitat que Catalunya tingui més de sis mil entitats esportives, i jo voldria matisar que, a més a més, aquestes entitats esportives tenen una implicació molt gran. És un exemple que no és la primera vegada que poso en aquesta mateixa cambra: es parla, per exemple, moltes vegades, del Barça i dels cent mil socis i escaig, que està molt bé, però jo he fet referència en d'altres ocasions a clubs esportius de ciutats més petites que proporcionalment tenen fins i tot més socis que el Barça. Jo parlo, per exemple, del Club Natació Reus Ploms, de la meua ciutat, que amb una població de noranta mil habitants té un potencial en aquests moments de vuit mil socis, i, a més a més, a la mateixa ciutat hi ha un altre club que té quatre mil socis més

—ja en fan dotze mil—, més els clubs més petits... En definitiva, estem parlant d'un percentatge d'associats, de gent implicada en les entitats esportives, que és, jo diria, dels més elevats no només, evidentment, de l'Estat espanyol, sinó d'Europa, i jo diria dels més importants del món. Per tant, aquest potencial esportiu també es converteix en argument a l'hora de plantejar aquesta reforma de la Llei de l'esport, aquesta necessitat que l'esport a Catalunya tingui una representació àmplia i internacional.

És indubtable també que sempre ens queda aquella cosa, no?, de pensar que d'altres tingueren allò que no tens tu, i en aquest sentit, doncs, moltes vegades no acabem d'entendre com... —i ens sembla molt bé, eh?, ens sembla molt bé—, però no deixa de ser curiós el fet que les Illes Samoa, que Puerto Rico, que les Bermudes, que les Antilles Holandeses, que Palestina tinguin comitè olímpic propi —que, hi insisteixo, ens sembla molt bé—, i, en canvi, Catalunya no. No deixa de ser curiós i paradigmàtic.

En qualsevol cas, tot això eren arguments per presentar aquesta proposta de modificació de la Llei de l'esport, en aquesta línia d'aprofundir, en la línia d'avançar cap a la constitució efectiva..., o el fet que les seleccions esportives nacionals puguin participar en competicions internacionals, i també que el Comitè Olímpic de Catalunya iniciï el procés de reconeixement i, per tant, de participació, algun dia, en uns jocs olímpics.

És evident que aquí hi ha hagut tot un seguit de discussions i de converses; converses que no han estat només a nivell parlamentari, que també han estat amb el Comitè Olímpic de Catalunya i amb la Unió de Federacions Esportives de Catalunya. Ahir a la nit, a altes hores de la nit, encara estàvem parlant d'aquest tema amb el senyor David Moner, i d'alguna manera hi va haver un principi d'acord, que jo voldria exposar avui aquí, un principi d'acord que implica la retirada d'aquesta Proposició de Llei. Sincerament, jo crec que l'acord s'hauria hagut d'explicar clarament, i potser s'hauria hagut d'explicar també que la Moció que era l'últim punt de l'ordre del dia passa, doncs, ara, després d'aquesta —i, en tot cas, després ja en parlarem. Crec que això també entrava dintre del pacte, s'hauria hagut de parlar. En qualsevol cas, no s'ha fet, i, bé, sigui el que sigui, ja ho sentirem dir. Però bé, en qualsevol cas, com que la paraula donada és la paraula donada, i sobretot perquè hi han representants de la societat civil, crec que és important mantenir-ho.

Per tant, senyor president, el nostre Grup retira aquesta Proposició de Llei amb el benentès que també, al mateix temps que la retirem, anunciem la constitució d'una comissió, la Comissió per l'Esport Nacional, que serà presidida per la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, que comptarà amb la participació del Comitè Olímpic de Catalunya i d'aquells grups parlamentaris d'aquesta cambra que en vulguin formar part. D'entrada, tenim constància que ja n'hi ha tres que ho han dit, que ho han anunciat; el nostre Grup, evidentment, en serà un. I, d'alguna manera, aquesta Comissió, l'objectiu fonamental que tindria seria definir la millor estratègia per avançar en aquesta línia que hem expressat i que tots, des del punt de vista més global, coincidim,

en el sentit d'intentar, doncs, avançar en la línia d'assolir que les seleccions esportives nacionals siguin una realitat i que algun dia puguin, doncs, a més a més, participar en competicions olímpiques, i que el Comitè Olímpic de Catalunya també tingui una realitat efectiva.

En qualsevol cas, queden clares dues coses. A nosaltres ens ha decantat al fet de retirar aquesta llei el següent: en primer lloc, que hi ha un intent de caminar plegats, la qual cosa és important en aquest terreny —i caminar plegats no vol dir només els partits polítics o els grups parlamentaris, sinó també la societat civil—; que, per altra banda, aquest és un organisme no parlamentari —és un organisme no parlamentari—, però és un organisme en el qual ens impliquem també tots plegats, i que, a més a més, està presidit per la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, i en el qual, si no ens han enganyat —i volem pensar que no—, participarà el Grup que dóna suport al Govern, Convergència i Unió, la qual cosa també considerem important. Tots aquests arguments, doncs, ens han convençut finalment per retirar aquesta Proposició de Llei, tot i que potser, hi insisteixo, ens hauria agradat més claredat en alguns aspectes.

Per tant, senyor president, jo només diria que retirem, torno a repetir que retirem aquesta Proposició de Llei, amb el benentès que ens queda molta feina per fer, i, en tot cas, anunciant també el màxim interès del nostre Grup perquè aquesta feina es faci en el termini més breu possible de temps.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Queda entès que la Proposició de Llei ha quedat retirada... Senyor diputat, la Proposició de Llei ha quedat retirada? (*Pausa.*) Per tant, només hi ha la possibilitat, reglamentàriament, d'un torn en contra. Hi ha alguna intervenció per fer un torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula el diputat senyor Josep Lluís Vilaseca. No hi haurà posicionament dels grups, havent sigut retirada la llei, d'acord amb el Reglament.

El Sr. Vilaseca i Guasch

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una vegada més —i són moltes— aquesta cambra, ja sigui en sessió plenària o en comissions, ha tractat el tema que constitueix la Proposició de Llei presentada per Esquerra Republicana de Catalunya. Segons les meves dades, la primera va ser el mes d'abril de l'any 1981, que el diputat d'Esquerra senyor Francesc Subirà va fer una pregunta al Consell Executiu sobre la participació d'equips catalans en competicions internacionals; aleshores, el senyor Coll i Alentorn va ser qui li va fer la contestació. Posteriorment, el gener de 1985, Esquerra Republicana va presentar una proposició de llei sobre creació de seleccions catalanes; una altra, l'any 1992, i d'altres, sense comptar les moltes relacions amb el Comitè Olímpic Català. L'última resolució que he trobat referida a la presència internacional de l'esport català és la Moció 76/IV, aprovada en el Ple

d'aquest Parlament el 30 de març de l'any 1995, en la qual va acordar-se instar el Govern a donar suport, tant tècnic com econòmic, a totes les federacions esportives catalanes que participin en esdeveniments esportius de caràcter internacional, amb la finalitat de promoure una presència constant en l'àmbit internacional de l'esport català. També la Moció que debatrem avui, del Grup Mixt, va en aquesta mateixa direcció.

El posicionament del nostre Grup, de Convergència i Unió, ha estat sempre el mateix: d'instar, impulsar, donar suport a les federacions catalanes perquè participessin al màxim nivell possible en l'àmbit internacional. I així ho hem fet, i s'ha detallat en aquest Parlament el seguit d'actuacions de caire internacional que les federacions catalanes han dut a terme en encontres, campionats i tornejos, en molts esports, en moltes seleccions, tant aquí com fora de Catalunya.

La veritat, el fons de la qüestió és que es voldria competir en competicions oficials, ja siguin europees o mundials, i això no ha estat possible, perquè l'estructura jurídica esportiva internacional no ho propicia, i tampoc la legislació estatal. Per participar oficialment en una competició internacional es necessita estar afiliat a la federació internacional corresponent, i les federacions catalanes no ho estan, malgrat que algunes d'elles ho han intentat, perquè els estatuts de les federacions internacionals i les interpretacions que d'ells fan els seus òrgans de govern són negatives, de moment, a deixar participar federacions de països que no tinguin plena sobirania. Això és així, ens agradi o no. I així ho explicava el senyor Ignasi Doñate, president del COC, en una conferència que va donar el 14 de gener passat a la sala d'actes de l'Ateneu. Deia, textualment: «La possibilitat real de competir a nivell internacional depèn bàsicament dels qui organitzen les competicions esportives oficials. Són, per tant, les federacions esportives internacionals» —deia ell— «les que tenen la paraula, d'acord amb les seves normes internes i les seves decisions.» És el que deia el senyor Doñate, a qui tinc una gran estima i consideració perquè fuig de demagògies, tan fàcils en aquest tema, i cerca pragmàticament els camins per avançar en aquest.

Per altra banda, tampoc la legislació estatal és favorable a aquests plantejaments, i fins i tot el Govern central, el socialista, va recórrer als tribunals dos articles del Decret de la Generalitat 70/1994, pel qual es regulen les federacions esportives catalanes. I el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en sentència del 4 de desembre passat, va declarar la nul·litat dels articles 3.3 i 88.2 del nostre Decret, que constituïen un pas endavant en ordre a posicionar les federacions catalanes en l'àmbit internacional. El Tribunal ha anul·lat una funció de la UFEC que li atribueix el Decret impugnat, que és la promoció de la participació catalana en el moviment olímpic i el reconeixement de Catalunya com a país esportiu.

Aquesta Sentència, ja el conseller de Cultura, senyor Pujals, ha anunciat que ha estat recorreguda en cassació davant del Tribunal Suprem per la Generalitat, per estar-hi en desacord, ja que s'entén que no pot ésser prohibida la promoció olímpica per part de la UFEC i de les federacions catalanes, ja que el moviment olím-

pic és un ideari cultural i esportiu, que va més enllà de les competicions esportives. En fi, ja es veurà quan correspongui el resultat d'aquesta Sentència, que he mencionat als únics efectes d'explicar les dificultats de tot ordre que concorren en aquest tema.

Per altra banda, dissentim del plantejament que fa gairebé sempre el Grup d'Esquerra Republicana en relació amb les federacions catalanes, que sembla que no les reconegui com a suficients per promoure les seleccions catalanes i necessitin la facultat o autorització del Parlament o del Govern. El nostre Grup, de Convergència i Unió, creu que, el dret de competir a tots nivells, inclòs l'internacional, el tenen *per se* les federacions catalanes, i, per tant, una competència esportiva que no la podem donar perquè ja la tenen. No és així a nivell espanyol, que a partir de l'any 1984 la legislació espanyola es treu de la màniga que les federacions espanyoles són agents de l'Administració pública i que, per delegació d'ella, exerceixen la major part de les seves funcions. És una clara apropiació de l'esport per part de l'Administració, i que el retorna, per la via de la delegació, a les mateixes federacions. No estem gens d'acord amb aquest concepte, ja que entenem que l'esport correspon a la societat civil que el va crear, i que l'Administració, com diu l'article 43.3 de la Constitució, haurà de fomentar-lo, perquè el reconeix com un dret. Per tant, no podríem estar d'acord amb el plantejament de la Proposició de llei, perquè entenem que no és el Parlament qui ha de facultar les federacions catalanes perquè impulsin seleccions nacionals, ni aquestes han de ser regulades en la seva composició i funcionament per via reglamentària.

En canvi, sí que estem d'acord, totalment d'acord, en el dret que tenen les federacions catalanes de representar Catalunya en competicions esportives de tipus internacional, com reconeixen la Llei de l'esport català i el Decret 70/94. I, per tant, ja anuncio que votarem a favor en aquest punt de la Moció, que avui mateix es tractarà en aquest Ple, presentada pel Grup Mixt.

També estem d'acord a participar en un grup d'estudi sobre aquest tema, que convoqués el president de la UFEC, la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, i en el qual podríem examinar amb rigor les possibilitats i actuacions que es podrien emprendre en aquest sentit. Ho veiem positiu, ja que no volem desentendre'ns d'un assumpte tan important per a l'esport, però sortim de la base que és el món de l'esport a qui corresponen el protagonisme i actuació principal.

Si, com ha dit, senyor Benach, retiren la Proposició no de llei que avui substanciem, ens trobarem amb tots els que ho desitgin per parlar-ne.

Gràcies, senyor president; gràcies...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent sigut retirada la Proposició i consumit l'únic torn en contra, no procedeix ni la presa de posició dels grups ni la votació.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva nacional

Passem al punt alterat, el vint-i-unè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva nacional, presentada pel diputat senyor Salvador Morera, del Grup Mixt. Té la paraula per exposar-la, per un temps màxim de deu minuts, el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em poso, doncs, a defensar ara la Moció subsegüent a la interpellació que jo mateix vaig tenir l'oportunitat de defensar en el darrer període de sessions, referida a un tema que, no per ser recurrent en aquesta cambra, no deixa de ser important des del punt de vista esportiu, però també des del punt de vista nacional, com són les seleccions esportives.

Hi ha una dita que diu que no hi ha mal que per bé no vingui. La veritat és que és absolutament adaptable i, a més a més, aplicable en el tema aquest que estem discutint. És molt trist, i fins i tot és lamentable, que el dret que té Catalunya a tenir seleccions esportives nacionals només surti en els mitjans de comunicació i només sigui conegut o sigui recordat aquest aspecte que encara està per normalitzar quan es produeixen fets, actuacions o declaracions que precisament hi van en contra.

Durant aquest període temps, o abans que es presentés la interpellació i després que es presentés la interpellació i abans d'aquesta Moció, precisament hem tingut alguns episodis que malauradament han portat, de forma, jo diria, almenys inicialment, de forma negativa, aquest tema, precisament, a les portades dels mitjans de comunicació. Un va ser el recurs que es va presentar, i posterior sentència en contra, de dos apartats, de dos articles, l'article 3.3 i l'article 88.2, del Decret 70/94, pel qual es regulaven les federacions esportives catalanes, i especialment en aquests punts, com he dit, que fan referència a la possibilitat d'organitzar seleccions esportives o participar en el moviment olímpic amb dret propi. I un altre fet que lamentablement va portar de nou les seleccions esportives catalanes a les primeres pàgines dels mitjans de comunicació van ser les declaracions d'una persona, en aquest cas del portaveu del Govern central, que en un exercici, jo diria, com a mínim, de desconeixement profund, però probablement amb una sinceritat portada fins a l'últim extrem, va expressar un menyspreu i un menysteniment evident respecte al dret que té Catalunya a la possibilitat de tenir seleccions esportives.

Jo voldria dir que el punt segon de la Moció que presenta el nostre Grup, la del grup dels diputats independentistes del Grup Mixt, purament i simplement, fa referència a la persona d'aquest senyor; en cap cas ho amplia, l'aspecte que s'hi tracta, al partit a què aquest senyor pertany, i molt menys a algunes de les persones que formen part d'aquest partit –per cert, en el cas d'aquí a Catalunya i en el cas del Grup Popular, per exemple, el senyor Curto, com va tenir ocasió de manifestar ara fa tres o quatre anys, ell mateix havia par-

ticipat en seleccions esportives. Per tant, nosaltres entenem que el Parlament de Catalunya, com a garant i com a dipositària de la sobirania popular del poble de Catalunya, té tot el dret, absolutament tot el dret, de declarar-se en contra d'unes manifestacions que menyspreen el dret, precisament, de Catalunya de ser representada internacionalment. I no només en aquest aspecte, sinó en molts altres aspectes, que figures de la política espanyola, en moltes ocasions –per cert, també a vegades amb cognoms com Rodríguez–, s'han posat a la boca apartats o qüestions referides al poble de Catalunya i a Catalunya. Per tant, nosaltres entenem que és important, i fins i tot és necessari, que el Parlament es manifesti en aquest sentit.

L'altre aspecte fa referència..., i és la raó de ser d'aquesta Moció, la que reconeix el dret que tenen les federacions esportives catalanes de representar Catalunya en competicions esportives de tipus internacional. Algú ha declarat ja que aquesta és una simple declaració de principis; nosaltres entenem que evidentment que és una declaració de principis, però que va molt més enllà, sobretot pel moment en què això es produeix, és a dir, a partir d'aquestes manifestacions del portaveu del Govern, però també a partir, precisament, i després de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en contra d'aquests dos articles. I, per tant, és bo que ara el Parlament de Catalunya aprovi precisament aquest punt de la Moció, perquè així es recorda i es reivindica, una vegada més, el dret que té Catalunya a tenir seleccions esportives. I es posa, en definitiva –i amb això ja enllaço directament amb el tercer punt de l'ordre del dia–, el protagonisme precisament allà on s'ha de tenir.

Jo he seguit amb atenció els diputats que m'han precedit en l'anterior punt de l'ordre del dia, i especialment les declaracions que feia l'anterior responsable de la política esportiva de la Generalitat pel que feia a les federacions. Nosaltres entenem que aquest segueix sent, és un tema que evidentment que els polítics i que el Parlament de Catalunya s'hi ha de manifestar, però s'hi ha de manifestar fins allà on sigui possible i d'acord amb les seves competències. Però hem de recordar que el protagonisme, la decisió, el fet que Catalunya pugui ser representada internacionalment pertany, únicament i exclusiva, a les federacions catalanes. És per això que nosaltres hem d'ajudar en la promoció, en el suport, en la col·laboració, en la col·laboració econòmica perquè això sigui possible; però també hem de recordar que precisament aquest és el camp on –per dir-ho amb una expressió prou col·loquial– «ens hi juguem les garrofes», és a dir, en el terreny estrictament de les relacions, si es vol dir, privades, o dret privat, entre les federacions catalanes i les federacions internacionals o les competicions internacionals que s'hi puguin representar. I és per això que nosaltres creiem que les federacions han de tenir tot tipus de suport, per exemple institucional, si s'aprova el primer punt de la Moció, però també econòmic, si s'aprova el tercer, en el sentit que possibiliti que això es tiri endavant i, a més a més, anima els presidents de les federacions –d'aquelles que ja ho han provat i d'aquelles que encara no ho han provat i que probablement, mentre tinguin els titulars que tenen al capdavant seu, no ho provaran– perquè puguin

participar directament en competicions internacionals no havent de passar per Madrid.

Nosaltres entenem, per tant, que, si s'aprova aquesta Moció amb el seu redactat, deixarà les coses, com a mínim, clares pel que fa a la qüestió que estem debatent; que a vegades se n'ha parlat molt i a vegades s'ha debatut molt i a vegades es té poc coneixement de causa pel que fa als problemes reals que afecten la política esportiva en el terreny de competició internacional, i que, per tant, hem de recordar com està aquesta qüestió, que és que precisament no ens n'hem de vanagloriar, perquè els resultat que fins ara hem obtingut en el terreny internacional representatiu de Catalunya han estat més aviat minsos. Nosaltres escoltàvem amb atenció la resposta que em va donar a mi directament el conseller de Cultura respecte als exemples que tenim de representació internacional en el terreny esportiu de Catalunya, i a mi em sembla que sota cap concepte aquest Parlament, o la majoria d'aquest Parlament, podem estar contents de la situació actual. Nosaltres reconeixem l'esforç que s'ha fet des de l'Administració esportiva de la Generalitat perquè Catalunya pugui ser representada, per exemple, en competicions autonòmiques, pugui ser representada en el fòrum que representen els Quatre Motors d'Europa, i també en competicions de tipus transpirinenc, en les quals Catalunya també participa. Però hem de ser francs: en les grans competicions, en les grans competicions internacionals, Catalunya avui dia encara, pràcticament en totes, queda al marge. I aquesta és una reflexió que hem de recordar i que ens hem de fer perquè això deixi de produir-se. Jo diria que no n'hi ha prou –malgrat que alguns presidents de federacions esportives sembla que ja en tenen prou–, que de tant en tant en un esport important, popular, es pugui fer un partit un cop l'any, el típic partit de costellada. A mi em sembla que tots plegats, independentment dels colors polítics, però defensant els interessos de Catalunya, hem d'arribar a la conclusió que Catalunya en el terreny esportiu ha d'anar molt més enllà.

És per això que demanem una vegada més que es recordi, precisament ara, que ara és important el dret que té Catalunya a ser representada internacionalment, i que, a més a més, s'ajudi econòmicament aquelles federacions que així ho vulguin fer. I animem –perquè jo diria que és la gran conclusió a què s'ha d'arribar els presidents de les federacions esportives catalanes que, malgrat alguns intents que s'han fet i que no han reeixit, aquests que ho hagin provat, que hi tornin, que tenen el Parlament de Catalunya al seu darrere i la majoria de forces polítiques catalanes que els recolzen, i, els altres que no ho han provat, que canviïn d'actitud i que entenguin que Catalunya té tot el dret, també, de normalitzar-se en el terreny esportiu.

Per la meua banda, res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes per part dels grups parlamentaris. La primera és del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; per presentar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Efectivament, defensarem les esmenes i farem el posicionament sobre la Moció, tot alhora.

L'exercici que s'ha fet en aquests moments en la cambra d'avançar l'ordre del dia i de canviar tota aquesta història ha estat un exercici important de malabarisme, perquè en el fons la pregunta que se'n acut d'entrada és: què és important?, reformar la Llei de l'esport o, d'alguna manera, continuar el joc amb aquells que, senzillament, han dit «tonteries»? Segurament que de tant en tant convé donar respostes, i contundents –i d'això no ens n'amaguem pas–, però el fons de la qüestió va molt més enllà.

El nostre Grup Parlamentari ha presentat dues esmenes, que van en la mateixa línia, a la Moció, i que fan referència a la qüestió del comitè olímpic, perquè, de la manera que està redactada la Moció, parla sempre de les federacions esportives a les competicions esportives de tipus internacional, però oblida el terreny olímpic; i, és clar, si important és l'un, important és l'altre. I en aquest sentit entenem que no es pot oblidar la tasca feta fins ara pel Comitè Olímpic de Catalunya; no es pot oblidar una reivindicació tan antiga com la de les seleccions esportives nacionals, que és el fet que el Comitè Olímpic de Catalunya pugui participar en els Jocs Olímpics. I, per tant, les dues esmenes que el nostre Grup ha fet, senzillament, no canvien en absolut l'estructura de la Moció, sinó que la complementen i l'acaben d'ampliar en el terreny olímpic, que entenem que, en tot cas, no afecta per res l'estructura d'aquesta Moció.

A nosaltres ens preocupa el plantejament que s'està fent de tot això, perquè fins i tot el malabarisme aquest que comentàvem, una mica, sembla que serveixi per igualar una mica tot plegat la qüestió, i aquest és un tema que no es pot igualar en absolut –no es pot igualar en absolut. Jo hi ha una afirmació que ha fet el senyor Morera que no comparteixo de cap de les maneres: és cert que la societat civil hi té un paper molt important, és cert que les federacions hi tenen un paper important, però, quan plantejes a les federacions tota la qüestió, saben què responen les federacions? Les federacions diuen: «Home, però, els polítics, que es mullin, també.» He dit abans que hi havien hagut tot un seguit de reunions aquestes darreres setmanes i els darrers mesos, en les quals han participat diversos partits polítics i en les quals s'ha anat plantejant tot un seguit de qüestions. I bé, aquí semblava que hi havia dues línies a afrontar: una línia, la línia de reformar la Llei de l'esport catalana i la Llei de l'esport espanyola, que era una línia complicada, per un joc de majories i minories evident, en aquests moments; però també hi havia la línia que, d'alguna manera, promovia –i això, a més a més, va sortir als mitjans de comunicació ahir, en els mitjans de comunicació de ràdio, em refereixo–, que, d'alguna manera, el Govern entenia, almenys des d'un sector del Govern s'entenia que calia promoure que les federacions fossin les que assumissin el major protagonisme en aquesta campanya. I, les federacions, què diuen? Les federacions diuen: «Nosaltres ja farem la nostra feina, però, els polítics, que es mullin; els polítics, que es

mullin.» I, és clar, de cap manera, nosaltres, com a polítics, i en aquest cas com a diputats i diputades del Parlament de Catalunya, hem ni podem renunciar a discutir i debatre i fer aquelles coses que calguin perquè això tiri endavant.

Jo crec que s'ha parlat de demagògia en un cert moment, i evidentment, la demagògia en aquest terreny és molt fàcil, i, tots plegats, suposo que ens podríem crear acusacions de demagògia, però el que és evident i obvi és que aquí hi han unes realitats, i que la demagògia no és altra que pretendre igualar el tema, com crec que s'ha estat intentant fer fins ara. També, sincerament, si l'any 92 hi hagués hagut una acció més decidida dels polítics —dels polítics—, i concretament dels qui governaven Catalunya i dels qui tenien responsabilitats de govern en l'Ajuntament de Barcelona, i dels qui tenien responsabilitats de govern a l'Estat espanyol, i que no van actuar en aquell moment —als polítics catalans, em refereixo—, segurament que ara, en aquests moments, no estaríem discutint això. Perquè, si mai en la història de l'olimpisme a Catalunya hi ha hagut un moment propici perquè allò fos una realitat, segurament que era l'any 92. Però llavors no tocava, doncs, no tocava, i tothom vam estar d'acord que no tocava..., bé, uns més que uns altres, segurament, però, en definitiva, no ens enganyem, aquesta és una qüestió essencialment política. I les federacions esportives hi poden estar molt d'acord, poden treballar moltíssim, els esportistes també, però si els polítics, com fins ara, hi posen traves i hi posen pegues, d'això, no en sortirem mai. I, per tant, no traslladem el debat a un lloc que no és; el debat és aquí, i s'ha de fer ben fet.

Finalment, anunciar que nosaltres, malgrat tot, donarem suport a la Moció. Jo no sé si el senyor Morera acceptarà l'esmena del Grup de Convergència i Unió; en tot cas, voldria tornar a repetir una altra cosa que he comentat abans, i que ara em sembla que l'haig de manifestar, perquè em preocupa especialment. Fa referència al tema del suport econòmic. Com deia el senyor Morera, és una de les parts importants de la Moció: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a donar suport econòmic suplementari a aquelles federacions que participin en competicions esportives internacionals representant Catalunya.» L'esmena fa referència a «continuar donant suport econòmic a aquelles federacions que participin...», i resulta que el representant de Convergència Democràtica en aquestes reunions denuncia que passa tot el contrari: és a dir, que les federacions esportives cada vegada tenen més dubtes de si participar en competicions internacionals perquè, precisament, no tenen aquest suport econòmic. En què quedem? A què juguem? En qualsevol cas, seria molt més clarificador i seria molt més interessant que la Moció fos aprovada amb el text original, en el sentit que hi hagi un compromís explícit, no de continuar fent allò que ells mateixos denuncien que no acaben de fer bé. En tot cas, ho repetixo, aquestes són paraules —i ja ho desmentiran vostès, si volen, en tot cas, a ell— d'un representant de Convergència Democràtica en una reunió en la qual hi havien representants de partits polítics que estan avui aquí, de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya i del Comitè Olímpic de Catalunya.

Per tant, acabo la meua intervenció anunciant el vot favorable a la Moció, s'accepti o no s'accepti la nostra esmena; insisteixo que és una esmena complementària que, per nosaltres, és un matís importantíssim, perquè no pot anar una cosa deslligada de l'altra, i en aquest sentit no entendríem tampoc que no s'acceptés. Acceptarem, doncs, votarem a favor de la Moció, i continuo pensant que el sacrifici que el nostre Grup ha fet, de retirar —«sacrifici» en el bon sentit de la paraula, eh?— la Proposició de Llei, que hem fet abans, segurament que no ha estat ben comprès per algú, però en tot cas insistim que, si hem estat capaços de centrar el debat en un marc on puguem seure, com vostès deien, la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, el Comitè Olímpic de Catalunya i els grups parlamentaris que ho vulguin, nosaltres entenem que aquesta és la línia a seguir i que el que és més important de tot plegat és que, d'aquesta comissió, d'aquesta comissió per l'esport nacional, en surtin, que es facin els estudis que calguin, però que en surtin conclusions, i compromisos, i que els compromisos no siguin fruit només d'una passió passatgera, o fruit només d'una declaració en un congrés d'un partit polític, sinó que siguin fruit de l'acció de govern, del dia a dia, en definitiva, en bé dels esportistes de casa nostra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar la segona esmena, del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Vilaseca.

El Sr. Vilaseca i Guasch

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per explicar que el nostre posicionament en relació amb aquesta Moció és favorable pel que respecta als punts 1 i 2, primer i segon, ja que sempre el nostre Grup s'ha manifestat a favor de l'existència de les federacions catalanes, amb les més àmplies facultats per actuar en tots els nivells, incloent-hi l'àmbit internacional. I això ho ha vingut exposant, en aquest Parlament, tantes vegades com aquest tema ha sorgit, i han estat moltes, sota els diferents procediments utilitzats, com preguntes al Consell de Govern, interpellacions, mocions, proposicions de llei i no de llei, i també en compareixences que han tingut lloc, en les quals ha aparegut, directament o indirecta, aquesta qüestió. I votarem positivament el tercer punt si s'accepta la nostra esmena, que consisteix a canviar les paraules «instar el Govern» per «continuar donant suport econòmic a aquelles federacions catalanes que participin en competicions esportives internacionals representant Catalunya». En la forma com està redactat el tercer punt de la Moció, sembla que el Govern de la Generalitat mai hagi donat suport econòmic sota aquest aspecte, i com que això no s'ajusta a la realitat, hem proposat l'esmena corresponent. Si no s'acceptés per part del Grup Mixt, proponent de la Moció, la nostra esmena, demanaríem votació separada per votar-hi en contra, per una simple qüestió formal i de coherència.

Crec, senyor president, senyores i senyors diputats, que l'explicació del posicionament del nostre Grup en

aquesta Moció ha estat suficientment debatut i exposat en la Proposició de llei que hem tractat anteriorment i, per tant, per raó d'economia processal, com solem dir sovint, els estalvio la repetició, encara que fos en altres paraules, de l'argumentari utilitzat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per manifestar que el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, donarà suport als tres punts de la Moció tal com estan redactats, i donarà suport també al tercer punt si el dipositori de la Moció accepta l'esmena del Grup de Convergència i Unió. I, òbviament, si accepta les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, que em sembla que clarifiquen més el primer punt.

El nostre Grup s'ha manifestat sempre positivament en el seu suport al dret dels esportistes catalans a ser representats per la bandera que ells vulguin en les manifestacions internacionals. Voldria recordar que, ja fa molts anys, el diputat Jaume Nualart va explicar el perquè d'aquesta raó, i per què aquesta raó havia estat debatuda a l'interior del Grup Parlamentari, i havíem arribat a un consens sobre aquesta qüestió per sempre més.

De tota manera, nosaltres comencem a tenir... -i ho debatíem l'altre dia en una reunió amb les federacions catalanes-, ens comença a semblar que hi ha un cert *décalage* entre les manifestacions verbals, a Catalunya, a favor del COC, i la falta d'accions fora de Catalunya perquè el Comitè Olímpic Català sigui possible. Dit d'una altra manera -i, en part, en això es recull també el posicionament sobre el projecte de llei anterior, que ha estat darrerament retirat, però en el qual hi ha hagut un compromís final de crear un consell per parlar d'això-, a veure, en aquests moments, per què no és possible que els esportistes catalans tinguin una representació internacional idònia? Evidentment, perquè hi ha el COI, que queda més enllà del bé i del mal, que en tot cas és una instància per cooptació, no crec que cap organisme democràtic pugui fer-hi res per arribar-hi; hi han les federacions internacionals, que tenen un seguit de lleis, i hi ha una *Ley del deporte español*, que dificulta, justament, aquesta participació. Llavors, el nostre Grup vol insistir en una qüestió: en aquests moments seria molt important que els diputats dels grups representats aquí arribessin a un acord amb els diputats del seu grup polític, i presentessin conjuntament al Parlament de l'Estat una proposta de modificació de la *Ley del deporte*. Ateses, en aquests moments, les excel·lents relacions que en el Parlament de l'Estat hi ha entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup del PP, i, diguéssim, la capacitat de comunió espiritual i polí-

tica en tants i tants temes, segur que Convergència i Unió podria arrossegar el PP, en el Parlament de l'Estat, a modificar la *Ley del deporte* i, per tant, a facilitar que existeixi el COC. Perquè, si no, podem continuar amb una història que els asseguro que és bastant impressionant. Cada setmana ens arriben propostes de mocions de diferents grups municipals per donar suport al COC a Catalunya; tinc aquí la Moció que presenta el Grup Municipal de Convergència i Unió, en concret, de l'Ajuntament de Mataró, i em sembla molt bé, està molt bé, té una sèrie de punts..., i acaba amb un tercer punt: «L'Ajuntament en Ple acorda dirigir-se al Govern de l'Estat i al Consejo Superior de Deportes sol·licitant que doni les màximes facilitats per tal que es compleixi la voluntat del Parlament de Catalunya, de creació de les seleccions esportives catalanes i del Comitè Olímpic Català, com a mostra de bona voluntat i de compliment d'aquella màxima esportiva de joc net.» Tant de bo que el Grup Municipal de Convergència i Unió de Mataró tingui més capacitat que, en tot cas, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Parlament de l'Estat per aconseguir el que estem tractant de demanar: que hi hagi una certa coherència en les propostes bàsiques. Perquè una vegada dit això, estem d'acord també que el que cal és despolititzar l'esport; l'esport és una activitat civil, és una activitat que ha de ser despolititzada. En aquest sentit a nosaltres també ens sembla enormement pertorbadora la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya 755/1996. Nosaltres estem d'acord amb l'article 88.2 del *Decreto impugnado*, quan llegim: «El artículo 88.2.1.i, del Decreto impugnado, atribuye a la Unión de Federaciones Deportivas Catalanas la promoción de la participación catalana en el movimiento olímpico y el reconocimiento de Cataluña como país deportivo.» Sí, nosaltres estem d'acord a reconèixer Catalunya com a país esportiu i, en aquest cas, estem en sintonia amb les federacions i, per tant, lamentem molt aquesta sentència que posa en dubte aquesta capacitat de Catalunya de sentir-se país esportiu.

Bé, em penso que amb aquestes argumentacions expliquem per què estem d'acord amb els punts de la Moció. Voldria, només, comentar, de tota manera, el punt número 2, perquè en aquest cas hi ha hagut, una certa -crec- intoxicació informativa. Només arribar al Parlament em pregunten: «Vosaltres aprovareu el fet de re-provar...?», i he dit: «Nosaltres no hem decidit reprovar un alt càrrec del Govern de l'Estat per unes...» No, el text de la Moció, que quedi ben clar, diu: «El Parlament de Catalunya lamenta les declaracions d'alts càrrecs del Govern de l'Estat, menyspreant el dret de Catalunya...» És clar, i nosaltres també ho lamentem, i, per tant, donem suport a aquest fet, que lamentem unes manifestacions desencertades. El senyor Morera, en la interpellació, deia: «El senyor Miguel Ángel Rodríguez, en un acte», deia ell, «d'escassíssima diplomàcia institucional, però en canvi, amb una gran sinceritat personal i política...» Jo, això, no ho sé. El que sí que sé és que el que va dir és lamentable; per tant, nosaltres estem disposats a donar suport a aquest «Parlament de Catalunya lamenta...», però això no vol dir una reprovació. Ho dic perquè quedi ben clar, i després que no es vagi embolicant la troca amb coses que, en tot cas, aquest

Parlament no ha dit i que, en tot cas, el Grup proposant no ha dit tampoc.

I, finalment, queda clar el tema del suport econòmic. Ja diu, el text de la Moció: «el suport econòmic suplementari». Justament aquesta indicació de «suplementari» em semblava que era suficient per poder donar suport a aquest tercer punt de la Moció. De tota manera, ja he dit que el nostre Grup hi donarà suport, tant si el senyor Morera accepta com si no accepta l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'esport s'ha convertit en un fenomen social universal que uneix ciutats, països i pobles, en una pràctica tan educativa i sana com estimulante. Tan estimulante com la pretensió de reformar la Llei de l'esport que avui ha plantejat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i que s'ha retirat, i la Moció que ara debatem. I dic «estimulant» perquè és bo, i jo els animo a continuar provocant i generant aquests debats, que hi hagi algun grup polític com el proposant, en aquest Parlament, que de tant en tant ens porti iniciatives que a tothom ens facin reflexionar sobre qui som, on estem i, el més important, on volem anar.

Com tots els diputats i diputades d'aquest Parlament saben, la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en el camp de l'esport, tal com s'estableix en l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el qual assumeix el mandat constitucional pel que fa al foment de l'educació física i l'esport. Ara bé, crec que el Grup proposant hauria hagut de tenir en compte una circumstància que pot semblar-los injusta, però que veritablement és tan real com la mateixa vida: quan l'Estatut d'autonomia, en el seu article 9, estableix la competència exclusiva en matèria d'esport ho fa amb referència al territori de la nostra comunitat autònoma, d'acord amb allò que disposa l'article 25 del mateix Estatut, i això, senyores i senyors diputats, ens porta a pensar que fins i tot un estudiant de primer curs de dret entendria que, tot i que el territori no opera com a criteri de distribució de competències, sí que resulta essencial i vital com a límit extern del seu exercici.

Amb les pretensions d'Esquerra Republicana i del Partit per la Independència estaríem determinant des d'aquest Parlament la manera com hauria d'articular-se la participació esportiva de Catalunya en les competicions internacionals, i també en el Comitè Olímpic Internacional. Per aquesta raó, el nostre Grup considera que no s'estan plantejant qüestions relatives únicament a la projecció exterior de l'esport català en l'àmbit competencial que li és propi, sinó que el que es pretén modificar és la representació internacional de l'esport espanyol en el seu conjunt. Crec que són massa raons jurídiques les que aconsellen votar en contra d'aquesta Moció. Però no només jurídiques: podríem parlar

també dels problemes tècnics que podrien plantejar-se, per exemple, pel que fa a la determinació dels criteris per considerar els esportistes membres de cada selecció autonòmica.

A més, senyores i senyors diputats, a més de les raons tècniques i les raons jurídiques, hi ha les raons polítiques. El nostre partit no ha aprovat en cap dels seus congressos, com han fet altres, cap disposició ni cap ponència que reivindicui per a Catalunya la creació i el reconeixement d'un comitè olímpic propi, ni de federacions sobiranes, ni tampoc que les seleccions esportives pròpies puguin participar en competicions internacionals. No és, senyores i senyors diputats, una mostra d'anticatalanisme, com he sentit dir a alguns dirigents polítics en els altres dies; es tracta simplement de sentir comú.

Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre vot serà negatiu, i ho serà per dues raons fonamentals: en primer lloc, perquè aquest Parlament no pot reconèixer el dret de les federacions esportives catalanes a representar Catalunya en competicions esportives de tipus internacional, entre d'altres coses perquè aquest dret no existeix, tal i com he explicat fa una estona; en segon lloc, perquè aquest Parlament –que vull recordar-li al senyor Morera que és un Parlament seriós– no pot dedicar-se a reprovar les declaracions d'alts càrrecs –ni del Govern central ni del Govern de la Generalitat, ni d'ara ni de fa trenta-nou anys–, entre d'altres coses perquè esmerçaríem gran part del nostre temps a lamentar no només declaracions, sinó també actituds irresponsables de dirigents polítics –per exemple del seu partit, senyor Morera– que s'han dedicat a fer una crida a les federacions esportives catalanes per tal que incompleixin la Llei de l'esport.

Confiam també que el Grup de la majoria actuarà amb responsabilitat davant aquesta Moció. I ho crec perquè penso que donar suport a una declaració d'aquest tipus no contribueix a donar consistència a l'harmonia que sempre ha presidit les relacions en aquest Parlament, ni a mantenir tampoc un clima polític sense crispacions a casa nostra. Pot ser que les declaracions no fossin les més oportunes, és cert, però també és cert que el secretari d'Estat per a la Comunicació va demanar disculpes en el seu moment. Penso, sincerament, que amb les disculpes d'aquest alt càrrec ja n'hi ha prou.

De tota manera, la nostra posició està ben clara, i els puc assegurar, que si actuéssim com alguns, prendríem molt bona nota del sentit de la votació dels grups d'aquesta cambra, especialment pel que fa al segon punt d'aquesta Moció; nosaltres, però, preferim respectar la voluntat democràtica d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, i pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Molt honorabile president, senyores i senyors diputats, jo crec que hi ha una àmplia majoria d'aquesta cambra, com bona part de la majoria dels ciutadans d'aquest país, que podem coincidir que volem el millor per a l'esport català i, en conseqüència, també, per aconseguir el que en diríem els més alts pòdiums, a nivell tant nacional com estatal com internacional. El tema és que hi ha propostes que ens porten cap a una via que ens sembla que va per mal camí i que les seves conseqüències són d'una reculada cap a una situació de lideratge de l'esport català, tant a l'Estat com en el món.

És obvi que els nostres esportistes obtenen resultats que ens honoren en competicions internacionals, i ho fan colze a colze amb col·legues seus, formant part de l'equip estatal, on són, insisteixo, líders en la majoria de les modalitats. Algú creu que a l'esport d'elit els vents bufen a favor de reduir aquesta potencialitat? I també és evident, senyores i senyors diputats, està demostrat que els nostres dirigents de l'esport ocupen alts càrrecs, altíssims càrrecs en organismes tant de l'Estat com a nivell internacional i que confirmen la presència de catalans en l'àmbit internacional de l'esport. I aquesta és una realitat positiva.

Es diu, s'acusa, es comenta que en aquest tema ens passem la pilota entre els polítics i el sector federatiu. Bé, en qualsevol cas el que és evident és que hi ha implicacions en les dues parts i que, al costat de les lleis catalana i espanyola, s'han d'encaixar els reglaments propis de cada federació internacional i del mateix Comitè Internacional Olímpic, que són els que marquen les pautes de l'esport mundial. Senyores i senyors diputats, ja podem fer el que vulguem des d'aquí, que si les federacions internacionals mantenen el criteri de participació en seleccions estatals no avançarem en la línia que es proposa. I insisteixo que la tendència en aquests moments no és d'augmentar la representació de les existents.

Es posa d'exemple, a vegades, el tema de Gal·les, Escòcia i Anglaterra, o de les illes Fèroe, com a exemple d'un funcionament que caldria copiar. Em sembla que seriosament ningú avui creu que aquesta situació singular pugui desenvolupar-se, perquè afectava només en rugbi i en futbol, i avui les coses no van per aquest camí. És més, hem pogut llegir en els mitjans de comunicació que un equip com el Celtic de Glasgow reclama sortir-se'n, d'una competició on només hi participen un parell d'equips punters i la resta són de segona o tercera categoria. I això, que passa amb el Glasgow, no volem que el dia de demà ens pugui passar, per exemple, amb el Barça.

Insisteixo que els vents no bufen favorables, i des del punt de vista competencial –s'ha comentat anteriorment–, si és veritat que hi tenim competència, també és veritat que l'Estat té competències en el que en diríem matèria de relació internacional. I afegeixo que la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya també posa les coses, des del punt de vista jurídic, com estan en aquest moment, per si algú en tenia algun dubte.

S'ha comentat que la UFEC vol fer una proposta de diàleg amb els partits polítics. El nostre Grup, el Grup Socialista, senyores i senyors diputats, es compromet a estudiar aquesta proposta de la UFEC. I vol fer-ho en la línia del que va ser la creació de la Llei de l'esport català, que va ser fruit d'un consens i que nosaltres no som partidaris de trencar i, per tant, caldria avançar en aquest diàleg en aquells aspectes de la legislació catalana i espanyola que convinguem modificar. Hi ha aspectes, com deia, de l'encaix entre l'esport federat català i l'espanyol que es fa necessari, en aquests moments, de revisar per evitar els problemes existents, i segurament caldrà incentivar la col·laboració dels sectors esportius entre les comunitats autònomes i també amb les federacions internacionals. És veritat: aquí, la UFEC hi pot fer un paper determinant.

Per tant, senyores i senyors diputats, sumem esforços. Però aquest ha de ser un treball en equip i, per tant, cal esvair postures excloents i també jugades individualistes, que poden fer molta fressa, però poca activitat. Per tant, nosaltres no observem casual que Esquerra Republicana, fa un moment, i el Partit Independentista, per l'altra banda, presentin propostes en aquest Ple. Sempre aquests partits n'han fet bandera, d'aquest tema. El que passa és que, és clar, si en les portes del congrés de Convergència i Unió..., perdó, de Convergència, se'ls vol treure l'estandard, és lògic... –o per altra banda, per exemple, que un diputat d'Unió porti aquest tema al Congrés de Diputats–, és lògic que Esquerra Republicana i el PI presentin propostes en aquest Parlament.

Jo crec, senyores i senyors diputats –i em dirigeixo més als diputats de Convergència i Unió–, que en aquest sentit s'ha d'actuar al més responsablement que puguem. Perquè és fàcil que se'ls pugui criticar a vostès de ser incitadors i frustrants de propostes que deixen clavats al millor dels esportistes. En aquest sentit, faig meves les paraules de l'exsecretari general de l'Esport, que en una comissió en el Parlament de Catalunya, Comissió de Cultura, el dia 6 d'abril, ens recomanava –precisament al diputat Ernest Benach– parlar-ne menys i treballar-hi més, que és la manera d'aconseguir els resultats.

Per tant, veiem amb bons ulls la proposta de diàleg i de col·laboració pública –diputats del Parlament, grups parlamentaris i el sector federatiu–, per iniciar, si és possible, una nova etapa en aquest sentit, que faci millorar la presència de l'esport català a nivell internacional, i també el seu encaix amb les federacions espanyoles.

Sobre la Moció, els punts de la Moció que ha presentat el senyor Morera, nosaltres anunciem que votarem amb abstenció el primer punt, perquè des del punt de vista tècnic és més que dubtós que les federacions esportives catalanes tinguin dret a representar el nostre país en les competicions internacionals. Aquest dret els ve condicionat per les federacions espanyoles, que sí que tenen potestat, d'acord amb l'article 39 de la Llei 10/90, estatal de l'esport, i que, és més, atorga al Consejo Superior de Deportes la potestat d'autoritzar la participació de les seleccions espanyoles en competicions oficials de caràcter internacional. Per altra banda, són les federacions espanyoles o internacionals les or-

ganitzadores de les competicions oficials de l'àmbit europeu o mundial; per tant, és potestat d'aquestes convidar-hi aquelles seleccions que vulgui o, millor dit, marcar les regles del joc en les competicions oficials internacionals. Per tant, no és tant el dret que ens atorguem des d'aquí allò que serà útil per competir oficialment, sinó que se'ns pugui reconèixer des de les federacions internacionals i des de la legislació espanyola.

En qualsevol cas, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista entén que aquest punt de la Moció és prou genèric com perquè es pugui interpretar com la voluntat d'aquest Parlament per aconseguir una major representació esportiva del nostre país, tot i el lideratge de què gaudim en esportistes, tècnics, clubs, equipaments i dirigents. Hi ha, per tant, un marge per aconseguir un consens polític, i també amb el sector, per poder avançar a augmentar la nostra presència internacional, sense trencaments ni postures numantines ni demagògies frustrants. És evident que aquest camí és laboriós, i ja veurem cada grup parlamentari com s'hi apunta. Per tant, en aquest sentit, ens abstindrem.

El segon punt de la Moció és lògic que es proposi a votació, perquè fa llàstima que algú vulgui ridiculitzar una proposta de política esportiva, que, si bé no compartim en la globalitat, és ben legítima, i per tant ens sembla que és una llàstima que es constati, que s'obrin ferides amb els qui volem que, des del punt de vista esportiu, Catalunya també sigui un país davanter. Per tant, és en les formes que també hi estem en desacord, amb aquelles declaracions: un menysteniment com el que va fer el portaveu del Govern demostra no sols el concepte que té el portaveu del Govern a propostes amb relació a l'activitat esportiva entre l'Estat i Catalunya, sinó que confirma que la solidesa del pacte entre el Partit Popular i Convergència i Unió ho és per raó d'interessos econòmics i no pas pel desenvolupament global del país. El vot favorable a aquest segon punt, per tant, senyores i senyors diputats, és un rebuig a un fons i a unes formes que, si algú pensava haver reconvergit, ja veu que encara li queda feina per fer. De fet, senyores i senyors diputats, aquest tema no és nou en el nostre país: també sectors anticatalans van aixecar el crit al cel perquè, per exemple, l'Àlex Crivillé o el Carles Checa van fer una volta d'honor al Circuit de Catalunya amb la bandera catalana. Bé, a nosaltres ens sembla que cal esvair aquestes postures i, per tant, votarem favorablement el segon punt de la Moció.

També en el tercer punt de la Moció votarem favorablement, perquè ens sembla lògic que, si volem que les seleccions catalanes participin en les competicions, que en aquests moments només poden ser les no oficials, necessiten suport econòmic. I en aquest sentit, per tant, nosaltres creiem que cal donar-los-el. Cal també prestigiar aquests tornejos, no només les competicions oficials han de ser exclusivament les bones: s'ha parlat d'alguns tornejos on amb recursos econòmics podem aconseguir implicar-hi els millors esportistes i, per tant, crear el millor interès i, per tant, que signifiqui també garantir major presència internacional de l'esport. És evident, senyores i senyors diputats, que amb els recursos econòmics que varem aprovar en el pressupost, escadussers, difícilment es podrà aconseguir una fita

satisfactòria. Però en qualsevol cas nosaltres hi donarem suport, tant si s'accepta l'esmena convergent com si no.

També anuncio que si el senyor Morera acceptés l'esmena...

El president

Senyor Terradellas, se li ha acabat el temps.

El Sr. Terradellas i Redon

...si el senyor Morera acceptés les dues esmenes d'Esquerra Republicana, el nostre Grup reconsideraria el vot i el faria desfavorable en aquest cas.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tal de pronunciar-se... El senyor Benach demana la paraula?

El Sr. Benach i Pascual

Per contradiccions, senyor president.

El president

Per...?

El Sr. Benach i Pascual

Contradiccions referents a una frase que ha dit el senyor Terradellas.

El president

Endavant.

El Sr. Benach i Pascual

Amb trenta segons en tinc prou. No, bàsicament per matisar el fet que el senyor Terradellas ha comentat que ells estaven d'acord amb la proposta que feia la UFEC d'asseure'ns en una taula... La proposta, no la fa la UFEC; la proposta, la fem, com a mínim, tres grups parlamentaris, que són el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb la UFEC i el Comitè Olímpic de Catalunya, que tots plegats, i prèviament a la celebració d'aquest Ple, vam acordar això. És a dir, no és només la UFEC, sinó que ja hi ha hagut una participació en unes reunions, a les quals el Grup Socialista estava convidat i no va assistir.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per tal de pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Morera. Té un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo he escoltat amb atenció, com tot el Grup Mixt, els diputats independentistes del Grup Mixt, totes les expressions i els arguments que s'han adduït. Només m'han cridat l'atenció especialment algunes consideracions –que afecten en part les esmenes, i en part no–, quan el diputat del Grup Parlamentari Popular diu que seria poc seriós que el Parlament de Catalunya aprovés, per exemple, el punt segon; jo diria que el menys seriós de tot precisament va ser l'actitud del senyor...

El president

Senyor Morera, la seva intervenció és per fixar la seva posició respecte a les esmenes, i no per entrar en debat amb els altres grups.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, em reduiré..., em semblava que era bo aclarir aquesta expressió.

Bé, pel que fa a les esmenes presentades, dir, per les que fan referència al Grup d'Esquerra Republicana, que malauradament no les podríem acceptar, per diversos motius. El primer és que jo crec i el grup dels diputats independentistes del Grup Mixt creiem que és important que aquestes resolucions s'aprovin amb el màxim de consens –punt 1.

Punt 2. Hi ha una qüestió bàsicament de tipus tècnic, que suposo que el diputat d'Esquerra Republicana no hi ha parat atenció, que és que en la primera intervenció meva, és a dir, en la interpellació, no vaig fer referència mai pràcticament a l'esport olímpic, d'una forma, jo diria, volguda, és a dir, en el sentit que, de la competició olímpica, en puguem parlar un altre dia, perquè, des del nostre punt de vista, té i consisteix en una problemàtica molt específica. I, per tant, aprovar una moció d'una interpellació sobre un tema que no se n'ha parlat explícitament, doncs, la veritat, em sembla que, tècnicament..., no ho sé, però suposo que hi podrien haver-hi alguns impediments.

I, pel que fa referència a un altre aspecte d'aquestes esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, quan parla de regular legalment aquesta representació, jo entenc que hi han dos handicaps que fan desestimar aquesta possibilitat. El primer és que el mateix diputat d'Esquerra Republicana ha retirat precisament la seva Proposició de llei que feia referència a legislar sobre aquesta qüestió; em sembla que, si retira aquest apartat, seria incongruent que ara s'aprovés una moció, en tot cas, en aquest sentit. I, per l'altre aspecte, jo ja he dit en la meva intervenció d'avui que la qüestió legal és una qüestió important, és un tema importantíssim; que probablement s'ha d'enfilar més en l'aspecte que deia el senyor Riera: que el que seria més interessant de tot és esmenar la *Ley del deporte* –en la qual cosa, doncs, Convergència hauria de jugar un paper important–, més que la nostra pròpia legislació; i més tenint en compte una cosa, que és que, si resulta que la legislació pròpia catalana, que està en un reglament, que d'una forma molt esbiaixada tracta aquesta problemàtica, si a sobre

és recorreguda i encara no sabem quin resultat tindria, la veritat és que em sembla que poc profit podria tenir un canvi de la legislació actual.

Pel que fa a l'esmena de Convergència, dir que l'admetem, amb el benentès, però, que nosaltres som de l'opinió que fins ara s'ha fet un esforç important en el camp econòmic perquè Catalunya pugui ser o pugui participar en algunes competicions del caire que abans he explicat. Nosaltres el que pretenem i el que volem és que, quan una federació esportiva, d'acord amb els seus drets i d'acord amb la federació internacional que l'admeti, pugui participar en una competició internacional, la Generalitat pugui finançar aquesta possibilitat. Tots, pràcticament, tots els diputats que hem intervingut en aquesta temàtica parlem habitualment amb els presidents de federacions, i a mi alguns m'han expressat la por que els feia que, si finalment aconseguim participar en una competició de pes, els faltés finançament. Jo he de dir que he parlat amb els responsables de l'Administració esportiva de la Generalitat, i m'han assegurat d'una forma prou clara que, si aquesta qüestió arriba, no serà precisament per la Generalitat que es deixi de participar en competicions internacionals; és a dir que la Generalitat garanteix que aquella federació, la que sigui, pugui participar en aquella competició de renom. És per això i en aquest sentit que accepto aquesta esmena, no tant per reconèixer –i amb això acabo, senyor president– que fins ara s'ha fet un gran esforç –que s'ha fet, però en l'àmbit que he explicat–, sinó en el sentit que el compromís de la Generalitat és i serà el fet de possibilitar políticament i econòmicament el fet que les federacions catalanes puguin participar en el terreny esportiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, iniciariem la votació. Dedueixo, de la presa de posició dels grups, que haurem de fer una votació separada del punt 1, i agrupar els punts 2 i 3. És així? Hi ha conformitat per part de tots els portaveus? *(Pausa.)*

Iniciariem, doncs, la votació, en primer lloc, del punt 1 de la Moció.

S'inicia la votació.

El punt primer ha sigut aprovat per 77 vots a favor, 14 vots en contra i 26 abstencions.

Procedirem ara a votar els punts 2 i 3 de la Moció... El punt primer ho ha sigut amb l'esmena del Grup de Convergència i Unió i acceptada pel senyor Morera.

Votarem ara els punts 2 i 3 de la Moció.

Iniciem la votació.

Els punts 2 i 3 de la Moció han estat aprovats per 104 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei del Servei Català d'Ocupació (presa en consideració)

Passem al quart punt de l'ordre del dia: presa en consideració de la Proposició de llei del Servei Català d'Ocupació, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Rañé, per un temps màxim de quinze minuts. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies...

El president

...i que guardin silenci. (*Pausa.*) No podem iniciar aquest punt de l'ordre del dia si els diputats continuen no ocupant els seus escons i no guardant silenci. Per favor, ocupin els seus escons i guardin silenci. Pot iniciar la intervenció, senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una de les lleis de l'evolució de les espècies que va posar de manifest en Charles Darwin va ser dir que «la necessitat crea l'òrgan». Aquest principi de la natura és una expressió més de la saviesa i, alhora, de la racionalitat econòmica i ecològica que té: cap organisme és creat si no té una funció per satisfer una necessitat. En el moment de presentar una proposició de llei que té per objectiu crear un organisme, es fa necessari comprovar si hem après la lliçó que ens dona la naturalesa sobre la seva pròpia evolució. Amb aquesta intervenció volem fer l'exercici de respondre a les preguntes que estan implícites en aquest principi de l'evolució, com ara: quina necessitat justifica crear el Servei Català d'Ocupació?, quina política d'ocupació ha de desenvolupar el Servei Català d'Ocupació?, i quin tipus de servei públic d'ocupació necessitem?, perquè resulti que de la resposta a aquestes es desprengui, com una fruita madura, el seu vot favorable a la presa en consideració en relació amb la Proposició de llei.

Entrant en matèria, i en primer lloc, hem de respondre quina necessitat justifica crear el Servei Català d'Ocupació. Una i molt clara: la necessitat que té la nostra societat de lluitar d'una forma eficient contra l'existència d'un elevat nombre de persones en situació d'atur. A Catalunya, malgrat que tenim un percentatge d'atur que és una mica millor que a la resta de l'Estat, se'n mantenen encara taxes excessivament altes. Quan nosaltres arribem a aquesta situació, a altres llocs que es troben en la mateixa situació s'encenen tots els llums d'alarma en aquest sentit. Tenir més d'un 10% d'atur reflecteix una situació amb la qual ningú pot sentir-se ni satisfet ni cofoi, per la problemàtica individual i col·lectiva que això comporta.

La segona pregunta que ens plantejàvem era quina política necessitem, quina política d'ocupació es fa neces-

sària per actuar. Anunciar-ho, anunciar la solució de la problemàtica de l'atur és molt senzill: s'ha de crear ocupació. Resoldre el problema ja és una mica més complicat, no és tan senzill; es fa necessari definir quina política d'ocupació s'ha de practicar per assolir aquest objectiu. La política d'ocupació que defensem els socialistes catalans és un dels elements que ens caracteritzen i, alhora, que ens diferencien de la pràctica i de la defensa de la política que fa aquest Govern. Els socialistes considerem que per incidir de manera eficient en la resolució de la problemàtica de la desocupació es requereix una actuació en diferents àmbits, que no són en cap cas contradictoris, sinó complementaris. Coincidim amb el criteri que sostenen tots els organismes internacionals, des de l'OCDE, la Unió Europea o l'Organització Internacional del Treball, en el sentit de considerar que un entorn macroeconòmic que afavoreixi l'economia productiva és un factor necessari, però no suficient, per a la creació d'ocupació o, si més no, per a la creació d'ocupació suficient per fer reduir l'atur de manera significativa. Així doncs, hem d'afirmar que ningú esperi o confiï exclusivament que la solució a la problemàtica de l'atur esdevingui d'una correcta situació o evolució de les variables macroeconòmiques. Repeteixo, això és necessari, però no és suficient: s'ha de completar amb una política d'ocupació que contempli i intenti superar aquests problemes.

Per als socialistes, la política d'ocupació que necessitem ha de contemplar tant polítiques actives, en relació amb la promoció de l'ocupació, com polítiques passives, per a la protecció de la desocupació, i alhora ha d'actuar tant sobre l'oferta com sobre la demanda; això sí, adaptant-se als nous temes, als nous reptes, a les noves situacions.

En el terreny de la demanda, que evidentment ha estat el terreny més tradicional d'actuació dels serveis públics d'ocupació, la millora del funcionament del mercat de treball, la millora de la seva transparència mitjançant sistemes d'informació, d'orientació i d'acompanyament i col·locació, juntament amb la capacitat del factor humà, són dues de les eines fonamentals que haurem de tenir presents. En el terreny de l'oferta, la Unió Europea ha desenvolupat tota una terminologia, on parla dels nous jaciments d'ocupació, que reflecteix una concepció que posa l'accent en les possibilitats de recerca i d'aprofitament de tots els recursos ociosos existents en un espai geogràfic reduït però econòmicament homogeni per crear ocupació. Les necessitats no cobertes de les persones i les empreses, així com el correcte aprofitament de les potencialitats que existeixen en el territori, encerclen aquesta estratègia de desenvolupament econòmic local. I, a més a més d'aquestes polítiques actives sobre oferta i demanda, serà necessari mantenir polítiques de protecció de la desocupació, que passen tant des del pagament de les prestacions fins al foment de l'ocupació per a col·lectius amb especial risc d'exclusió social.

Aquesta política ha de tenir uns eixos, unes directrius, unes orientacions adreçades a cercar la igualtat d'oportunitats i d'accés a l'ocupació, la solidaritat amb les zones, amb els sectors i amb les persones que es trobin en pitjors dificultats, i una equitat en la prestació dels

serveis que permeti que tots els ciutadans puguin gaudir d'aquests serveis. I, aquesta política, no la defensem exclusivament els socialistes; aquesta política és la que l'OCDE, en el seu Informe sobre l'ocupació l'any 84, també refermava, quan deia: «Si bé és important oferir formació a les persones aturades, els programes amplis de formació dirigits a aturats de totes les categories rara vegada han demostrat ser una bona inversió, tant per a la col·lectivitat com per als participants. Programes específicament orientats tenen, en canvi, bones probabilitats de ser rendibles: tots els interlocutors socials» —tots—, «importants a nivell local —empresaris, sindicats, institucions d'ensenyament i administracions locals—, haurien de conjugar els seus esforços per desenvolupar programes adaptats a les necessitats, mitjançant l'acord entre tots.» També ho plantejava el Llibre blanc de Délors, sobre creixement, competitivitat i desocupació, està inclòs en el Pacte de confiança de Santer, i configura el moll de l'òs de la proposta sobre pactes territorials que la presidència del Consell Europeu de Dublín va aprovar els dies 13 i 14 de desembre passats. Desequilibrar el pes de les diferents polítiques o ignorar-ne algunes, menysprear el paper de col·laboració amb els agents socials i econòmics i negar-li al territori la consideració d'una unitat de treball per implementar aquestes actuacions, com es fa actualment a Catalunya, és realitzar una política d'ocupació socialment injusta i ineficaç.

A més a més, recentment hem observat aquells aspectes més significatius que el Govern de la Generalitat té en relació amb els serveis d'ocupació: en el projecte d'ordre per reformar el Servei Català de Col·locació es pretén ampliar no tan sols el seu àmbit a totes les activitats presents i futures, sinó que allò que és el més important i més rellevant és l'intent de donar una nova volta al procés de mercantilització del model d'actuació. Les ETT entren a ser considerades com un dels usuaris bàsics del Servei Català de Col·locació, i es prioritza o es complementa amb empreses privades de selecció i col·locació el model d'intervenció en els temes d'ocupació. Fer negoci, introduir el mercat en tot allò que es refereix a regular i actuar sobre el dret a l'accés al treball no és el nostre model —possiblement serà el d'altres, però no el nostre— i creiem que, a més a més, és socialment injust. Necessitem un servei públic d'ocupació, però: és possible crear-ne un? Sí, perquè constitucionalment i estatutàriament ho podem fer, perquè la Generalitat ja té competències i programes en temes com la millora d'ocupabilitat, la promoció de l'autoocupació, foment de l'ocupació per a persones amb disminució, problemes d'inserció, intermediació amb el mercat de treball... Tenim i es gestionen a Catalunya més de 25.000 milions de pessetes l'any en polítiques d'ocupació, i en aquest sentit, d'altra banda, és difícil trobar en la constellació d'organismes administratius, ens, instituts, empreses públiques, privades, etcètera, un d'aquests ens de la Generalitat que tingui un volum econòmic tan alt com el que es deriva de la constitució del Servei Català d'Ocupació. Si es negués la necessitat de crear aquest servei, possiblement hauríem de dissoldre més del 80% dels organismes autònoms i ens que té la Generalitat, perquè aquests tenen pressupostos molt petits.

Així, doncs, quin tipus de servei, quin tipus d'organisme proposem? La configuració que li donem a aquest servei ha d'estar en la mateixa línia de la política d'ocupació que es vulgui plantejar; ha de garantir integralitat, gratuïtat, complementarietat i coordinació d'esforços, subsidiarietat, participació dels agents econòmics i socials i administracions implicades, racionalitat, eficàcia, simplificació i eficiència. Així, doncs, tenim necessitat de lluitar contra l'atur, tenim facultat estatutària, tenim un conjunt de competències i tenim 25.000 milions. S'ha de crear, doncs, un organisme per gestionar aquesta política. Els socialistes no hem volgut inventar massa quin tipus d'organisme podia ser útil en aquest sentit. Hem cercat i hem trobat una figura que ja funciona i té precedents a la Generalitat: ja existeix un ens públic de caràcter institucional que gestiona un servei bàsic, indestruïble d'un dels drets de les persones, com és el del treball, que gestiona aquest servei integrant en el seu si els recursos de la Generalitat, els de les entitats sense ànim de lucre i els de les administracions, i que pot recórrer al sector privat si entre tots aquests no tenen suficient potencialitat per a resoldre els problemes, que estableix la planificació de necessitats i recursos com a mecanisme per a optimitzar la seva gestió, tot utilitzant unitats territorials que tenen una dinàmica i unes necessitats equivalents com cèl·lules connectades entre si per satisfer les necessitats del conjunt, i que, a més a més, cerca la col·laboració en la planificació, direcció i en la prestació. Així, doncs, ja existeix una experiència dintre de l'àmbit de la Generalitat que planteja això, i és per això que trobaran que la composició i l'organització d'aquest Servei Català d'Ocupació que propugnem té moltes semblances amb altres experiències organitzatives de la Generalitat.

Existeix, doncs, un element bàsic al nostre entendre, que és que aquest organisme ha de gestionar un pla d'ocupació que estigui orientat vers la reducció del nombre de persones en atur, la creació de llocs de treball, la millora de l'ocupabilitat i un increment de la transparència del mercat de treball mitjançant una adequada gestió de col·locació, l'adopció de mesures que possibilitin la informació, l'orientació, la formació i la formació professional. Tot això ha de constituir un pla —i així ho plantejem en la nostra Proposició de llei—, que constitueixi l'element ordenador de totes les competències i recursos que hi ha a Catalunya, que es faci conjuntament, de forma consensuada, amb les forces socials i econòmiques representatives, que tinguin ben quantificats els objectius, que es pugui fer el seu seguiment, que tinguin les dotacions econòmiques, perquè un pla sense recursos és com un jardí sense flors: fa molt bonic però no serveix per a res.

Si, a més a més de tot allò que hem constatat, que tenim necessitat, que tenim facultats, que tenim un conjunt de competències, que tenim un pressupost, hem de posar de manifest que, a més a més, ja existeix un model. Així, doncs, aquesta proposta que els fem té tots els requisits per sortir endavant. Evidentment, el suport a aquesta Proposició de llei vindrà d'aquells que reconeixen que tenim la necessitat de lluitar de forma més eficaç contra l'atur i requerim un organisme que superi les mancances actuals. Això no suposa que estiguin d'acord, fil per randa, amb tot el text que hem presentat, ni

tan sols amb part dels arguments que hem expressat aquí, i esperem que en el tràmit parlamentari això pugui millorar, però l'oposició a aquesta Proposició de llei, al nostre entendre, només pot venir d'aquelles persones que se senten còmodes, se senten cofoies de la situació actual, i que neguin la necessitat de seguir millorant els instruments per lluitar contra l'atur, que considerin que mitjançant una política centralista i personal en la determinació dels objectius i en el repartiment dels recursos es pot ésser més eficaç que lluitant contra l'atur, que renunciïn a la col·laboració entre els agents socials, o que considerin que crear aquest organisme pot restar protagonisme a un departament o a un conseller. En tot cas, si rebutgen aquest projecte posaran de manifest totes i cadascuna d'aquestes raons, que es poden resumir en una de sola: l'ocupació no és la seva prioritat.

Per acabar, els explicaré allò que va contestar un científic de l'època quan va ser cridat pel Tribunal de la Santa Inquisició perquè expliqués per què, en la demostració de com funcionava el món, no havia nomenat Déu. El científic va contestar: «Per a aquesta demostració, no era necessari.» Vostès hauran comprovat que per a aquesta Proposició de llei jo no he esmentat res que tingui a veure..., en relació amb les transferències de l'Inem: no era necessari, per justificar aquest Servei Català d'Ocupació, parlar de les transferències de l'Inem. No es pot, per tant, utilitzar aquest element com a excusa per negar la necessitat de crear-ho. L'excusa no pot ser aquesta, no pot ser que no s'ha negociat encara amb els sindicats, perquè durant set mesos s'ha negat aquest diàleg, i l'excusa no pot ser que no hi ha recursos i tot allò que hem explicat. No pot ser l'excusa per seguir gestionant malament. En tot cas...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Rañé i Blasco

Ara mateix acabo, senyor president. En tot cas, com succeeix en aquesta Proposició de llei que posem a la seva consideració, l'organització del servei públic d'ocupació, ha de ser un element pensat des del seu origen per integrar aquestes competències. Hem fet aquesta Proposició pensant ja que han de venir, perquè creiem que si es transfereixen, tant si són només les polítiques d'ocupació activa com si es transfereixen o es deleguen competències que ho permetin, millorarem l'actuació i la política d'ocupació, però, repeteixo: la no-transferència en aquest moment no és motiu per negar la necessitat i la conveniència de donar suport a aquesta Proposició de llei i, per tant, crear el Servei Català d'Ocupació que necessitem.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha la possibilitat d'un torn en contra. Si ningú utilitza aquesta possibilitat del torn en contra, passarem al torn per fixar la seva posició els grups parlamentaris. Té, en primer lloc, la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el principal problema econòmic i social de Catalunya segueix sent l'atur. Malgrat que la taxa d'atur catalana segueix essent sensiblement inferior a la mitjana espanyola, l'atur català està per sobre, precisament, de la majoria de països europeus. Per imperatiu constitucional, la política econòmica de totes les administracions públiques, és a dir, la pressupostària, la monetària, la fiscal i la comercial, han d'anar fonamentalment dirigides a la consecució de l'objectiu en aquests moments quasi quimèric de la plena ocupació. Aquest ha de ser l'objectiu, com he dit, prioritari de les administracions públiques, i no, per exemple, el que ens ha portat tants maldecaps i tant protagonisme com és la consecució dels objectius de Maastricht, com, per exemple, el control de l'IPC, el dèficit i el deute. La permanència d'aquestes taxes elevades d'atur, malgrat el creixement econòmic, demostra el caràcter estructural del nostre atur, i, consegüentment, la fallida, en aquest sentit, de les polítiques econòmiques i laborals. A més a més, si amb això no n'hi hagués prou, en el nostre cas tenim un problema afegit, que és la precarització del mercat laboral: de les dades últimes que hem pogut conèixer, últimament només s'estan contractant..., és a dir, l'any passat, l'any 96, un 4% dels contractes laborals són només fixos, és a dir, la resta són temporals.

A Catalunya estem pendents –i aquest és un tema prioritari– de les transferències de l'Inem, tant de les polítiques actives com de les polítiques passives. En tot cas, l'Estatut d'autonomia, en l'article 52, ens permet un aspecte, una matèria, una competència com la que precisament avui presenta el Grup Socialista. Estem, a més a més, en un moment, com he dit, bàsicament per convergir en els propòsits de Maastricht, amb retallades pressupostàries que han afectat d'una manera, jo diria, molt important els departaments productius, i, en concret, el Departament de Treball, i, a més a més, disposem, per a acabar aquest panorama de la realitat catalana, d'un Servei Català de Col·locació, que fa poc temps que actua.

En la història legislativa, tenim, pel que fa a les últimes referències en aquest terreny, que la Llei 10/94, sobre mesures urgents de foment de l'ocupació, preveia l'existència d'agències de col·locació sense finalitat de lucre. És en aquest sentit que el Parlament de Catalunya, l'any 94, instava el Govern a la creació i desplegament del Servei Català de Col·locació. El 23 de gener va ser el mateix Ple del Consell de Treball de Catalunya qui acordà la creació immediata del Servei Català de Col·locació, i va ser l'Ordre del maig del 95 que regulava el Servei Català de Col·locació. Aquesta agència de col·locació catalana naixia amb la voluntat d'aconseguir una tasca d'intermediació eficaç entre els ofertants i els demandants, i es marcava un seguit d'objectius que ara, per qüestions bàsicament de temps, no passo a detallar.

Jo diria que s'hauria de fer, i és important de fer, un balanç de l'actuació de l'activitat, del treball exercit pel Servei Català d'Ocupació, però jo diria que tampoc interessa entrar massa en aquest terreny, perquè he d'entendre i comprendre que la iniciativa del Grup

Socialista és una altra història, o depassa molt les possibilitats, les competències i, sobretot, els objectius que s'havia fixat el Servei Català d'Ocupació, que si no he llegit malament la proposta del Grup Socialista incorporaria els recursos i els mitjans, precisament, que aquest té. Però, com ja he dit, l'experiència que tenim a Catalunya en aquest terreny, a partir, bàsicament, de la Llei que he dit, 10/94, de creació d'agències d'ocupació, en el cas català tenim aquesta i ja he dit que, malgrat no voler-ne fer una valoració, el que s'hauria de fer és que ha tingut una incidència en el mercat laboral català relativament escassa, però he de dir i he de recordar que fa poc temps, en tot cas, que actua.

Amb aquest panorama i amb aquesta situació, el Grup Socialista ens planteja avui una proposició de llei del Servei Català d'Ocupació. Nosaltres l'hem llegida amb atenció, i ja anuncio que, malgrat alguns punts i alguns plantejaments probablement diferents del Grup Socialista, en conjunt hi votarem favorablement, sobretot pels objectius que té marcats, i, com he dit, malgrat tot, amb algunes dissensions o amb alguns plantejaments diferents dels que el Grup Socialista en concret explica en la seva proposta.

A nosaltres el que ens agrada de la proposta socialista és, bàsicament, una qüestió: és a dir, l'organització i gestió integral dels recursos i programes de la Generalitat. Hem escoltat amb atenció les paraules del diputat Rañé, sobretot en la part final, que deia que aquesta iniciativa no és contradictòria amb el fet que la Generalitat pugui assumir les competències pròpies de l'Inem. Potser algú dirà que pròpiament, bàsicament per una qüestió cronològica, interessaria aprovar una iniciativa d'aquestes característiques quan, precisament, les competències ja siguin reals. Nosaltres no volem entrar en aquesta dinàmica i en aquesta problemàtica; entenem que amb aquesta llei, si finalment s'aprova, no hi hauria cap impediment jurídic perquè això no es pogués produir.

Nosaltres entenem, per sobre de tot, primer, que l'atur és un tema prioritari, com ens marca el marc legislatiu, i ha de ser prioritari en l'activitat i en l'organització de l'Administració laboral de la Generalitat. I és per això que nosaltres entenem que aquesta és una bona proposta, millorable, però que és una bona proposta. A part d'una organització i gestió integral de tots els recursos, té l'avantatge que estructura en tres nivells les administracions actuant en aquesta matèria i, per tant, dóna joc, en aquest cas, als ajuntaments. Nosaltres entenem que això és important. Potser diferíem en les puntualitzacions que fa de diferenciar les poblacions de seixanta mil habitants de les que no tenen aquesta població, i queda una mica difuminat el paper dels consells comarcals, però, sigui com sigui, aquestes són qüestions que s'haurien de debatre si això finalment s'aprova.

Com també és interessant el fet que es proposi una xarxa ocupacional d'utilització pública, relativament similar a la que fa servir, a la que utilitza el Servei Català d'Ocupació, però nosaltres entenem que el fet d'aquesta utilització pública i el fet de marcar-la com a prioritat màxima dintre d'aquesta iniciativa és, al nostre entendre, prou important i prou interessant.

Resumidament, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Mixt, el grup dels diputats independentistes del Grup Mixt, entén que aquesta és una iniciativa, és una proposta positiva; que milloraria substancialment, almenys en el terreny legislatiu, de moment, la situació actual; que tindria la virtut d'integrar aquesta reclamació, per cert, feta en molts altres àmbits i que moltes vegades no ha estat recollida, però que té l'avantatge d'integrar i d'acumular en un sol organisme tots els recursos, els mitjans, les disponibilitats en el terreny laboral a Catalunya –nosaltres entenem que aquest és el camí a fer–; si s'ha de seguir una iniciativa d'una figura, per exemple, similar al Servei Català de la Salut, nosaltres entenem que aquesta és una proposta interessant. I és per tot això que, malgrat algunes qüestions que no entenem exactament igual com el Grup Socialista, entenem que, si més no, aquesta és una eina interessant, que seria bo que s'aprova, i tot pendent –això sí– dels traspassos de l'Inem, que, al nostre entendre, haurien d'ajudar moltíssim a millorar, d'una banda, les taxes d'atur a Catalunya, és a dir, a reduir-les, i de l'altra, tenir una administració laboral a Catalunya molt millor i amb molts més recursos que l'actual.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el tema que fa al cas per a aquesta presa en consideració de la Proposició de llei sobre el Servei Català d'Ocupació entenem que és un tema fonamental i bàsic de la preocupació dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. L'atur, en aquests moments, continua essent la qüestió fonamental de què depèn la supervivència diària de les famílies i de la gent a aquest país, i les dades i els índexs d'atur no baixen, lamentablement, i, per tant, doncs, qualsevol mesura que es prengui per millorar el servei de l'Administració en relació amb les funcions d'ocupació és, ha de ser benvinguda en aquesta cambra. L'atur és, de fet, un drama personal, és la demostració d'un desaprofament del capital humà, i, de fet, caldria que des de l'Administració s'articulessin al màxim les polítiques per fer que els jaciments d'ocupació que hi ha surtin a la superfície i que les iniciatives locals, que solen ser les que tenen més èxit en el camp de la creació de llocs de treball, doncs, tinguin un suport clar per part de l'Administració, i, sobretot, que es tingui present que hi ha col·lectius específics que són sectors amb crisis profundes, sectors industrials amb crisis profundes, o territoris, comarques afectades per una desindustrialització ja endèmica, o sectors d'edat o per sexe que tenen més dificultats de trobar llocs de treball.

Per tant, doncs, aquest és el panorama en què ens movem. Davant d'aquesta qüestió, seria important que la Generalitat realment fes un pas endavant i articulés amb un Servei Català d'Ocupació totes les polítiques que en

aquests moments poden semblar d'una certa dispersió de cara a aquest sector.

Per tant, doncs, per nosaltres, tot i tenint present que hi ha un element fonamental pendent, que és el traspàs de l'Inem, que per nosaltres hauria de ser un traspàs integral de les funcions de l'Inem, i també que caldria un replantejament a Catalunya de qüestions, també, que de moment tenen una escala estatal, com el Forcem —és a dir, hi ha una sèrie de qüestions que van lligades a l'augment de competències i a definir un marc laboral autònom a Catalunya—, creiem que efectivament es pot avançar ja, en previsió d'aquesta assumpció de noves competències, es podria avançar ja en la creació d'aquest servei i en el dimensionament d'aquest Servei Català d'Ocupació.

Nosaltres, concretament, si entréssim en el contingut, podríem discrepar d'algunes qüestions. Possiblement no ens convenç, potser, l'excessiva..., l'organigrama, potser excessivament en perill d'una certa excessiva burocràcia, o organigrames potser més simples i operatius, en el cas que es tirés endavant això. També podríem discutir els models de representativitat en els organismes de control d'aquests serveis, tant els territorials com els nacionals, de cara a assegurar-ne una pluralitat al màxim àmplia possible de tot el conjunt de sindicats i sectors de la patronal, però en tot cas això ja ho discutiríem si es tirés endavant el projecte.

Nosaltres creiem que sí que aquesta Proposició hauria de ser presa en consideració, perquè el que no pot ser és continuar, una mica, amb la política que és l'absència de política. I quan hi ha una absència de política el que sol passar és el *laissez faire, laissez passer*, és a dir, un terreny on campen, en el terreny aquest de l'ocupació, campen en aquests moments, bàsicament, les empreses de treball temporal. Les últimes dades, les recents dades publicades que l'any passat només un 5% de contractes a Catalunya van ser indefinits mostren a quin grau de precarietat i de degradació del mercat laboral s'ha arribat a casa nostra. Això vol dir que és un terreny on campen precisament aquestes empreses, que, de fet, molts cops actuen com als típics prestamistes laborals de fa temps; diguem-ne, han variat el capatàs que anava a buscar les peonades a la plaça del poble: ara és una oficina funcional, informatitzada i amb test psicològic incorporat, però de fet s'estan fent unes funcions similars. Per tant, dóna la sensació que l'absència o la manca de voluntat política per avançar en aquest tema sigui una forma encoberta de forçar una privatització del tema de la col·locació, i, en tot cas, una privatització que va, podríem dir-ne, a un sector semi-públic. És a dir, es podria donar el cas que les empreses que medien, o que estan mediant, empreses privades que medien en el mercat de treball o que gestionen els fons ocupacionals, la formació ocupacional, curiosament, no estan sotmeses a les regles de la llei del mercat; perquè són empreses vinculades per concessió, per contractes, per convenis i per les subvencions que reben del fons públic, de fet, viuen fonamentalment de l'Administració. Per tant, estem parlant d'un sector semipúblic que té tots els avantatges del públic i tots els del privat. És a dir, no hi ha un control com en el públic hi hauria sobre la seva gestió, o un control eficient so-

bre la seva gestió, i, en canvi, s'estalvien, diguem-ne, el que és haver de competir, amb totes les conseqüències, amb un lliure mercat del sector. Per tant, doncs, estaríem amb un tipus de model que crec que no és bo —no és bo— per, precisament, cobrir la finalitat que convindria, que és una eficient política d'ocupació.

Una eficient política d'ocupació que entenem que, en el moment que es discutís dintre del marc d'aquest Servei Català d'Ocupació, hauria, sobretot, de centrarse en alguns elements importants que, d'alguna manera, s'haurien d'incorporar en el moment que discutís aquesta Proposició, si és que fos tinguda en consideració. Hi ha el tema de com..., amb quins criteris es gestionen els fons ocupacionals, que entenem que fins ara jo crec que no és correcte —alguna altra vegada ho he dit en aquesta cambra—, és a dir, no se'n treu el rendiment adequat, d'aquesta repartidora de fons, de cara a la formació; el tema important dels alumnes que acaben a setze anys sense tenir el graduat d'ensenyament secundari i que, per tant, queden en el mercat laboral sense cap mena d'intermediació —això en part afecta Ensenyament, però en part també podria afectar un model, una especificitat, dintre del Servei Català d'Ocupació, destinada a la franja baixa de la joventut—; el tema, també, de l'autoempresa, com a element fonamental de creació, des de l'òptica d'Esquerra Republicana, de treball, amb un panorama de tanta atonia com l'actual, i finalment, la importància, per nosaltres fonamental, dels agents locals com a inductors —agents locals que poden ser Administració local, poden ser empreses, poden ser sindicats, a escala local, escoles...— d'una política de les més eficients de cara a això. Però, bé, en tot cas són coses que es podrien parlar si s'avançés i es tingués en consideració aquesta Proposició que ha presentat el diputat i sindicalista Josep Maria Rañé.

Per tant, des del punt de vista del Grup d'Esquerra Republicana, per anunciar el nostre vot i el nostre suport favorable a aquesta consideració d'aquesta Proposició presentada pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Jordi Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei es dóna una bona oportunitat per parlar de quin model de servei públic d'ocupació necessita Catalunya, quines són les polítiques d'ocupació que caldria; valorar críticament quins són els models de gestió actuals de la Generalitat; posar-nos d'acord sobre tota la qüestió dels traspassos de l'Inem, etcètera. Amb tot, el nostre Grup vol centrar la seva intervenció en la petició que el Grup Socialista no posi a votació la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. I això per dos motius. En primer lloc, per creure que no és correcte que propostes sindicals com les fetes per Comissions Obreres i UGT a la mesa de concertació sobre l'ocupació a Ca-

talunya, un grup parlamentari, el PSC, les transformi en una proposició de llei. Segurament l'autoritat sindical del senyor Rañé, dirigent de la UGT —una de les parts signants—, al nostre entendre, no ho fa justificable. I en segon lloc, perquè creiem que no és oportú que amb una negociació compromesa, encara que plena de dificultats, entre el Consell Executiu i els sindicats, es posi a votació la presa en consideració d'una proposició de llei que és un recull de les propostes sindicals, i molt menys —i molt menys— quan no es tenen els suports suficients per tirar-la endavant.

És per tot això que demanem al Grup Socialista, si així ho creu convenient, que no posi aquesta Proposició de llei, la seva presa en consideració, a votació. I, en cas que no ho cregués oportú, evidentment, el nostre Grup parlamentari hi votaria afirmativament.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Guillot. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Julio Ariza.

El Sr. Ariza Irigoyen

Sí, muchas gracias, señor presidente; brevísimamente, desde el escaño mismo. Primero, el señor Rañé ha finalizado su intervención haciendo una apelación que sí que nos parece un tanto inquisitorial: ha dicho el señor Rañé que todos aquellos que no estemos con su propuesta estamos contra el empleo. Pues bien, señor Rañé, en primer lugar, nosotros vamos a votar negativamente su propuesta, la toma en consideración de esta Proposición de ley y, sin embargo, he de decirle que estamos plenamente con el 40.1 de la Constitución, con el título primero, estamos plenamente con políticas económicas que avancen en la consecución de un objetivo de pleno empleo, y con ese objetivo, que además el Gobierno del Partido Popular ha definido como el año del empleo este año 97, vamos a seguir trabajando. Es evidente que el hecho de que nosotros no estemos de acuerdo con su planteamiento hace más referencia a la oportunidad de su planteamiento que a la realidad. Tengo que reconocer que ustedes deben tener algún sentimiento de culpa: durante trece años un gobierno socialista no se planteó la transferencia de las políticas activas de ocupación, del Inem, y sin embargo ha sido un gobierno del Partido Popular quien se ha planteado esta posibilidad y quien está negociando ya efectivamente esta posibilidad.

Por lo tanto, desde este sentimiento de culpa, manifestarle mi tristeza, y que espero que en el futuro el Partido Socialista también actúe, en estos temas, de otra manera. Nosotros estamos convencidos de que acercar a la ciudadanía estas políticas hará que los servicios que necesitamos todos, efectivamente, sean más eficientes y sean más eficaces.

Dicho esto, tengo que anunciarle de nuevo, senyor Rañé, que nuestro partido votará negativamente esta Proposición de ley.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Rañé, com sempre, ha fet una intervenció en què hi han clars i obscurs, hi han aspectes en els quals jo estic d'acord amb ell; quan ell ha fet l'anàlisi de la situació de l'atur, hi han aspectes en què coincidim. Però ha començat fent una afirmació, dient: «Quina és la raó per la qual presentem aquest projecte de llei?» Diu: «Fonamentalment, una: lluitar contra l'atur.» Bé, el senyor Rañé sap, com sabem tots, que les lleis no creen ocupació, desgraciadament. La regularització, la llei, pot afavorir determinats tipus d'activitats, però no crea ocupació. L'ocupació la creen altres elements: un creixement econòmic sostingut, una administració d'aquest creixement, una política fiscal adequada, una perspectiva amb nous camps d'activitat, etcètera.

Per tant, no fem aquí un campionat vejam qui és més antiatur i qui vol lluitar més contra l'atur: tots volem lluitar contra l'atur, senyor Rañé. No la votarem, aquesta Proposició de llei, però això no vol dir que no estiguem contra l'atur. L'eix fonamental del Govern de la Generalitat, la política econòmica del Govern de la Generalitat, és la de la lluita contra l'atur. No hi ha cap govern a Europa, ni a l'OCDE, que no digui exactament això que estem dient. Vostè ha fet una referència a Europa, i jo tinc la temptació de continuar per aquest camí, perquè el problema és que tenim una certa perplexitat, tots els governs i tots els grups parlamentaris que, d'una manera o altra, som conscients del drama, del dramatisme del problema de l'atur, estem perplexos, dic, perquè no som capaços, col·lectivament, de trobar vies de solució eficaces, i si no, vegi vostè l'Informe Rocard; vegi vostè el llibre de Rifkin; vegi vostè el llibre de l'IESE, d'en Jordi Gual; vegi l'informe d'ocupació per al regne d'Espanya fet pel seu partit; vegi l'informe de l'OIT, d'ocupació mundial, de l'any 1995-2000; vegi el que vulgui: tots fem una anàlisi de la situació, amb quadres estadístics perfectes, i quan arribem al darrer capítol, que és el que diu: «I ara, les solucions», doncs, no n'hi han. Tornem a les mateixes, tornem a dir: «Escoltin, un creixement sostingut...», aquest és el camí.

I jo estaria, en part, d'acord amb la crítica que vostè fa a les ETT; en part, sobretot, a fora de Catalunya, no tant a Catalunya. Però jo li vull recordar, senyor Rañé, que les ETT existeixen per dues raons: una, perquè venien a resoldre un problema d'alegalitat de les ETT, que ja feia molts anys que funcionaven a Espanya i a Catalunya; dues, perquè la voluntat del seu partit i del meu —del seu partit i de la meua coalició—, a Madrid, van fer que es creés i s'ordenés l'activitat de les ETT. No ens les traguem de sobre, ni vostè ni jo: les ETT tenen una llei que la va proposar el seu Grup i que jo la vaig votar a favor en nom del meu Grup Parlamentari. Que han actuat d'una manera desorganitzada en algunes comunitats? Cert. També a Catalunya. Però és que a Catalunya hem reaccionat; home, hi hem reaccionat, i algun

mèrit té vostè –li ho vull reconèixer– en aquesta reacció, perquè, quan vostè representava la UGT en el Consell de Treball, va ser un dels elements que van posar en evidència que algunes ETT no funcionaven. Per tant, no el vull criticar negativament; vull dir-li que, quan parli de les ETT, assumeixi també la seva responsabilitat.

I deia un altre intervinent que, home, aquesta llei pot cobrir un buit; no hi ha una política... Miri, senyor Huguet, hi ha una política, hi ha un Govern, hi ha un Departament de Treball, i hi ha una política. Una altra cosa és que vostè no sigui especialista en aquesta política; vostè ho és en un altre camp, i potser ha dit coses, aquí, dient: «Això ho podríem fer...», no, no, és que això s'està fent; és que estem fent allò que la proposta de llei diu que es podria fer. Miri, primer, no hi ha cap buit legal –la primera qüestió que hem de deixar clara–, però és que, a més, el Departament de Treball, que s'ha anat dotant d'uns mitjans per poder fer aquesta activitat, està fent allò que s'ha de fer. El Departament de Treball..., els ho recordo a les senyories que no són especialistes en aquest tema, o que no hi estan al dia a dia, i ja sé que avorriré els qui estan al dia a dia en aquest tema, però és convenient que sàpiguen que el Departament de Treball desenvolupa accions de formació per a aturats i per a ocupats, d'informació i d'orientació professional, fa plans d'ocupació, plans de formació d'aprenents, accions per a col·lectius amb especials dificultats d'integració laboral, sistemes de detecció de necessitats ocupacionals a nivell comarcal mitjançant els dinamitzadors comarcals, accions adreçades a millorar la viabilitat dels nous projectes empresarials, iniciatives comunitàries, formació de formadors, com també un sistema eficaç d'intermediació que interrelaciona i globalitza totes les accions ocupacionals. No és això, senyor Huguet, que tot està per aquí, difuminat..., no, no, això està, hi ha una Direcció General d'Ocupació que agrupa tota la política laboral del Departament de Treball i que agrupa, naturalment, la política del Govern. No hi ha res deixat de la mà de Déu; hi ha una política, hi han uns organismes, hi ha un funcionament, que és aquell que hem de fer.

La proposta de llei que avui ens porta el Grup del PSC és inoportuna en el temps; no dic que inoportuna en el seu contingut, que no hi vull entrar, fins i tot podria dir que, de l'exposició de motius, estic d'acord pràcticament amb tota la seva exposició de motius, excepte el primer paràgraf, que ell el diu en negatiu i jo el diria en positiu. El senyor Rañé diu: «La persistència de la situació d'atur, malgrat que aquí, a Catalunya, creixem més que a la resta...» Doncs, no: la persistència de l'atur, menor que a la resta de l'Estat, amb un creixement econòmic, l'any passat, menor que a la resta de l'Estat, i amb una creació de 175.057 contractes més que l'any 95. Doncs, això es pot dir per negatiu o per positiu, el primer paràgraf. La resta, que és una anàlisi de la situació, jo la comparteixo.

Però és que, a més –i per anar acabant–, pel que fa a l'àmbit participatiu, la seva Proposició de llei planteja la creació d'un consell català d'ocupació, amb els seus components territorials, i cal assenyalar que, actualment, ja existeix, ja hi són, en el Consell Català de For-

mació Ocupacional i Col·locació, un òrgan que pertany al Consell de Treball i que hi continuarà pertanyent, si aquesta cambra ho aprova, al Consell Econòmic i Social, continuarà existint, i té la mateixa estructura que vostè hi dona en la seva Proposició de llei. I és un òrgan participatiu, on estan les centrals sindicals majoritàries, on estan les organitzacions empresarials i on estan els municipis; és una acció de baix a dalt i de dalt a baix. No hi ha res a l'atzar, a l'aventura; hi ha un programa, hi ha una situació, hi ha una política i hi ha una voluntat de lluitar contra l'atur. Però ens passa el que li passa a tothom: que no tenim la vareta màgica, i que si no fem l'esforç, tots plegats, de fer una política que sigui imaginativa en el terreny de la captació de noves activitats i sigui ferma en el terreny de la creació de riquesa i una política fiscal que afavoreixi l'ocupació, si no som capaços de fer això, l'atur no el rebaixarem ni acabarem amb ell. No ho fem nosaltres, ni ho fa Europa, per desgràcia.

Jo vull dir-li, també, senyor Rañé, que una de les raons per la qual no li podem votar aquesta proposta de llei, la presa en consideració, és que, efectivament, no s'han fet els traspassos de l'Inem; estem –sembla– a punt d'arribar a un acord, sembla. Si s'arriba a aquest acord, tindrem a les nostres mans un complement que ara no tenim per fer la política, una política, en la mesura del possible, pròpia, d'acció de política laboral a Catalunya. No tenim aquesta transferència; creiem que seria més prudent que tornéssim a parlar després de l'obtenció d'aquesta transferència; però és que ja està previst. És que vostè sap que hi ha una taula oberta per parlar d'aquests temes; vostè ha fet una referència dient: «Però no s'ha reunit durant set mesos». I és probable; en aquest moment no li puc dir per què no s'ha reunit. És probable que no s'hagi reunit; però el que li asseguro és que es reunirà l'endemà que tinguem les transferències; això, segur, perquè hi haurà matèria per poder debatre.

Aquestes són, senyores i senyors diputats, senyor president, les raons que exposa el meu Grup per rebutjar en aquest moment la presa en consideració de la seva proposta de llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Com que el senyor representant de la Proposició de llei li ha sigut suggerida o demanada la possibilitat de la retirada de la Proposició, el senyor Rañé, per contestar aquesta qüestió, té la paraula.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. I aprofitaria la seva bondat per explicar al senyor Ariza que jo no he dit... I ho tinc escrit i, per tant, no és que m'hagi equivocat, ho tinc escrit...

El president

Si és una contradicció, sí.

El Sr. Rañé i Blasco

És una contradicció. Jo no he dit que els qui no votin no estiguin a favor o estiguin per l'atur i que estiguin en aquesta situació, sinó que el que he dit és que això demostra, al nostre entendre, que la seva prioritat no és la lluita contra l'atur, criteri polític diferent al que vostè ha explicat. Nosaltres entenem que la seva prioritat –la seva prioritat– no és la lluita contra l'atur; la seva prioritat o la d'aquells que votin en contra d'aquest tema.

En relació amb la petició que ens fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya, li haig de dir dues qüestions. La primera: no existeix una apropiació d'una proposta sindical, perquè aquest text no ha estat presentat mai pels sindicats; i la segona, que si la presentació d'aquesta Proposició de llei entorpeix una negociació, nosaltres la retiràrem, però difícilment es pot entorpir allò que no existeix. Com que no hi ha negociació, no es pot entorpir; si hi hagués hagut un procés de negociació, es podria entorpir qualsevol cosa. I en tot cas, permeti'm que li digui que nosaltres som plenament conscients que els sindicats no han de ser mai la corretja de transmissió de cap partit polític, i alhora, també som bastant crítics amb aquells models de sindicalisme «tradeunionista» que plantejaven que els partits havien de ser la corretja de transmissió o l'expressió política d'una organització sindical concreta.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Anem, acabat el debat... *(El Sr. Ariza Irigoyen demana per parlar.)* Senyor Ariza, per contradiccions, o per contestar la contradicció? *(Pausa.)* Mig minut.

El Sr. Ariza Irigoyen

Muchas gracias, señor presidente. La verdad es que, lo que está dicho, está dicho, y lo que está escrito, escrito está. El señor Rañé, desde mi punto de vista, ha dicho que, efectivamente, para los que votamos en contra de esta Proposición, no era nuestra prioridad el empleo; yo quiero ratificarle que la prioridad, en este momento máxima, de nuestro partido y de nuestro Grupo, es el pleno empleo en Cataluña y en toda España.

Gracias, señor presidente.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta Proposició de llei.

Senyores i senyors diputats, iniciem la votació.

La Proposició de llei ha sigut refusada per 48 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda a dos quarts de cinc, 4:30.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i catorze i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Iniciem l'ordre del dia d'aquesta tarda amb, en primer lloc, les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si l'actual sistema de finançament autonòmic és l'adequat per a les necessitats de la societat catalana

La primera de les preguntes és sobre si l'actual sistema de finançament autonòmic és l'adequat per a les necessitats de la societat catalana, presentada pel diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira; té la paraula per un temps màxim de dos minuts i mig.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. En realitat, m'ha tret la paraula de la boca, perquè anava a preguntar justament això que vostè ha dit, és a dir si el president de la Generalitat considera que l'actual sistema de finançament autonòmic, que compta ja en aquests moments amb dos recursos en contra presentats, és l'adequat a les necessitats bàsiques de la societat catalana.

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Bé, no, creiem que no. No ho és, en primer lloc, perquè no dóna prou satisfacció al que són necessitats i drets bàsics –per segons quins conceptes els ciutadans catalans reben per càpita menys que altres ciutadans de l'Estat–; no ho és també perquè l'autonomia catalana, a part dels temes institucionals en si, intrínsecament és diferent i requereix un altre tipus de tracte i de finançament, i finalment no ho és, fins i tot, per exigència de competitivitat que la nostra economia, com també algunes altres a nivell d'Estat tenen, però que altres no tenen.

Òbviament, la contrapartida de tot això és l'exigència de solidaritat que a Espanya s'ha atès, molt més, de

llarg, molt més que a qualsevol altre país europeu, i evidentment Catalunya hi ha contribuït més que ningú.

Per tant, entenem que no. El finançament tal com el tenim actualment, malgrat les millores últimes de l'any 94 i ara d'enguany, de tota manera no atén prou bé encara les necessitats del finançament de Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. «No perdrem ni un duro, perquè defensarem els nostres diners i no permetrem que s'ho emportin uns altres», no és la Lliga Nord qui parla, és la consellera d'Economia de la Junta d'Andalusia. Quan, senyor president, parlarà vostè clar i català en defensa dels interessos de la societat catalana?

Tenim la sensació que vostè té en aquests moments altres preocupacions, que té, potser, el cap on no l'ha de tenir, és a dir, a la plataforma digital, a les elèctriques, a les privatitzacions –que també l'hi ha de tenir, però no d'una manera primordial–, potser també a avalar el senyor Aznar davant del president Chirac, però no el té on l'ha de tenir. I portem ja massa anys que el seu Govern s'accontenta potser amb rosegons, mentre ens fa pagar a tots plegats un menú de gurmet. I l'esforç fiscal que fa el poble de Catalunya és un esforç gegantí; aportem el 21% dels impostos, rebem just l'11% de la inversió pública acumulada.

Quan, senyor president, el seu Govern tindrà voluntat política i valentia per presentar recurs, per exemple, contra els pressupostos de l'Estat per un tracte en contra, un tracte discriminatori en relació amb Catalunya, a partir precisament no només dels principis de solidaritat que vostè invocava, sinó també a partir també dels principis d'igualtat?

L'única sortida, senyor president, és la singularització, és la negociació bilateral amb Madrid, és sortir de la generalització. És recaptar i administrar el 100% del nostre esforç fiscal, perquè, mentrestant, cada any 1 bilió 200.000 milions de pessetes els paguem i no tornen, i ens calen per a carreteres, per a escoles i hospitals, i cada any vostès arrossegueu un deute d'un bilió contret pel seu Govern. Quan posarem fi, per exemple, al retard, a la morositat amb què el seu govern paga els ajuntaments i paga les seves empreses proveïdores? Quan, senyor president, es decidirà d'una vegada a defensar allò que des del punt de vista de l'esforç fiscal de Catalunya vostè ha de defensar i no pas uns altres interessos en alguns aspectes francament secundaris?

Durant la campanya electoral a les eleccions espanyoles el senyor Molins parlava de reivindicar 250.000 milions anuals; després en van pactar 250.000 per a un quinquenni i, finalment, han acabat acceptant el model actual, amb un supòsit teòric de 196.000 milions de pessetes en cinc anys. Els andalusos han presentat recurs i han aconseguit exactament el doble.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod-Rovira

Quan es decidirà a fer, senyor president, el mateix que fan a Andalusia els seus governants?

Moltes gràcies.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, jo crec, sincerament, que tenim el cap on l'hem de tenir i que situem les prioritats allà on les hem de situar, i òbviament, la defensa dels interessos de Catalunya, tots ells, no únicament els financers, és la nostra prioritat. I en aquest cas, concretament, ho hem estat demostrant perquè abans que qualsevol altra cosa hi hem fet introduir una sèrie de canvis que representen una millora substancial no només –com vostè diu– de 196.000 milions de pessetes, perquè això només és el concepte que ens ve del 30% de l'IRPF, però tot allò que s'anomena les despeses específiques o les millores en sanitat, tota una altra sèrie de qüestions, aquestes són a part dels 196.000 milions de pessetes.

Ara bé, si vostè el que em diu és que encara hem d'anar més endavant i que hem de seguir demanant, d'acord; de fet, nosaltres havíem demanat en el seu primer moment –i consta així en la nostra campanya electoral– que aquest 30% fos del 40% o del 42,5%, com els *länder* alemanys, i tenim dit –i no enganyem a ningú– que seguirem aixecant, procurant aixecar el sostre d'aquest finançament, i tenim plantejat que en el seu moment, a través de la Comissió que específicament ja s'ha creat per això, demanarem els impostos especials. O sigui, que la prioritat és aquesta i d'una manera gradual en les últimes legislatures ho hem anat millorant i espero que ho podrem seguir continuant fent en el futur.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actual controvèrsia de la plataforma digital

La segona pregunta és sobre l'actual controvèrsia de la plataforma digital, presentada pel Grup Mixt; té la paraula per formular-la el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, les darreres setmanes han estat especialment intenses pel que fa al debat a l'entorn de les plataformes digitals i del conflicte d'interessos de les dues plataformes que fins ara han manifestat el seu interès d'emetre, la del grup Pri-

2392

sa i Antena-3, d'una banda, i la de Telefònica i Televisió Espanyola, per l'altra.

El fet que el Govern central hagi pres clarament partit per una de les plataformes ha enrair més l'ambient. Obviament, aquesta és una qüestió que ha de preocupar, i molt, el Govern de la Generalitat, i per això ens interessa quina és la seva posició.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, la primera cosa que li he de dir és que, de tota manera, aquest és un tema que és competència de la Corporació de Ràdio i Televisió; el que passa és que, de tota manera, no podem obviar, no podem deixar de contestar tota una sèrie de preguntes que, com a Govern, se'ns fan sobre aquesta qüestió, com ara mateix vostè ha fet.

Li he de dir que els estudis de viabilitat que s'havien fet en el seu moment deien, insistien que el millor que hi podia haver era una plataforma única, i en aquest moment, per raons de viabilitat i de rendibilitat, en aquest moment, a més això també és veritat perquè en una plataforma única, si hi entrés tothom que volgués entrar-hi, entenguem-nos, si estigués oberta a unes degudes proporcions pel pes i el volum que cada empresa pogués tenir, hi pogués entrar tothom qui volgués seria, sens dubte, la més pacificadora i la que podria evitar més fàcilment privilegis empresarials o cap mena del que en podríem dir un monopoli.

En tot cas, el que li puc dir és que el director general de la Corporació té mandat, per part del Consell, com a conseqüència d'un acord unànim del Consell, de buscar fórmules que puguin influir per tal que s'arribi que hi hagi una plataforma única.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Efectivament, en aquest tema, parlar de llibertat de mercat, en el tema de la plataforma digital, és una mica parlar per parlar, perquè l'intervencionisme ferotge del Govern central qüestiona la llibertat i perquè de mercat tenim el que tenim, i és un mercat limitat, sobretot quan l'oferta televisiva d'una sola plataforma supera els trenta canals a banda dels que ja estan funcionant. Si a més aquells temes que poden fer decidir els ciutadans a abonar-se a alguna de les plataformes –el cinema i especialment el futbol– estan controlats per una d'aquestes plataformes en litigi, la competència davant de Canal Satélite Digital no la fa, no la pot fer l'oferta engrescadora de l'altra plataforma, que no hi és, sinó l'intrusisme intervencionista del Govern central.

Què ha de fer el Govern de la Generalitat, o més pròpiament –com vostè deia– la Corporació? Doncs, al nostre entendre, tenint en compte que la Corporació té ara a les mans uns trumfos importants per negociar –bàsicament el Barça, l'Espanyol i més modestament el Lleida– ens hem de fer valdre, perquè justament tots ens volen per això, i com que tenim la sensació que les dues plataformes, les dues pretendents, no ho són per amor, sinó que ho són per interès, almenys, senyor Pujol, mireu de no casar-nos amb la més lletja; i si ells van per interès, no anem nosaltres amb un liri a la mà i exigim, a banda d'assegurar la viabilitat econòmica, capacitat per decidir continguts i sobretot uns quants canals per emetre en llengua catalana i aconseguir que el català sigui present en les noves tecnologies digitals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Repeteix que aquesta és una discussió que fonamentalment el Parlament la pot tenir en qualsevol moment, perquè té facultat per fer-ho, amb el director de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que és a qui li correspon més exactament donar resposta. De tota manera, sí que li vull dir que entenc que la Corporació –i el mateix Govern ho creu així– pensem que els objectius que hem de defensar són en bona part els que vostè ha dit. En primer lloc, necessitem a través del futbol assegurar determinades franges d'audiència; de fet TV3 i Catalunya Ràdio són ràdios i televisions com una altra qualsevol, però a més són instruments de política lingüística, i per tant hem de tenir cura de l'audiència en aquest sentit. En segon lloc, com vostè també ha dit, assegurar que hi pugui haver una presència, que hi pugui haver uns canals en aquesta plataforma digital, la que sigui, a través dels quals puguin passar específicament televisions en català; i bé, i també es poden aconseguir altres coses a través d'un bon acord, com per exemple, un bon finançament per a la pròpia televisió, concretament per a la pròpia TV3, concretament.

Bé, nosaltres la veritat és que hauríem desitjat molt que aquest enfrontament no es produís, i per això sempre vam procurar que hi hagués una plataforma única fins i tot quan es va firmar un primer acord, un preacord que després no es va implementar, el 28 de novembre. Les coses han anat per un altre camí, però nosaltres, en el grau en què puguem –i aquest és l'encàrrec que té el director general no per part del Govern, sinó per part del Consell de la Corporació–, nosaltres seguirem intentant que, respectant aquests objectius bàsics que li deia de llengua, d'audiència, de possibilitat, a través d'això, també, d'incidir industrialment en aquest camp audiovisual, etcètera, procurarem que es faci de la manera, diguem-ne, més pacífica i més conviencial possible, i per tant, seguirem lluitant per una plataforma única.

El president

Moltes gràcies.

— **Pregunta al president de la Generalitat sobre si cal recórrer als impostos indirectes per a finançar la sanitat**

La següent pregunta sobre si cal recórrer als impostos indirectes per finançar la sanitat, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula per formular-la el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, vostè sap que hi ha una ponència al Congrés dels Diputats que estudia la reforma de la sanitat i que pràcticament no ha encetat els seus treballs. Vostè sap que el PP i vostès han llançat un globus sonda, que després el PP ha retirat, sobre el finançament d'impostos especials per a la sanitat; i en concret el senyor Trias ha dit de forma contundent que, quan disposin dels impostos indirectes, els aplicaran per finançar la sanitat.

Voldria saber la seva opinió al respecte.

El president

Té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Voldria distingir, crec que hem de distingir molt clarament entre impostos indirectes en general i impostos especials. En algun moment aquesta mena de *brainstorming* que es fa ha sortit el tema no pas de l'impost del patrimoni, sinó de l'impost sobre les rendes del patrimoni, però bé, aquest és un tema que nosaltres, en tot cas, no li hem donat suport. Sí que en canvi creiem –i si vol després li puc donar més detall– que es podria analitzar segons com, arribat el cas, alguna aportació per part dels impostos especials.

Ara bé, com vostè diu molt bé, estem pendants del que decideixi aquesta subcomissió parlamentària del Congrés dels Diputats.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies. Senyor Pujol, jo li he cenyit a impostos indirectes, a la demagògia que practiquen vostès. D'una banda, enguany, moltíssima gent potent pagarà molt menys del que li pertocaria, i vostès, d'altra banda, en canvi, farien pagar amb impostos indirectes de forma no proporcional als ingressos, fins i tot amb taxes que es pagarien una vegada morta la persona que rebria assistència.

Vostès a més argumenten que no hi ha diners, que no hi ha diners per a determinats serveis públics, i argumenten encara d'una manera molt més demagògica que hi ha una necessitat de pagar un cost. Jo li donaré tres xifres: l'IRPF enguany ens pot donar amb el 15% addi-

cional, 11.000 milions –xifra de la comissió catalana. Vostès han creat un forat només en plusvàlues de 50.000 milions a Catalunya i tenen 10.000 milions de taxes sociosanitàries encara per invertir. Mentrestant la societat reacciona, senyor president, i tenen ja reaccions dels col·lectius que treballen entre els disminuïts per temes de manca d'integració i discriminació; tenen ja entitats socials que s'enfronten a la possibilitat de les taxes sociosanitàries, o tenen un col·lectiu importantíssim de la pagesia que se'ls gira d'esquena, materialment d'esquena.

Senyor president, el país es comença a adonar que la seva política no és beneficiosa per a Catalunya; és beneficiosa per a uns quants de Catalunya i també de la resta de l'Estat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula...

El president de la Generalitat

Nosaltres en aquesta subcomissió parlamentària no plantejem ni plantejarem el tema dels impostos indirectes, en el terme més genèric de la paraula. Sí que he dit, admeto que potser sí que convindrà, és una cosa que no descartem, que alguns impostos especials, i entenc per aquests concretament dos, que bàsicament són l'alcohol, i més encara que l'alcohol el mateix tabac, puguin haver de contribuir al finançament de la sanitat. Realment, nosaltres no podem mantenir..., no nosaltres, a nivell de tot l'Estat, la sanitat, en fi, la prestació sanitària que ara es fa si no és resolent alguns problemes pendants sobre el finançament de la sanitat; no només nosaltres: nosaltres; l'Administració central; Andalusia, que reclama 250.000 milions de pessetes; València, que en reclama 40.000; Galícia, que també reclama una quantitat important... Per tant, aquest és un tema que no podem simplement liquidar-lo amb quatre frases brillants i que el debat algú s'enfronti amb el tema aquest de la sostenibilitat del sistema a base no –repeteix, perquè no ho he dit jo; ja li ho he dit que no ho diem nosaltres això dels impostos indirectes en el sentit més genèric de la paraula–, però sí que podria donar-se el cas que entenguéssim –i realment, no ens semblaria que això fos cap monstruositat– que hi hagi una aportació per la línia del tabac –sobretot del tabac–, i també de l'alcohol.

Naturalment, això no s'acaba aquí, hi ha altres coses a fer com, per exemple, tota una sèrie de mesures d'estalvi, com els acords que s'han establert amb els farmacèutics, amb les farmàcies, però també amb la indústria farmacèutica, tota una sèrie de mesures a Catalunya mateix, però també a tot l'Estat i a altres autonomies que s'estan prenent de cara a millorar la gestió, i bé, i segurament hi hauran noves idees en aquesta subcomissió parlamentària mirant d'evitar que realment haguéssim d'anar a coses que poguessin ser –diguem-ne– més penoses o més gravoses per al conjunt de la població com, per exemple, en alguns països europeus, en bastants països europeus s'ha fet. Nosaltres mirarem d'evitar-ho a través d'algunes d'aquestes línies que li acabo d'explicar.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures preses en relació amb la Sentència 848 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre la requalificació urbanística de Sant Pere de Torelló (Osona)

La següent pregunta és sobre les mesures preses en relació amb la Sentència 848 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre la requalificació urbanística de Sant Pere de Torelló, a la comarca d'Osona. Per formular la pregunta té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, en la Sentència 848 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, referida a Sant Pere de Torelló, se posen al descobert irregularitats concretes que per extensió impliquen cinc departaments del Consell Executiu de la Generalitat. Lo dictamen, que com tots saben es refereix a actuacions de desviació de poder, de mala fe i de temeritat, acusa a més sis persones amb imputacions de presumpte delictes de maquinació en alterar el preu de les coses i presumpte delictes de prevaricació per resolució conscient o inconscient de manifesta injustícia.

Per això, i a més de l'obvietat en lo recurs que l'executiu presentarà o ha presentat contra esta Sentència, lo Grup Popular formula la pregunta per a saber quines mesures ha adoptat lo Govern, no només en relació amb esta Sentència i en relació amb los departaments referits, sinó també –tal com diu la pregunta– amb l'Institut Català de Finances, que com a organisme financer de la Generalitat revela implicacions de manera evident i documentada, i en este cas concret, senyor president, permeti'm de dir-li que qualsevol actitud de fermesa per part seua ventilarà tots los dubtes que puguin existir sobre l'eficàcia en la gestió de determinats departaments de l'Administració de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, com vostè ha recordat, hi ha un recurs de cassació presentat per la Generalitat, i per tant de fet aquest és un tema que, des d'un punt de vista judicial, està pendent. Si es confirma la Sentència, el que farem naturalment és complir-la sense cap mena –diguem-ne– de regateig, no? I si se'n dedueix, de la sentència definitiva, de la sentència definitivament vàlida, quelcom que requereixi alguna intervenció especial, en el seu moment s'estudiarà.

Aquest és un tema en el qual coincideixen diverses coses: hi ha un problema judicial que els tribunals dilucidaran; hi ha un problema tècnic, tècnic i adminis-

tratiu, que de fet també va molt lligat amb el judicial, i hi pot haver un problema polític, o hi ha hagut un problema polític d'assumpció de responsabilitats, que jo crec que d'una manera que m'atreveixo a qualificar de molt positiva, doncs, en el seu moment aquestes responsabilitats van ser assumides.

De moment, no li puc dir res més.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat, senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. En esta part nos volíem referir naltros, senyor president, a la part política, perquè des de la nostra opinió la veritat és que les responsabilitats polítiques van quedar assumides i salvades només en part el novembre de 1994 amb la dimissió del conseller o exconseller senyor Cullell. I dic només en part perquè la Comissió d'investigació, en la resolució de tretze punts i tres conclusions, tots sabem i ho hem d'admetre que partia condicionada per la resistència parlamentària que genera qualsevol majoria absoluta.

En tot cas, senyor president, lo problema, sabem vostè i jo que no és només la conseqüència, és a dir la dimissió, la Sentència judicial i este debat parlamentari, sinó que el vertader problema se fonamenta en la causa i en la naturalesa dels antecedents que envolten –si m'ho permet– tot un entramat amb un doble objectiu en aquell moment: primerament burlar les lleis, i en segon terme, i per mediació del tràfic d'influències i del consentiment, arribar a fins il·lícitament personals.

Amb estos criteris s'ha fet una referència a la meua pregunta molt concreta a l'Institut Català de Finances perquè és una part important d'esta causa i d'esta conseqüència, perquè hem d'admetre que amb persones responsables que hi ha a l'Institut Català de Finances, que en principi tenen capacitat per a distingir lo bé del mal, l'Institut en aquell moment va vulnerar les seues pròpies normes en la formalització i en la concessió de dos crèdits per 99 milions de pessetes, des de la nostra opinió, origen de tota l'operació illegal i al final lo que ha generat...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Curto i Casadó

Al final ha sigut este origen lo que ha generat la Sentència de què parlem del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

He referit abans –i ho repeteixo– que entenc que l'assumpció de responsabilitats es va fer, i es va fer d'una

manera que jo considero molt positiva, perquè el conseller, com vostès saben, va dimitir. Bé que el Parlament, doncs, no li va demanar responsabilitats polítiques, i no únicament per un problema de majories absolutes, perquè la votació en la Comissió no va ser com a conseqüència de la majoria absoluta, sinó –diguem-ne– de l'acceptació dels arguments del conseller per part..., no recordo de si tots els grups parlamentaris, però almenys de diversos grups parlamentaris. Em sembla que recordar que de tots, fins i tot.

Per tant, aquí hi va haver..., tenint present, a més, que el conseller en cap moment per part de ningú ha estat requerit judicialment. O sigui que el Parlament el va alliberar de responsabilitats polítiques i no hi ha hagut cap denúncia ni cap –diguem-ne– incidència de caràcter judicial contra el conseller. Malgrat això, el conseller, amb un gest que jo crec que l'honora perquè..., i repeteixo que tant políticament com judicialment podia haver presentat una posició molt clara i neta, a fi que no hi haguessin dubtes respecte a possible tracte de favor envers ningú, va presentar la dimissió. Per tant, l'assumpció política em sembla que es va fer i es va fer amb escreix malgrat –repeteixo– aquesta posició positiva que tenia el conseller des d'un punt de vista judicial; que tenia i té avui mateix –l'ha tingut en tot moment– i des del punt de vista polític.

L'Institut Català de Finances només hi va intervenir atorgant un préstec per un terreny, terreny que en aquests moments és un terreny de la Generalitat; s'ha comprat per 69 milions, que és un valor molt inferior al que els tècnics han calibrat, han considerat que podia ser el seu valor actual, que el xifren en 99 milions de pessetes. I òbviament, ara queda pendent –a part del judici i a part de tota una sèrie d'altres coses–, queda pendent, per una banda, doncs, el que s'ha de construir en aquest terreny...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política de normalització, integració i participació social de les persones amb discapacitat

La següent pregunta és sobre la política de normalització, integració i participació social de les persones amb discapacitat. Per formular la pregunta, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, des d'aquestemicicle, novament, el nostre Grup Parlamentari es vol fer ressò de les discrepàncies que hi ha envers les polítiques d'integració per a les persones disminuïdes a Catalunya. Per tant, voldríem saber, honorable president de la Generalitat, quina és la seva opinió envers els greuges, les queixes..., envers la política de normalització, integració i participació social

de les persones amb discapacitat, del Consell Executiu que vostè presideix.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Des del començament, hem sigut partidaris de la integració, i la prova és que en aquest mateix document que s'ha enviat a la Generalitat es diu textualment, per una banda, que la Generalitat ha estat capdavantera en aquesta actuació a nivell de tot l'Estat, i textualment es diu que es reconeixen els esforços fets fins ara, tant des del punt de vista tècnic com des del punt de vista financer. Bé, naturalment, aquesta segueix sent la nostra línia, la nostra política, que únicament pot haver-se vist afectada pel tema de les restriccions pressupostàries –això, com pràcticament totes les activitats pràcticament de totes les administracions públiques–, però nosaltres seguim en la mateixa línia de política d'integració.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president, vostè parla d'un document, el document que sustenten deu mil signatures de persones properes a la Fundació Síndrome de Down, a la Federació Ecom, a l'Institut Guttmann, a l'ONCE de Catalunya, la Fundació Catalònia..., entitats molt properes i que han collaborat els darrers anys en la consolidació d'una xarxa per a les persones amb disminució. Hi ha un altre document també, senyor president, vostè ho sap, que ve avalat per catorze mil signatures de l'Associació de Tallers de Barcelona, que tenen una xarxa de tallers, de centres ocupacionals i especials de treball propers a la Federació Catalana de Pares Pro Disminució Psíquica. Aquests documents –i nosaltres ens sumem a ells– manifesten..., per un costat vostè diu que diuen, i literalment diuen –nosaltres els hem llegit amb atenció– que reconeixen el camí fet fins ara envers la integració per a les persones amb disminució física, psíquica o sensorial, però també diuen amb claredat que estan preocupats pel retrocés del que anomenem política del benestar per a aquestes persones.

Aquests són dos documents, per nosaltres, fonamentals, perquè alguna cosa es mou en el país, i es mou d'aquelles entitats que, de fet, vostè els ha delegat la responsabilitat de crear serveis per a les persones amb disminució. Per nosaltres, tant és important la tasca educativa, tant des de la integració a l'aula ordinària com des de les escoles d'educació especial, tant és important per nosaltres i és integrador el model de centres especials de treball, que, de fet, són empreses d'inserció social, a l'igual de la integració a l'empresa ordinària. Per nosaltres també és important la manca de pressupost per a supressió de barreres arquitectòniques, honorable senyor president; per nosaltres també és important, any rere any, que estan baixant les partides d'inversions en aquests capítols, i per tant, la societat es mou, aquella societat que l'ha ajudat a construir un estat de dret, no

2396

un estat subsidiari, i sembla que, a poc a poc, amb engrunes, el que estem fent és passar del que és la responsabilitat d'unes conselleries, perquè les polítiques d'integració per a disminuïts són polítiques transversals, que afecten qualsevol de les conselleries que vostè presideix, i per tant, nosaltres ens sumem novament –perquè això no és nou i, per tant, ningú ens pot acusar de demagògia–, novament al fet que la societat es mou.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Vostè diu que per vostès això és important; per nosaltres, Govern de la Generalitat, també, i és important no només amb paraules sinó, a més, amb fets. I els fets són els següents: els fets són que les partides pressupostàries des de tots aquests últims anys, de l'any que vulgui –agafin com a referència el 88, el 92, o el que sigui–, cada any han pujat. Fins i tot aquest any, malgrat les retallades que hi han hagut en tants aspectes, en aquest punt concret també han pujat. També és un fet cert, és un fet –i no són paraules ni discursos– que el nombre d'alumnes que hi han integrats, és a dir, no que..., cada any és més alt, i que, en canvi, el nombre d'alumnes que van a escoles especials cada any és més baix, i que hem passat concretament de 6.377 alumnes el 93, pel que fa referència a les escoles especials, a 5.600, i que 15.000 alumnes amb disminucions escolaritzats a Catalunya n'hi ha 9.400 que estan integrats als centres ordinaris, i 5.600, i amb tendència a la baixa, que estan en centres d'educació especial. Aquesta és la realitat i demostra la nostra preocupació per això. El que hi ha és que, realment, la frontera és difícil de vegades, i també perquè suposo que vostè m'acceptarà que tampoc en això no cal que actuem amb un dogmatisme tancat, i que, per tant, a vegades, les opinions dels pares també tenen el seu valor. I per tant, aquí, primer, la frontera és difícil de definir entre els que poden anar a una escola integrada i els que poden anar a una escola especial; poc o molt, em sembla a mi que hem de tenir en compte la voluntat dels pares i que no hem d'actuar amb dogmatisme.

Però dit això, dit això, el que li vull dir és que l'esforç en aquest sentit s'està fent. I li diré algunes dades més i més actuals: fins aquest moment, una altra cosa és que potser, com que senten parlar tothom tant de les restriccions pressupostàries, hi hagi por, i fins i tot de vegades, doncs, un es vulgui avançar, cosa comprensible i legítima, a possibles mesures que un pensa que potser es plantejaran, però la situació avui és que, concretament pel que fa referència a l'ensenyament integrat, nosaltres tenim un total de 4.217 persones... –perdó, a l'integrat i a l'especial, els dos–, 4.217 persones, professors, psicòlegs..., tota mena de personal, tota mena de professionals, al servei, concretament, d'uns 14.500, 15.000 alumnes; 15.000 nens escolaritzats en situació de discapacitat.

Això li dona una idea clara de l'esforç que s'ha fet en aquest sentit, i el seguirem fent, el que passa és que, bé, tampoc no ho podem arreglar tot ni tot a l'hora, perquè tingui present que enguany, per exemple, malgrat les grans restriccions pressupostàries, la Generalitat ha agafat 2.000 mestres més, alguns dedicats precisament a l'ensenyament especial, i sobretot a ensenyament integrat. Que em dirà algú que n'hauríem d'agafar més? Potser sí, però en realitat ens movem amb unes determinades limitacions, que, de tota manera... Perdó?

El president

Se li ha acabat el temps, senyor president.

El president de la Generalitat

No l'havia sentit. Li prego que em disculpi.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el grau de compliment del Pla de sanejament d'aigües residuals, pel que fa a la instal·lació i la construcció de depuradores

La darrera i última pregunta al molt honorable senyor president és sobre el grau de compliment del Pla de sanejament d'aigües residuals pel que fa a la instal·lació i la construcció de depuradores. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Josep Serratusell.

El Sr. Serratusell i Sitges

Gràcies, senyor president. Molt honorable senyor president de la Generalitat, la directiva 91/271 de la Unió Europea estableix que l'any 2005 els municipis de més de 2.000 habitants han de poder depurar totes les aigües residuals. No es pot ignorar l'esforç que fins ara ha fet el Govern en el que fa referència al sanejament de les aigües a Catalunya, la qual cosa ha contribuït, evidentment, a una millora territorial i a una millora evident dels nostres rius i de les nostres costes, amb aportacions directes dels pressupostos de la Generalitat, i també a través de les contribucions dels usuaris a través del cànon de sanejament. Ara bé, el Pla de sanejament de Catalunya, aprovat pel Govern el 15 de setembre de l'any 95, es fixa com a objectiu depurar les aigües abans del termini fixat per la directiva comunitària. Interessaria saber, en aquest àmbit, al nostre Grup, quina valoració fa el president de la Generalitat sobre el grau de compliment del Pla de sanejament d'aigües residuals pel que fa a la instal·lació i la construcció de depuradores.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com vostè ha dit, hi ha la directiva comunitària que diu que l'any 2005 s'han d'haver pres les disposicions necessàries per poder depurar les aigües de tots els municipis de més de 2.000 habitants, i concretament, la projecció, en fi, vaja, la planificació que hi ha a Catalunya, en aquest sentit, és de tenir això llest molt abans de l'any 2005. O sigui, que quan actualment es diu, moltes vegades, concretament a nivell d'Estat, que Catalunya, en aquest tema mediambiental, i concretament en aquest de la depuració de les aigües, és un país capdavanter, és ben cert, perquè ho és, fins i tot, a nivell de la Comunitat Europea. Perquè vegin que això de la Comunitat Europea que els acabo de dir és cert, els diré que la normativa europea, per exemple, una, concretament –i li dic aquesta perquè l'he manejat fa pocs dies–, per tot el que fa referència a la neteja d'aigües urbanes i d'aigües que van a parar al mar, el compliment de la normativa per part de Catalunya és del 98,1%, o sigui, gairebé el 100%. I els he de dir que és més alta que la de qualsevol estat europeu.

Aquesta és la línia que intentem mantenir. Naturalment, això ha requerit un gran esforç des de molts punts de vista: col·lectors, depuradores, etcètera. L'altre dia vàrem inaugurar la cent setanta-cinc en servei, concretament, a Cambrils, i en quatre anys se n'han fet vuitanta-cinc. N'hi han setanta-una en construcció i n'hi han cinquanta-una de previstes per a un futur immediat.

Voldria fer observar que, en el tema aquest del mar, al qual m'he referit abans, de l'aigua de mar i de les platges, hi ha un mèrit del Govern de la Generalitat, sobre tot pel que fa referència al tema aigua, però que, pel que fa al tema platges, el mèrit, ho voldria subratllar, fonamentalment, és dels ajuntaments. També des del punt de vista de les explotacions de les estacions depuradores estem per sobre del que ens marcaria, en aquest moment, la directiva comunitària. Nosaltres, concretament, arribem a un grau de compliment, a Catalunya, del 99,4%. O sigui, pràcticament, del 100%, quan l'any 92 estàvem només en el 45,9%.

Un altre tema important és el de la reutilització de l'aigua que ha estat depurada, el reaprofitament. I els diré que nosaltres estem enfocant les coses i complint-lo, de moment –ei, dintre, naturalment, dels trams que fins aquest moment estan sent depurats–, estem aconseguint una reutilització que entenem que al final del procés podrà arribar al 40%, la qual cosa és molt: reutilització no pas per a beure, però sí reutilització per a regs, reutilització per a usos industrials, etcètera. I aquest 40%, perquè vostès el calibrin, he de dir-los que s'ha de comparar amb el 25% que s'aprofita a Califòrnia; bé és cert que Israel, que és el país que aprofita millor l'aigua, concretament, n'aprofita el 70%...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

M'ha avisat? Dispensi, eh? Al final s'ho creurà, la gent, que sóc sord. Bé, gràcies, eh?

El president

Si el diputat vol repreguntar, ho pot fer, però el president té acabat el temps per contestar-lo.

El Sr. Serratusell i Sitjes

Sí, jo ja intuïa que estava passant això, que se li havia acabat el temps i, per tant, no faré repreguntes, sinó simplement agrair al molt honorable president (*remor de veus*) les seves explicacions, en el sentit, si la cambrà em permet expressar-me...

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Serratusell i Sitjes

Gràcies.

...que fins i tot ha fet referències a altres aspectes més enllà del que el nostre Grup, a través de la meua persona, li preguntava.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies.

— Preguntes acumulades relatives a l'ampliació de l'IES Terra Alta, a Gandesa, i a l'escolarització del nivell d'educació secundària a Batea (Terra Alta)

Continuem en el capítol de preguntes, preguntes ara al Consell Executiu. La pregunta número 7 és sobre l'ampliació de l'IES Terra Alta, a Gandesa, presentada pel diputat senyor Magí Cadevall. Té la paraula el senyor diputat per un temps màxim de dos minuts i mig.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. I si m'ho permet, acumularia les preguntes setena i vuitena.

El president

D'acord.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. Cadevall i Soler

Senyor conseller, aquestes preguntes són sobre el problema suscitat a la població de Batea, problema que reconec que és comú a altres zones rurals, però potser que allà, a Batea, es va viure d'una forma més intensa. Hi va haver un moviment d'oposició a traslladar els alumnes de dotze anys a Gandesa, i donaven com una raó supletòria –a part les que allegaven altres zones rurals– que no s'havia realitzat la necessària ampliació de l'Institut de Gandesa. El 15 de juliol de 1995 van tenir una reunió entre el senyor conseller i l'alcalde de

Batea, i per part de la Conselleria d'Ensenyament es va assumir el compromís que es faria una oferta, això sí, provisional, del primer cicle d'ensenyament secundari obligatori a Batea, fins que no estigués acabada l'ampliació de l'IES de Gandesa, però sembla que el senyor conseller va trencar aquest compromís, i finalment els alumnes, després d'uns dies de no-assistència, es van integrar a l'Institut de Gandesa. Voldria assenyalar que algunes diputades i diputats d'aquest Parlament van tenir un paper positiu en aconsellar els pares que no perjudiquessin els nens amb la desescolarització; i entre elles voldria citar la nostra diputada, del nostre Grup, Montserrat Duch, que avui està absent per malaltia. Bé, finalment, es va crear també una comissió de seguiment, que sembla que només ha fet una reunió, la qual cosa potser seria una manca d'interès o un nou incompliment.

Per tant, les preguntes concretes, senyor conseller, són, d'una part, quan començaran les obres d'ampliació de l'Institut Terra Alta de Gandesa, i d'altra banda, quins són els propòsits respecte a l'escolarització del primer cicle d'ESO a la població de Batea.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat. En efecte, els criteris del Departament d'Ensenyament per escolaritzar els alumnes d'educació secundària obligatòria han seguit les pautes que va aprovar aquest Parlament en la Resolució 231/V, i que, com el senyor diputat sap molt bé, comporta l'escolarització en institut de secundària, sens perjudici que en alguns casos molt excepcionals s'hagi fet una excepció.

És cert també que jo vaig tenir diverses converses i reunions amb l'alcalde de Batea –amb altres alcaldes també i amb associacions de pares– per tractar de trobar una solució que, finalment, no va ser possible a la vista del moviment que es despertava a tot arreu i que comportava no només l'incompliment d'aquesta Resolució del Parlament de Catalunya, sinó un greu perjudici, al nostre entendre, per a l'escolarització dels nens. En conseqüència, vàrem mantenir una etapa de fortes converses amb Batea, i jo mateix vaig agrair, en la meua compareixença davant la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament, la intervenció que efectivament algunes diputades i diputats havien tingut en relació amb aquesta qüestió.

He d'informar el senyor diputat que el dia 2 de desembre de l'any passat, el Govern va aprovar l'autorització per dur a terme la construcció d'aquest institut; que el dia 9 de desembre es va publicar la convocatòria pública per adjudicar-lo, i aquest mateix matí s'han obert les ofertes econòmiques i que previsiblement d'aquí a una setmana, deu dies màxim, s'haurà de procedir a l'adjudicació i, per tant, podrem començar les obres d'ampliació de l'institut de Gandesa.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, si ho desitja, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí. Gràcies, senyor president. Hi ha una part de la contesta que és satisfactòria i clara quant a l'inici de les obres d'ampliació de l'institut de Batea. No resulta tan satisfactòria l'explicació que dona d'haver trencat el compromís contret amb els representants de la població de Batea; en el sentit que sembla que l'excusa que donava era que això podia aixecar expectatives de tot arreu, que no es podien complir. Si com és sabut s'han fet altres excepcions i el senyor conseller havia cregut i havia contret el compromís de pensar que Batea mereixia aquesta excepció, la raó que em dona no sembla suficient. D'altra banda, com el senyor conseller sap perfectament, la inversió a l'institut de Batea s'ha fet sense que estigués previst ni en l'annex d'inversions del 96 ni en l'annex d'inversió del 97. Jo, encara que m'alegro de la construcció de l'ampliació d'aquest institut, també es demostra clarament que en aquest cas s'ha actuat fora de la programació, s'ha fet una excepció, i també es podria dir que això crea un precedent per als altres casos.

I per acabar li diria que en tot cas no donés només aquestes explicacions a través dels parlamentaris que li pregunten, sinó que li pregaria que si es van comprometre –això se m'informa; jo no ho sé segur– a fer una comissió de seguiment, fos a través d'aquesta comissió de seguiment que es donés la resposta si definitivament no es donarà realment aquest ensenyament del primer cicle, de 12 a 14 anys, a la població de Batea.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Hernández.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat. No, aquest conseller no va agafar cap compromís. És cert que vam mantenir converses i les vàrem avançar moltíssim. L'opinió de si la resposta és acceptable o no és acceptable és una opinió subjectiva de diputat, que jo respecto, però vaig explicar ja de forma pública i a tot arreu, i òbviament d'una forma més que ningú a aquesta cambra, amb motiu de la meua compareixença, i també a l'alcalde i als pares de Batea i d'altres poblacions, quines eren les raons.

El fet concret és que els nens estan escolaritzats, i estan escolaritzats bé. I la funció principal d'aquesta Comissió era el de fer precisament el seguiment de com anava aquesta escolarització. Evidentment, jo sóc el primer interessat que en el moment que s'hagi procedit per la meua part a la signatura de l'adjudicació de les obres de l'ampliació de l'institut de Gandesa, sigui tota la comunitat educativa de Gandesa, i d'una forma especial la de Batea, Horta de Sant Joan, Arnes i altres po-

blacions, les que tinguin una informació de primera mà; i compti, senyor diputat, que així ho faré.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes relatives a l'Escola d'Estiu del Voluntariat i pregunta relativa al projecte de llei sobre la funció pública

Les preguntes números 9, 10, 11, 12 i 13 han estat retirades. Les preguntes números 14, 15, 16, 17 i 18, posposades.

Preguntes acumulades relatives als centres penitenciaris

Correspon, doncs, entrar en el debat de la pregunta número 19, que formularà el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sobre l'inici de les obres de la nova presó de compliment de condemnes. Per formular-la, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, si m'ho permet la presidència, acumularia les meves dues preguntes, la pregunta 19 i la pregunta 20, perquè totes dues fan referència als centres penitenciaris. Es tracta ni més ni menys...

El vicepresident primer

Molt bé. Pot fer-ho.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Es tracta ni més ni menys de preguntar a la senyora consellera quan s'iniciaran les obres per al centre de compliment que hi ha previst en el Pla de creació i substitució de centres penitenciaris de Catalunya i com estan les gestions per a la substitució dels tres centres penitenciaris de la ciutat de Barcelona, totes elles previstes, com deia, en el Pla, però que, arran de l'aprovació dels pressupostos per a l'any 97, nosaltres hem vist que, malauradament, això sembla que s'allunya en el temps.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar les dues preguntes, l'honorable consellera, senyora de Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Gràcies. Senyor diputat, respecte a la quarta presó, la presó de compliment, de fet els treballs inicials estan realitzats, i vull dir l'anàlisi funcional de les seves ne-

cessitats. És cert que s'ha retardat en el temps, entre altres raons, pel tema del pressupost i per la quantitat pressupostària. També és cert que la urgència que fa dos anys tenia aquest centre de compliment, no continua essent tant aquesta urgència, i per una raó molt clara: des de fa dos anys, en lloc de créixer, hem baixat. Això no vol dir que no sigui necessària aquesta quarta presó de compliment, però en el mes de febrer de 1996 teníem 6.800 interns a les presons de Catalunya, i avui, 4 de febrer, en tenim 6.066. Això també ens ha donat un cert respir en el sentit que jo intentaré aquest any que es pugui adquirir o expropiar la finca idònia de les vuit o deu que tenim en carter, i que ja estan seleccionades, i es pugui iniciar el projecte constructiu de tal forma que l'any 1998 es pogués complir l'objectiu d'iniciar aquesta quarta presó; objectiu que estava previst en el pla d'equipaments que jo vaig presentar a la Comissió de Justícia.

Respecte a la substitució de les presons de Barcelona, la Model, Trinitat i Wad-Ras, abans de l'estiu –parlo del mes de març o abril– es va crear una comissió tècnica entre l'Ajuntament de Barcelona i el Departament de Justícia, en la qual es va fer un estudi conjunt sobre les necessitats del que es requeria a Barcelona ciutat com a centre de preventius. Tant la part de l'Ajuntament com la part del Departament de Justícia van establir els seus criteris i van establir les seves prioritats. L'Ajuntament de Barcelona i el Departament de Justícia van fer conjuntament un informe que se'm va lliurar en el mes de novembre. En aquest informe hi havien punts de vista coincidents i altres no coincidents. En l'aspecte de la tipologia del centre que s'havia de construir i de les característiques de la finca, nosaltres considerem que es necessita més espai, que, lògicament, és difícil de trobar en una ciutat com la de Barcelona. En aquest moment el que estem fent és revisar aquelles propostes que l'Ajuntament de Barcelona ens ha fet per veure si alguna d'elles pot enquibir-se al centre de preventius.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera. Si ho desitja, pot preguntar el senyor Roc Fuentes. *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. Fuentes i Navarro

Sí, moltes gràcies, senyor president, perquè, certament, les respostes de la senyora consellera no em poden satisfer i no em satisfan. No em satisfan, perquè jo podria ara treure aquí diaris de sessions de la Comissió de Justícia i retreure algunes paraules i alguns compromisos que s'han plantejat. Fins i tot el 6 de març, abans de la presentació del pla, es parlava «d'aquest any», és a dir, de l'any passat, de l'any 96, com l'inici d'algunes d'aquestes obres. Jo sé que, efectivament, això no va ser possible l'any 96. Després es va plantejar per al 97, però es dona la gran paradoxa que als pressupostos del 97 hi ha 1.000 pessetes per a terrenys i 75 milions de pessetes per a obres en els centres penitenciaris. Se'ns diu: «Home, és que la necessitat no és tan apressant.» Jo he visitat, com sap la senyora consellera, ja en aquests moments pràcticament tots els centres penitenciaris de Catalunya, amb l'excepció del de Figueres, i

2400

li puc dir –i ella ho sap tan bé com jo– que per exemple el centre de dones de Barcelona, de Wad-Ras, jo crec –i ho dic molt sincerament– que, si en lloc d'estar ocupat per dones, estigués ocupat per homes, seria un centre amb uns conflictes extraordinaris. Per què? Perquè, home, hi ha celles amb sis o set persones. Sortosament, fins i tot en aquest àmbit sembla ser que les dones són més civilitzades que els homes i, per tant, aquesta situació d'explosió no es produeix en aquest centre, però és evident que els centres de Barcelona, per més millores, reformes que s'intentin fer, no es poden millorar més enllà de com estan; i tampoc serveixen per donar compliment a les noves exigències del Codi penal i del nou reglament penitenciari, que efectivament comporten un tractament individualitzat de les penes i, per tant, requeriran més esforços, més personal, més oferta de treball, etcètera. Per tant, jo crec que aquesta situació d'urgència és evident. I no solament a Barcelona, també fora de Barcelona. A la presó de Girona, que és una presó petita, però que en tot cas hi ha el doble dels presos que corresponen; n'hi corresponen com a màxim –ja no parlem de les exigències del Reglament penitenciari–, n'hi correspondrien dos per cella, i n'hi ha quatre per cella, i algunes vegades fins i tot cinc.

Per tant, jo crec que el Govern de la Generalitat no està fent l'esforç que correspon en aquest àmbit. I aquest pot ser, evidentment, un problema que no correspon exclusivament a la senyora consellera. És un problema també pressupostari, però el cert és que els compromisos que s'han contret, difícilment es podran complir amb aquestes previsions. I jo el que els demanaria és que acceleressin aquests treballs, que acceleressin aquesta via, perquè es tracta d'una necessitat social important per a casa nostra, i crec, sincerament, que no podríem donar-nos per satisfets, amb el fet, positiu per altra part, que hi hagi en aquests moments una petita reducció, amb el nombre d'ingressats, amb el nombre d'interns i amb el nombre d'internes, als centres penitenciaris de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pot contestar la repregunta l'honorable consellera.

La consellera de Justícia

En primer lloc, jo no he dit que no fos necessari. Necessari, ho és, urgent, no tant, he dit; urgent no tant, perquè no és una petita diferència, 800 interns en dos anys; és una gran diferència, quan els darrers deu anys l'increment era de 300, 400 interns cada any.

Segon. Previsions pressupostàries. Ja en la defensa del pressupost es va dir, quan es defensava el del Departament de Justícia, que tota la part d'inversions, la major part d'inversions, estava en la part de Secretaria General, no perquè fos per a inversió del Departament de Justícia, sinó per poder prioritzar les seves necessitats. En aquest cas no tenim 75 milions per al tema penitenciari, sinó que per a tota la Conselleria hi ha quasi 3.000

milions. I per tant, podria ser que aquest any es pogués iniciar el centre penitenciari de penats. Quant al centre de preventius, sempre he dit que era prioritari, però com a segon. I respecte a la presó de dones, jo vull recordar-li que fa exactament dos anys es va inaugurar un centre de dones en la mateixa finca de Brians. Centre de dones que va permetre desmassificar totalment la presó de dones de Wad-Ras, i en la qual estan pràcticament la major part de preventives. Jo crec que el centre de dones de Wad-Ras realment no podria estar ocupat per homes, però és que en el moment que es va rebre aquest traspàs, aquest centre feia quatre dies que fins i tot era un centre de reforma de joves. Per a dones, jo no dic que estigui bé; dic que és digne en el sentit que hem guanyat espai, hem guanyat places i hem guanyat en qualitat de vida, sobretot si mirem dos anys enrere.

Els centres de preventius de Barcelona fa molt temps que estem dient que és necessari que siguin substituïts, però com a segona alternativa i sempre que l'Ajuntament de Barcelona ens ajudi a buscar els terrenys, a localitzar-los i a poder ajudar en el finançament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris emprats per a l'autorització d'una festa taurina a Figueres (Alt Empordà)

Anem ara a la pregunta número 21, que formula el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre els criteris emprats per a l'autorització d'una festa taurina a Figueres. Per formular-la, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Ràpid i curt: el Departament de Governació de Girona va autoritzar una «fiesta campera» al municipi de Figueres, a l'Alt Empordà, l'any passat. El que voldríem saber és quins criteris es van utilitzar des del Departament de Governació –i en aquest cas des de la Delegació Territorial de Girona, concretament el senyor Xavier Soy, que va ser qui va autoritzar aquesta festa–, quins criteris es van utilitzar per permetre una festa d'aquest tipus.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. L'autorització d'aquesta festa va ser d'acord amb el que disposa l'article 4 de la Llei 3/88, del 4 de març, sobre protecció d'animals. I per tant, seguint els criteris d'aquesta Llei i d'aquest article.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per repreguntar, si ho desitja, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president en funcions. Afegir, doncs, que entenem que un dels elements que especifica la Llei de protecció dels animals és l'element de la tradició. O sigui, l'únic barem que va tenir, en aquest cas, la Delegació del Govern a Girona per afegir tradició a aquest tipus de festa, absolutament respectable, l'únic element real per demostrar la tradició de la festa va ser una instància presentada a l'Ajuntament de Figueres, on s'alludia a suposada tradició; és a dir, quan es va entrar la informació al Departament de Governació de la delegació de Girona per demanar l'autorització oficial de la festa per part del Govern de la Generalitat, repeteixo que l'únic element que es fa afegir per demostrar la tradicionalitat d'aquesta festa al municipi de Figueres era la instància presentada a l'Ajuntament de Figueres. I en segon lloc, hi havia un informe desfavorable dels serveis municipals de l'Ajuntament de Figueres, on es desaconsellava la celebració d'aquesta festa en l'indret en què es va celebrar per raons de seguretat i de salubritat.

Entenem, doncs, que ni l'element de la tradició és, a hores d'ara, no hauria de ser costum ni hàbit, perquè en definitiva, amb una instància a un ajuntament podem inaugurar moltes tradicions a Catalunya i podem donar per fets històrics i millenaris moltes tradicions a partir d'una instància entrada a un ajuntament; i en segon lloc, home, si entenem que aquest municipi, l'Ajuntament de Figueres, els seus serveis municipals desaconsellaven la celebració d'aquesta festa per raons de seguretat, no podem entendre sota cap circumstància que la Delegació de Girona autoritzés..., no només autoritzés, sinó que ho fes amb nocturnitat i traïdoria, perquè l'autorització la va donar dotze hores abans de la celebració de la festa i per fax, i no precisament a l'Ajuntament, quan la majoria dels regidors i els competents en aquest tema es trobaven fora perquè es tractava d'un dissabte.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, diputat il·lustre senyor Joan Puigcercós i Boixassa. Per contestar aquesta repregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Pomés.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Com vostè sap, l'article 4 parla que es poden autoritzar correbous en aquelles dates i localitats on sigui tradicional la seva celebració. L'Ajuntament de Figueres és cert que va enviar una instància acreditant aquesta tradició i adjuntant a la seva instància un article elaborat pel cronista oficial de la ciutat de Figueres, senyor Josep Maria Bernils i Mach, en relació amb la tradició taurina de Figueres, donant compliment, per tant, al que estableix el Reglament. Al mateix temps, el senyor Pere Masquef Vall, com a president de la Penya Taurina de Figueres, també va certificar que la festa campera feia vint anys que se cele-

brava a la plaça de braus de Figueres.

En segon terme, l'últim informe que hi havia de l'arquitecte municipal de l'Ajuntament el dia 10 de setembre era favorable a la utilització de la plaça de braus, s'ommesa, aquesta autorització, evidentment, al compliment de diversos condicionants. Jo suposo que, si l'autorització va arribar per fax, potser sí que al vespre, potser era perquè es volia tenir l'autèntica garantia i seguretat que es complien tots els requisits.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. La pregunta número 23 ha estat posposada.

Pregunta al Consell Executiu sobre la tramesa als casals catalans d'arreu del món del llibre *Joan Casanovas i Maristany*

Anem a substanciar, doncs, la pregunta 24, que formula el Grup Parlamentari Popular, referent a la tramesa als casals catalans d'arreu del món del llibre *Joan Casanovas i Maristany*. Té la paraula, per formular-la, la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el passat dia 16 de gener d'enguany es va presentar a l'Ateneu Barcelonès el llibre dedicat a en Joan Casanovas i Maristany, president del Parlament de Catalunya i fill de Sant Sadurní d'Anoia. Aquest llibre el va presentar el seu fill, ja que ell mateix ha sigut qui ha elaborat aquesta història, una mica desconeguda per molts catalans; amb la presència, evidentment, dels presidents honorable senyor Barrera, honorable Xicoy i honorable senyor Raventós, que varen assistir a l'acte. El proper dia 9 d'abril el llibre es presentarà, evidentment, en l'Abril Cultural, a Sant Sadurní d'Anoia.

Més que una pregunta, senyor conseller, m'adreço a vostè com un prec, tenint en compte que en el darrer període de sessions varem aprovar la Llei de relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior i de difusió de la cultura i la història catalanes. Vostè sap que hi han molts casals, arreu del món, amb unes grans biblioteques històriques, unes biblioteques fantàstiques, d'una gran documentació, però el que sí que és cert és que Joan Casanovas és encara un xic desconegut. D'aquí ve que, ara que tenim la possibilitat de brindar des de Presidència, de poder fer-los arribar aquest llibre —que crec que és un document, i tenint en compte que va ser president en un temps un xic difícil de comprendre, perquè va ser-ho del 36 al 38—, molt agrairia que vostè, des del lloc que ocupa, pogués fer quelcom perquè aquest llibre arribés arreu de tots els casals de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada.

2402

Pregunta al Consell Executiu sobre els objectius del programa d'ajut a escriptors en llengua catalana

Aquesta presidència fa avinent que s'ha oblidat de dir que la pregunta número 22 havia estat retirada. Prego que l'excusin.

Per contestar aquesta pregunta, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Senyora diputada, senyores i senyors diputats, nosaltres, normalment, des de la Conselleria de Presidència, i concretament des del Comissionat per a Actuacions Exteriors, enviem, d'una manera freqüent, cada mes, un butlletí de notícies de la Generalitat de Catalunya, s'envia un vídeo informatiu, que s'envia d'una manera trimestral, als casals; s'envia un audiocasset destinat a programes catalans d'emissores estrangeres, que s'envia també mensualment; després, a petició, sobretot, s'envien llibres i s'envia altre material als casals, a petició dels mateixos casals o a petició de biblioteques que tenen relació amb els casals, i per tant, se'ls envia aquest material. Vostè em fa un prec, i és un prec que els enviem el llibre *Joan Casanovas i Maristany* a tots els casals; li asseguro que, si vostè em fa aquest prec, estic encantat d'accedir a aquest prec, i intentarem fer arribar aquest llibre a tots els casals catalans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Si vol repreguntar, té ocasió de fer-ho la senyora diputada.

La Sra. Montserrat i Culleré

No, senyor president, només per donar les gràcies a l'honorable conseller.

El vicepresident primer

Molt bé, moltes gràcies. El senyor conseller vol intervenir? (*Pausa.*) Doncs, molt bé, moltes gràcies.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (presa en consideració)

Acabada l'hora de preguntes, correspon passar ara al cinquè punt de l'ordre del dia. És la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues

es cambres. Aquesta Proposta ha estat presentada pel Grup Popular. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la Proposta pel Grup Parlamentari; seguidament, hi haurà una possibilitat de torn en contra, cada un d'ells amb un temps límit de quinze minuts. Per presentar la proposta, té la paraula l'illustre diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. Pujol i Folcrà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el 4 de desembre de 1992, el nostre Grup Parlamentari va presentar una Proposta de resolució de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 24 de maig, que es tracta de la compareixença davant de les comissions d'investigació del Congrés i del Senat i d'ambdues cambres. L'objectiu de la nostra proposta era que es corregís l'esmentada Llei perquè el seu àmbit d'aplicació s'estengués als parlaments, cambres i parlaments o assemblees legislatives de les comunitats autònomes, ja que les nostres cambres, les cambres autonòmiques, són cambres també sobiranes, encara que les seves competències no siguin universals.

Semblava que el legislador, encara que fos involuntàriament, estava discriminant unes d'altres, estava creant categories o reconeixia que hi havia una supeditació jeràrquica o, més greu encara, marginant o oblidant les cambres autonòmiques, les ignorava. Com que només una llei orgànica pot obligar en qüestions que afecten directament els drets fonamentals, aquest, des del nostre entendre, era un camí. Un altre camí era la modificació del Codi penal, que estengués la pena de desobediència greu als que voluntàriament no compareguessin a declarar davant de les comissions d'investigació de les cambres i assemblees legislatives de les comunitats autònomes que, degudament, els haguessin convocat.

La presa en consideració d'aquella Proposta de modificació va ser aprovada per unanimitat del Parlament de Catalunya el dia 24 de febrer de 1993; va ser aprovada per la Comissió de Justícia el dia 17 de juny, i pel Ple el 29 del mateix mes i any. Quan el Congrés dels Diputats va fixar dia per fer la proposta de modificació mitjançant proposició de llei, dos dels tres diputats que vàrem estar encarregats de defensar-la ja no ho eren, i estàvem en una altra legislatura.

També el Codi penal va ser modificat mentrestant, i de les dues solucions va prosperar una abans que l'altra. S'ha de reconèixer que el Partit Socialista optava per aquesta solució, i va aconseguir, a causa que al Congrés dels Diputats hi havia cua per atendre les proposicions de llei que dimanaven de les cambres autonòmiques i no semblava, almenys llavors, que hi hagués pressa a activar aquests terminis. Per tant, el Parlament de Catalunya va retirar la proposta.

Es parla molt d'Estat de les autonomies, i a l'hora de legislar s'ignora l'existència de cambres autonòmiques. De vegades no hi ha sensibilització autonòmica i continua vigent una llei orgànica sense que regeixi per als parlaments autonòmics, i no es modifica aquesta reflectint la modificació del Codi penal, modificació que no

és menor, ja que introdueix pena complementària de suspensió de funcions i imposa càstigs si el testimoni faltés a la veritat.

Aquests dos són els motius pels quals el nostre Grup Parlamentari presenta aquesta Proposta de resolució. Evidentment, pel que fa a les nostres obligacions com a diputats del Parlament de Catalunya, podríem deixar la Llei orgànica com està, i nosaltres regular mitjançant llei la compareixença davant de les comissions d'investigació de la nostra cambra. Però aquesta llei no seria més que una recopilació de la Llei orgànica, una recopilació del Codi penal i una recopilació o simplificació del nostre propi Reglament. És a dir, legislaríem sense cos jurídic nou ni innovació legislativa, que al nostre entendre no beneficiaria la qualitat legislativa del nostre Parlament.

El Grup Parlamentari Popular opta, doncs, per una part, per demanar el vot afirmatiu de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra per a aquesta presa en consideració, i per una altra, presentant dins de termini les esmenes de modificació del projecte de Reglament en els mateixos termes en què es presenta aquesta Proposició de llei. Tots els diputats sabem que avui només demanem l'aprovació del tràmit previ per debatre a la Comissió de Justícia; el Grup Popular manifesta que recolzarà aquelles esmenes que més aconsegueixin l'objectiu que ens ha aconsellat a presentar aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Pujol. Si algun grup desitja fer un torn en contra, és l'hora de fer-ho. *(Pausa.)*

No havent-hi cap sol·licitud en aquest sentit, correspon ara el torn de posicionament dels grups per un temps de deu minuts cadascun. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'apartat 2 de l'article 76 de la Constitució espanyola estableix que «serà obligatori de comparèixer, a requeriment de les cambres, a les comissions d'investigació que es poguessin crear». I afegeix que «la Llei regularà les sancions que puguin imposar-se per causa de l'incompliment d'aquesta obligació». Pel moment de redactar-se la Constitució, pendent de desenvolupar l'estructura d'estat autonòmic que aquesta configura, és evident que la referència a les cambres que fa el text constitucional s'ha d'entendre dirigit no només a les dues cambres d'àmbit estatal —el Congrés de Diputats i el Senat—, sinó òbviament a les que en el futur haviem de representar les regions i nacions de l'Estat espanyol. Aquesta és la interpretació lògica i és la que el PP, fent gala d'aquesta lògica, entén en presentar-nos la present iniciativa, i que raona avui, a més, el senyor Simó Pujol amb un discurs autonomista que saludem positivament.

(El president reprèn la direcció del debat.)

La Llei que havia de regular les sancions que s'havien d'imposar als que no compareixien en ser requerits va trigar uns quants anys a arribar, i va ser el 24 de maig de 1984 quan es va regular aquesta matèria en la Llei orgànica 5/84, pel que fa exclusivament a les comissions d'investigació creades pel Congrés o pel Senat, en què es fixaven els requisits de validesa amb què s'han de produir els requeriments a fi que l'incompliment voluntari d'un requeriment vàlidament formulat es tipifiqui penalment com a desobediència greu. Això era el que es despenia de l'article 4 de la citada Llei.

Amb la redacció del nou Codi penal, l'article 502, apartat 1, tipifica el fet concret de no comparèixer un cop requerit amb tots els condicionants legals davant d'una comissió d'investigació. El delictes comprèn no només la incompareixença davant del Congrés o del Senat, sinó també davant l'*asamblea legislativa de comunidad autónoma*. El nou Codi penal, al seu article 502, supera, doncs, el contingut de la Llei orgànica 5/84, i per tant, era, és del tot pertinent la modificació d'aquesta Llei.

El text de modificació que ens presenta la proposta del Partit Popular, en alguns casos, fa propostes òbvies i lògiques i es limita a traslladar a la nova llei aquells aspectes que bàsicament el nou Codi penal condiciona; en altres aspectes, reitera els termes de la Llei que es vol modificar, i introdueix alhora algunes novetats.

Pel nostre gust, tenint en compte que cada cambra legislativa, i per tant també aquest Parlament, té la potestat de reglamentar tot allò relacionat amb les comissions d'investigació, el text que se'n presenta ja ho és massa, de reglamentista. Per exemple, la redacció del nou article 3, l'article 3 que se'n proposa, incorpora, en relació amb l'antic text, tot un seguit de consideracions balderes, però òbvies, algunes, i més pròpies d'un reglament que d'una llei orgànica, altres. D'altra banda, la nova llei que se'n proposa modifica, abans del preàmbul i del títol de la mateixa llei, els articles 1, el 2, el 3; l'article 3.1 passa a ser el nou article 4; del 5, no se'n parla i, per tant, s'entén que continua vigent, d'altra banda, amb tota lògica.

En definitiva, la iniciativa del Partit Popular és una iniciativa positiva, necessària, i per tant, hi votarem favorablement, encara que ens reservem la possibilitat de presentar algunes esmenes que considerem necessàries per millorar l'actual proposta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la facultat, ja mencionada abans, de formar comissions d'investigació, atribuïda per la Constitució espanyola en el seu article 76.2, en les dues cambres de les Corts Generals, configurarà ja en el seu moment un mandat que les condicions del seu exercici van aconse-

llar el desenvolupament normatiu tant dels supòsits com de les conseqüències de l'incompliment voluntari de les seves previsions, així com la definició d'un adequat marc de garanties de les persones, els compareixents, requerides per tal d'informar.

Només cal recordar en aquesta matèria que als Estats Units d'Amèrica aquesta qüestió ha donat històricament una llarga jurisprudència, que es remunta –en allò que recorda aquest diputat– a mitjans del segle XIX, i fins i tot amb aspectes sovint polèmics, dramàtics, com fou en el seu moment la comissió del senador McCarthy, l'anomenada «cacera de bruixes», que va produir una important erosió, en el seu moment, en la defensa dels drets i llibertats de les persones, i que ha tingut també en el nostre entorn geogràfic i cultural més pròxim, per exemple a Itàlia, ja fa alguns anys, algunes ressonàncies no menys dramàtiques en les comissions d'investigació sobre les activitats de la màfia, o a l'Estat espanyol, més recentment, en relació amb successius escàndols de corrupció en què s'han vist immersos diversos governs, i que va permetre l'aparició, en la meua opinió, d'un nou maccarthisme, un maccarthisme modern, encarnat, per exemple, per la triple R: Rahola, Ramallo, Romero; a Catalunya, per exemple, tenim l'exponent de les comissions del joc, de sant Pere de Torelló, etcètera, etcètera.

És, doncs, aquesta una qüestió de màxima transcendència, una qüestió que ha estat i que és, en opinió del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, una qüestió de màxima transcendència i que és tremendament polèmica en la pràctica, tant en la doctrina com en el dret comparat, que el que posa definitivament en joc és la política de la construcció i l'enfortiment de l'estat de dret i la defensa del conjunt de les llibertats dels ciutadans a través d'un instrument del Parlament per a l'exercici, en primer lloc, de la funció adequada de control sobre el Govern, però també, en alguns casos –i en això no hi estem pas d'acord–, com una nova instància jutjadora o una nova fórmula de justícia popular.

Aquell doble mandat a què abans ens hem referit, és a dir, l'establiment, d'una banda, d'un règim de garanties per als compareixents, i les previsions de les conseqüències de la seva incompareixença, amb el temps va comportar la mencionada aprovació de la Llei orgànica 5/84, que, alhora que fixava aquelles garanties, també tipificava com a delictes de desobediència greu l'incompliment voluntari d'un requeriment de comparèixer vàlidament formulat.

Tanmateix, aquest últim extrem, el de la incardinació de la incompareixença en el tipus penal de la desobediència, ha vingut a ser modificat –com s'ha dit també– de manera sobrevinguda amb l'entrada en vigor del nou Codi penal, que estableix, en la seva disposició derogatòria 1.ª f, la derogació expressa de l'article 4 de la Llei, derogació que deixa la Llei sense una norma o un precepte de remissió genèrica al Codi penal. Aquí hem de dir que nosaltres no veiem cap inconvenient a acceptar la inclusió, com es proposa per part del Grup Popular, d'un nou precepte que efectui aquesta remissió, tot i que no veiem, no contemplem, amb bona tècnica legislativa, la necessitat de dedicar-nos a un exercici de transitorietat com el que realitza el Grup Popular, quan

el contingut material de l'article 502.1 del Codi penal ens sembla suficient per si sol.

Com tampoc veiem, des de la nostra concepció, necessari de reproduir en una llei de desenvolupament d'un instrument parlamentari una salvaguarda explícita dels drets fonamentals i llibertats públiques dels ciutadans, perfectament garantits en el text constitucional. Ens sembla superflu reproduir en aquest sentit el número 4 de l'article 3 de la proposició que vostès han fet: que ningú podrà ser obligat a declarar sobre la seva ideologia, religió o creences.

L'aspecte, però, més destacable d'aquesta Proposta és, al nostre entendre, la referència explícita que l'àmbit d'aplicació de les comissions d'investigació s'estén, però, a les comissions creades pels parlaments –*asambleas legislativas de comunidades autónomas*–, perquè, a pesar de la regulació que estableix l'article 46, per exemple, del Reglament d'aquesta cambra, en afectar matèries que afecten drets fonamentals, és preceptiu, és necessari de recórrer a una llei orgànica estatal. I és aquí on cal retre el degut homenatge a la intenció, al propòsit, a l'objectiu que ha mogut aquesta iniciativa del Grup Popular, que no és altra que la d'esmenar la manca d'operativitat –solucionada, però, en la pràctica, amb l'entrada en vigor del nou Codi penal, però no plasmada en la lletra de la Llei– que susposava fins fa poc que la presència física en les comissions d'investigació de parlaments com el nostre només fos obligatòria per als funcionaris de la Generalitat de Catalunya i no per a la resta de ciutadans ni per als funcionaris de l'Administració central de l'Estat. És aquest motiu, per si sol, per nosaltres, absolutament suficient i, en definitiva, el que aconsella la modificació de la Llei orgànica 5/84, del 25 de maig, i, en conseqüència, per això el nostre Grup Parlamentari donarà suport a la Proposta de resolució presentada pel Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposta de resolució de la modificació de la Llei orgànica 5/1984, que tracta de l'obligació de compareixença dels ciutadans de l'Estat espanyol, tant si són nacionals com si són residents. Nosaltres pensem que el que fa aquesta proposició que presenta el Grup Popular és ni més ni menys que intentar omplir un buit legal existent avui, perquè, si bé és cert que la Constitució la podríem interpretar en un sentit ampli, i aquesta obligació, quan parla de cambres legislatives, la podríem estendre als parlaments autonòmics, el cert és que la Llei orgànica clarament es limita al Congrés de Diputats i al Senat, és a dir, a les Corts Generals. Contràriament, en canvi, l'article 502 del Codi penal sí que recull, sanciona, per tant, penalment la incompareixença o la declaració no ajustada a la veritat dels que com-

pareixen davant d'una comissió. Per tant, ens trobem amb una situació, certament, de buit; de buit perquè el Codi penal sanciona unes conductes que, en canvi, la Llei que les ha d'establir, que les ha d'ordenar, no les ha establert.

Òbviament, per tant, nosaltres donarem –com he dit– suport a aquesta Proposta, tot i considerant que en el tràmit parlamentari algunes coses, almenys nosaltres, intentarem que es modifiquin, sobretot en el sentit de millorar la tècnica legislativa, perquè pensem que no són necessaris una remissió o un insistir –cosa que feia ja originàriament també la mateixa Llei orgànica– que determinades conductes tenen caràcter de punibles, perquè això ja està previst i clarament especificat en el Codi penal, que és qui ha d'assenyalar quines són les conductes punibles –i així ho assenyalava. I per tant, amb independència d'aquestes possibles modificacions que per la via d'esmenes nosaltres, en el seu cas i en el seu moment, si s'escau, intentarem introduir, el cert és que pensem que aquesta proposició és oportuna.

I només em resta assenyalar que, malgrat tot –malgrat tot–, tenim escasses esperances que això prosperi, i sobretot que això prosperi aviat; no tant que prosperi o no en el Parlament de Catalunya. Pensem i desitgem que això s'aprovarà, que prosperarà en el Parlament de Catalunya, que això anirà al Congrés de Diputats, però ens podem trobar –com ens hem trobat altres vegades– que s'acabi la legislatura i encara no s'hagi vist en el Congrés de Diputats. O ens podríem trobar, fins i tot, en situacions pitjors, com en la que ens vàrem trobar l'honorable diputat senyor Ferrer i jo mateix, encara no fa dos mesos, el 12 de desembre: que una proposició aprovada per unanimitat pel Parlament de Catalunya, amb el suport de tots i cadascun dels grups, referida a la publicació en totes les llengües de l'Estat de la legislació i les normes de caràcter general, va ser rebutjada en el Congrés de Diputats. Esperem i desitgem que aquesta tingui, en tot cas, una solució millor i, sobretot, molt més ràpida.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista al Parlament, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènch

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per anunciar també el nostre vot favorable a aquesta Proposta de resolució que ha presentat el Grup Popular i que en realitat pretén harmonitzar la Llei orgànica del 85, de compareixences a les comissions d'investigació, i el Reglament del Parlament de Catalunya amb el Codi penal recentment aprovat. Per tant, nosaltres, amb aquest intent, hi estem completament d'acord; pensem que cal treballar-hi, però, un cop dit que hi votarem a favor per tal de poder-ho treballar i esmenar a la Comissió de Justícia, anunciem ja que hi tenim algunes discrepàncies, que presento breument.

En primer lloc, jo voldria fer esment que aquesta intenció d'harmonitzar aquests dos projectes, concretament el Codi penal i el text del 85, de la Llei orgànica, és llo-

able, però el text, tal com se'ns presenta, jo diria que no ofereix massa novetat; sempre està bé d'harmonitzar-lo, però el Codi penal de per si ja és vigent, i per tant, els parlaments autonòmics ja estan afectats per l'obligatorietat de compareixença de les autoritats requerides quan el Parlament així ho acordi.

El problema, malgrat tot, és un altre, i és un problema que ja va plantejar també l'illustre diputat senyor Pujol l'any 92 i 93 i que hauríem de plantejar ara. És a dir, les autoritats del Govern central, si el Parlament les cita, si el Parlament les requereix, tenen obligació de venir, sí o no? Tal com està ara, senyor diputat, senyor Pujol, no queda clar ni en el paper que vostès presenten ni a cap projecte de llei, perquè hauríem de modificar el Reglament i haurem de modificar una altra llei important –que no dubtem que vostè la modificarà perquè serà coherent amb el discurs de l'any 92–: és a dir, haurem de modificar la Llei del delegat del Govern, senyor diputat, i haurem d'introduir les mesures i les esmenes pertinents al Reglament de la cambra.

Jo no n'he observat, d'esmenes presentades pel Grup Popular a la modificació del Reglament pel que fa a les comissions d'investigació. Malament podrem coordinar aquests tres projectes si no hi han esmenes; malament podrem fer venir o podrem requerir les autoritats del Govern central si no parlem de la modificació de la Llei del delegat del Govern. Aquestes serien les nostres objeccions, que són curtes i rases i simples, crec que comprensibles i entenedores, les que intentarem portar via esmena, en cas que s'aprovi –com així esperem–, aquesta proposta presentada pel Grup Popular.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sesmilo.

El Sr. Sesmilo i Rius

Moltes gràcies, honorable president. Per anunciar el vot favorable del nostre Grup a la Proposta de resolució que ha presentat el Grup Popular, simplement perquè estem molt d'acord amb el fons de la qüestió i perquè celebrem, doncs, que una proposta com aquesta pugui al final esdevenir de major autogovern o sobirania d'aquesta cambra. Dic que estem d'acord amb el fons perquè fins i tot la reforma del Codi penal, a què ha fet referència el senyor Roc Fuentes, els preceptes que ell ha enumerat precisament van ser introduïts gràcies a una esmena de Convergència i Unió, que va defensar el meu company el senyor Ramon Camp, i que, per tant, doncs, afegeix un plus encara a la conformitat i a l'acceptació per part del nostre Grup d'aquesta iniciativa.

Dir que esperem i confiem que aquesta, per fi, tingui sort. Que ho presenti el Grup Popular, que ho presenti el senyor Simon Pujol, persona que segur que té bona audiència en el seu partit arreu de l'Estat, doncs, ens fa ser esperançats que això pugui tirar endavant. Precisament per aquesta raó és molt possible, no és que m'hi pugui comprometre, però és molt possible que nosaltres fins i tot en el tràmit parlamentari aquí a Catalunya no hi presentem esmenes, perquè entenem que on es

dilucidarà la qüestió serà realment al Parlament de Madrid i allí, clar, també disposem de grup parlamentari i allà serà d'on, en definitiva, vindrà la redacció. Òbviament, òbviament, si els altres grups en presenten, ens hi pronunciarem i ens posicionarem, no? Però en principi és molt possible que per facilitar, agilitar la tramitació i perquè, en definitiva, ha de ser en el Congrés dels Diputats on s'adopti o no aquesta legislació, doncs, nosaltres possiblement no hi posarem altra pega que, diguem-ne, la de pronunciar-nos segons les que presentin altres grups. Per tant, sense més dilacions i amb l'afany que es voti, doncs, nosaltres, reiterar el nostre vot favorable, esperant que en el Congrés dels Diputats aquest cop hi hagi sort.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, podem procedir a iniciar la votació. De totes maneres, si la informació de què dispojo és la correcta i si no hi ha hagut cap intervenció en contra d'aquest Projecte de Llei, es podria votar per assentiment, es podria aprovar per assentiment, o prefereixen la votació? *(Pausa.)*

D'acord, només que hi hagi un grup que ho demani... Doncs, que es preparin les senyores i senyors diputats per a la votació. Per favor, els diputats que ocupin els seus escons per efectuar la votació.

S'inicia la votació.

La presa en consideració de la Proposta ha sigut aprovada per 105 vots a favor, cap abstenció i cap vot en contra.

Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, de tres membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona i de dos membres del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya

Passem ara al capítol següent, de nomenament dels representants del Parlament en els consells socials de tres universitats. Es tracta de la proposta per nomenar tres membres del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, la designació de tres membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona i la designació de dos membres del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya.

D'acord amb els precedents i si no hi ha cap oposició, atès que el nombre de candidats presentats pels grups parlamentaris correspon al de membres a elegir, es proposa que les eleccions successives es facin per votació electrònica ordinària i secreta observant, però, que, d'acord amb l'article 4.1 de la Llei 26/1984, de coordinació universitària i de creació dels consells socials, han de ser elegits per majoria absoluta.

Procedirem ara a votar els tres membres del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona. Per

part del secretari primer de la Mesa es donarà lectura als noms.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Candidats proposats pels grups als consells socials de les universitats. En primer lloc, Universitat Autònoma de Barcelona: senyors Josep Güell i Ramon, Pere Miró i Plans i Rafael Suñol i Trepat.

El president

Iniciarem la votació d'aquests tres membres.

S'inicia la votació.

Els tres membres han sigut designats per 92 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Designació de tres membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona. Per part del secretari primer es darà lectura als noms.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Candidats proposats pels grups al Consell Social de la Universitat de Barcelona. Són els senyors Xavier Duran i Escribà, Antoni Vila i Casas i Francesc Raventós i Torres.

El president

Iniciem també la votació. S'inicia la votació.

Els tres membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona han sigut elegits per la unanimitat de les diputades i diputats presents en l'hemicicle; són 108 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Per a la Universitat Politècnica de Catalunya. El senyor secretari primer darà lectura als noms.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Candidats proposats pels grups al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya: són els senyor Joaquim Tosas i Mir i Vicenç Villatoro i Lamolla.

El president

Iniciem la votació.

Els dos membres del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya han sigut elegits per 91 vots a favor, 3 en contra i 14 abstencions.

Acabat aquest capítol, passem al capítol següent, d'interpellacions.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de continuar amb l'ordre del dia, aquesta presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, a sollicitud del Grup Socialista al Parlament i d'acord amb l'honorable consellera de Justícia, posposar per a una altra sessió plenària el punt 16 de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre

els mitjans personals i materials al servei de l'Administració de justícia de Catalunya.

Alteració de l'ordre del dia

Altrament i atenent sollicituds dels grups i donada la sollicitud del tema dels punts 9, 10, 12 i 17 de l'ordre del dia, es proposa que aquests es substanciïn consecutivament. I atès que hi ha una altra sollicitud per tal que el punt 11 passi a ser el número 15 bis, l'ordre d'interpellacions, llevat que hi hagués alguna oposició, quedaria de la següent manera: 9, 10, 12, 17, 13, 14, 15 i 11. Si no se suscita cap objecció, es consideren acceptades aquestes propostes. *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció als menors desemparats i a l'adopció

Passem doncs a examinar, a substanciar el novè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la protecció als menors desemparats i a l'adopció, presentada pel Grup Popular. Té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal per un temps màxim de deu minuts. *(Remor de veus.)*

Per favor... No comenci, senyora diputada. Els senyors i les senyores diputats, que ocupin els seus escons i guardin silenci.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. El primer que volia dir-li, senyora consellera, és que per la diputada que els parla i pel Grup Popular, en el rerefons de la política de protecció de menors desemparats i en el rerefons de la política d'adopcions de la Direcció General d'Atenció a la Infància es troba la voluntat de protegir l'interès superior del menor.

Ara bé, dit això, li he de dir també que el que vostè ha anomenat aquests darrers dies «excés de zel» i que entenem perquè és comprensible quan estem parlant del futur d'infants que ja han patit un abandonament, s'ha plasmat en un reglament que en la nostra opinió hauria pogut generar inseguretat jurídica, limitacions a la llibertat d'obrar i una reducció de drets constitucionals. Però no és només això, sinó que considerem també que cal millorar la política del Govern pel que fa a tot el procés tant d'adopcions nacionals com internacionals.

Hi ha dos aspectes, senyora consellera, que crec que hauríem de no oblidar en aquest debat i que, de fet, han orientat la preparació de la intervenció d'aquesta diputada. Primer, en matèria d'adopcions es produeix una col·lisió d'interessos jurídics. En aquests conflictes, com vostè ja sap i que va formular Ihering al segle passat, ha de prevaldre l'interès més digne de protecció; un interès que cal transformar de quelcom abstracte i genèric en una defensa concreta del menor. I segon, la possibilitat legal i l'oportunitat que per reglament es fixin al-

guns requisits excloents imposats a priori per la norma sense deixar marge, per tant, a una valoració tècnica dels professionals que efectuen la valoració psicosocial. Partint d'això voldria analitzar ara dos requisits excloents, que ho són a priori, i que així recollien... bé, que ho eren a priori en el Decret i així es recollien.

Per una banda l'informe mèdic de la causa d'esterilitat o d'infertilitat i el de no haver perdut un fill en els darrers dos anys. Aquests dos requisits, senyora consellera, des d'una perspectiva mèdica, la condició d'infertilitat, si es pren com a causa excloent d'entrada discrimina una part de la població que, fins i tot sent fèrtil, pateix disfuncions de qualsevol altra etiologia que els impedeix procrear, o bé que per factor de risc en embassos a partir d'una certa edat, o bé que per motivacions solidàries opten per una paternitat adoptiva.

Des d'una perspectiva jurídica, aquestes limitacions, aquestes dues limitacions que he esmentat, entenc que podrien haver afectat drets individuals reconeguts constitucionalment com el dret a la intimitat o el principi d'igualtat davant la llei. Aquests requisits que incapaciten per a adoptar podrien tenir caràcter discriminatori sense tenir en aquest cas el correlatiu recolzament en criteris tècnics que avalin la manca de capacitat de determinades persones quan això es fa a priori, pel sol fet que els sol·licitants es trobin en aquesta circumstància, perquè això no permet entrar en una valoració global en la qual els professionals puguin veritablement tenir en compte tots els factors en el seu conjunt.

I finalment ja, des d'una perspectiva de valoració psicològica i social de la idoneïtat, aquestes circumstàncies, que sens dubte han de ser valorades tècnicament en el procés de selecció, no haurien de donar lloc inicialment a una categoria de persones no aptes per a adoptar, perquè això significa portar a la categoria de patològic, i per tant excloent, factors que no invaliden necessàriament per al bon exercici de la paternitat o la maternitat. No obstant això, és cert –i estem d'acord amb la DGAI– que algunes situacions familiars psicològiques o mèdiques particulars que es presenten en la pràctica de la selecció de famílies són considerades pels experts com a situacions de risc i s'exigeix una especial atenció per part dels tècnics en els protocols de selecció que s'utilitzen pràcticament arreu del món. Aquestes circumstàncies denominades pels tècnics de cert risc, però, no són les úniques que tenen aquests sol·licitants, i, per tant, entenem que no s'han d'eleva a la categoria d'excloents a priori. En aquest sentit, el psicòleg francès, expert en adopcions –que vostè segurament coneix, senyora consellera–, Hayez, referint-se a la valoració del que ell anomena «certes circumstàncies familiars delicades», diu que s'ha de poder apreciar el pes que prendran aquests sentiments difícils en la balança que mesura el conjunt de forces operants, i no cedir al simplisme de dir que no només pel fet que existeixin.

Deixo ja, amb aquestes consideracions, aquests dos primers requisits, i sí que m'agradaria ara cridar, en aquest primer torn, l'atenció sobre un altre requisit excloent. De la redacció del reglament es derivava que, a partir de l'entrada en vigor de la Llei 8/95, del 27 de juliol, al meu entendre, en cap cas mai, sense termini de

prescripció, no es podrà ni tan sols sol·licitar una adopció quan s'hagi rebut una altra adopció o guarda d'un infant, sense intervenir-hi l'entitat pública competent a Catalunya en matèria de menors desemparats, és a dir la DGAI.

Voldria fer dues reflexions al voltant d'aquesta exclusió. Primera, com vostè coneix molt bé, senyora consellera, fins i tot els delictes tenen un termini de prescripció a l'article 113 del Codi penal. Per tant, recollir aquesta inhabilitació a perpetuïtat seria una sanció que considerem, com a mínim, desproporcionada, i això sense entrar en el que podríem denominar qüestions d'inconstitucionalitat que podrien arribar a concórrer. Però, per una altra banda, hem de contemplar també aquest requisit exclusiu des de la perspectiva de l'adopció internacional, donada la remissió que en feia l'article 107 a l'acolliment preadoptiu. En l'adopció internacional, segons l'article 9 del Codi civil i els tractats internacionals, la llei aplicable és la personal del menor, de tal manera que l'adopció constituïda davant les autoritats estrangeres competents segons la llei del seu país és completament legal i, per tant, eficaç; qüestió diferent és que perquè tingui eficàcia en el dret intern sigui imprescindible el certificat d'idoneïtat. Suposo que fins aquí estarà d'acord amb mi, senyora consellera. A partir d'aquí, entenem, però, que la DGAI, en l'exercici de les nostres competències en matèria d'adopció, és qui ha de donar o denegar el certificat d'idoneïtat, restant, però, el control de la legalitat d'una adopció formalitzada davant autoritats estrangeres competents en mans del jutge que, amb caràcter previ al reconeixement intern de l'adopció i a la inscripció en els llibres de registre, és qui ha de controlar-ne la legalitat.

Vostè em dirà, senyora consellera, que m'estic oblidant del conveni de la Haia de 1993, sobre adopció internacional, però no ho faig, i recolzo aquesta mateixa tesi en un article publicat per dos experts en aquesta matèria –que, sens dubte, la coneixen més que jo–, membres de l'Associació Jutges per la Democràcia, article que vostè de ben segur també coneix, que en tractar el supòsit d'adopció directa a l'estranger d'un menor per part d'adoptants espanyols, sense intermediació de l'autoritat espanyola, ens diuen que en cap dels textos legals aquest tipus d'adopció ha estat prohibida, entre d'altres coses perquè implicaria, per una banda, una limitació a la capacitat d'obrar dels ciutadans, incompatible amb els drets fonamentals de la persona, discriminatòria i sense suport en cap tractat internacional sobre adopció, quan s'està precisament potenciant aquesta institució en l'àmbit internacional en benefici del menor i que, a més a més, aquesta limitació, per una altra banda, no podria tenir eficàcia extraterritorial.

Per tant, primer, considerem desproporcionada també en aquest cas la sanció de no poder sol·licitar de per vida una nova adopció quan s'ha actuat legalment i, per tant, creiem que en aquest cas també s'hauria de modular la sanció. I segon, i ja dintre de l'adopció internacional, considerem, senyora consellera, que cal donar als qui han adoptat un infant estranger sense intervenció prèvia una sortida jurisdiccional, naturalment, sempre que aconseguixin la idoneïtat de la DGAI, que serà la ga-

rantia que no han actuat amb frau de llei. Aconseguida, però, la idoneïtat, entenem que cal donar les màximes facilitats per tal que el jutge exerceixi el control de legalitat i es pugui inscriure un infant que es troba a Catalunya, perquè un dels primers drets que té un infant és el dret a tenir una família.

També és cert, però –i aquí estic completament d'acord amb la DGAI, amb els plantejaments que ha fet aquests darrers dies la senyora consellera–, que es tracta, aquesta, d'una modalitat d'adopció en la qual s'ha d'anar amb una especial cautela per controlar la legalitat de la procedència de l'infant, per tal que no es multipliquin els segrestos internacionals o l'existència de xarxes de tràfic d'infants que, al meu entendre, a l'entendre del meu Grup, no són més que una altra modalitat d'exploatació de menors; control que –aprofito per dir– ja va donar lloc que des del Ministeri d'Assumptes Exteriors es cursessin als cònsols i agents diplomàtics instruccions relatives al control de visats d'entrada a territori espanyol d'infants adoptats a l'estranger.

Qüestió diferent –i aquí també estaríem d'acord amb vostè i hi voldríem fer una especial èmfasi– és que des de l'Administració catalana s'hagin de prendre mesures per evitar pressions per tal que la DGAI doni cobertura a situacions no legals, fora de la legalitat, situacions, de fet, irregulars que –em consta, senyora consellera– es donen.

Si tinc temps, voldria fer molt ràpidament esment a un darrer requisit exclouent que es contemplava: suficiència econòmica estable i estabilitat laboral. Segons dades de l'Inem, del total de contractes de treball realitzats a Catalunya l'any 1996, van ser un total d'1.300.000, només 55.000 ho van ser indefinits. La Catalunya real és aquesta i jo sé que vostè em dirà, senyora consellera, que això només és un criteri per avaluar quina és la capacitat dels sol·licitants al llarg de tota la seva vida activa per poder mantenir-se en el món laboral, però, de tota manera, el Decret deia el que deia i, a més a més, ho situava en l'escala exclouent d'antuvi.

Ho deixo aquí perquè veig que se m'ha exhaurit el temps. Suposo que en el torn de rèplica tindrem ocasió d'aprofundir en aquelles qüestions que creiem que podrien ser millorades. Ara, no vull acabar aquesta primera intervenció sense dir-li que vostè, senyora consellera, ha sabut rectificar, i això és una virtut molt poc habitual entre els polítics que, en opinió del Grup Popular, i especialment d'aquesta diputada, l'honora.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. La senyora consellera..., acumularà les respostes. Molt bé.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de protecció dels menors desemparats i de l'adopció

Per tant, correspon ara el desè punt de l'ordre del dia, acumulat, la interpellació al Consell Executiu, a trami-

tar pel procediment d'urgència, sobre la política general de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria començar aquesta intervenció fent tres afirmacions per evitar qualsevol malentès amb el nostre posicionament respecte a la política sobre les adopcions. La primera d'elles és que els socialistes defensem i defensarem, des de la nostra responsabilitat d'oposició o de govern, que l'objectiu essencial que ha de perseguir tota adopció és el benefici del nen adoptat i la protecció dels seus drets. En segon lloc, que perquè reconeixem les normes legals que fonamenten la legitimitat de les adopcions en defensa dels drets dels nens, s'han de valorar, com a conseqüència, les circumstàncies psicològiques i socials que fan idonis els pares per exercir la pàtria potestat, defensant –com no pot ser d'altra manera– que les famílies són per als nens i no els nens per a les famílies, i buscant, com a conseqüència, en tot treball previ a l'adopció, la convergència d'interessos entre les necessitats del nen i les possibilitats dels pares. I tercera, que lamentem, de veritat, la confrontació produïda durant aquests últims mesos amb la Conselleria de Justícia com a conseqüència de l'aplicació de les condicions prèvies a l'adopció regulades –però no en vigència– pel Decret 297, situació que el PSC coneixia i de la qual el passat mes de setembre ja va informar la consellera en la seva compareixença a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Li vam manifestar les nostres discrepàncies i la vam alertar, senyora consellera, sobre les conseqüències que podia produir l'aplicació d'aquest reglament. En aquella sessió ja vàrem anunciar que, si s'esdevenia l'aprovació del Decret pel Govern sense introduir modificacions substancials, nosaltres posaríem a debat el seu contingut, i així ho hem fet amb aquesta interpellació que ara substanciem.

Dit això, senyores i senyors diputats, volem agrair, com ha fet la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, volem agrair a la consellera de Justícia la suspensió dels títols 3 i 4 de l'esmentat Decret, que esperem que serveixi no únicament per efectuar alguna modificació en els requisits, tal com estableix el recent Decret publicat 22/97, sinó que ens agrada que servís també per revisar els processos de selecció de les persones o famílies en els acolliments simples, en els preadoptius i en l'adopció, perquè les queixes, senyora consellera –i vostè ho sap–, van més enllà de l'estricta reglament. I entenem que aquesta actitud presa per l'honorable consellera situa la interpellació, aquesta que ara substanciem, no en el marc de la confrontació, sinó en el marc de la reflexió i l'aportació de noves idees per reconduir després del debat les polítiques generals sobre l'adopció. I diem *reconduir* perquè nosaltres estem convençuts que cal replantejar també els procediments i el model, i això no significa per nosaltres liberalitzar les polítiques per a l'adopció, sinó cercar la metodologia més adient en la línia d'ajudar les parelles o les persones a defensar allò que més convé als menors.

Volem fer una observació a priori i dir que l'establiment de normes legals per evitar el tràfic i l'explotació dels infants en matèria d'adopció és recent: el conveni de la Haia del 93, la ratificació per l'Estat espanyol el 1995, i encara que a Catalunya disposàvem ja d'un marc legal des del 1991, la reglamentació dels requisits i els procediments estaven pendents d'aprovació, com sabem. Totes les comunitats autònomes, no únicament la nostra, s'estan iniciant en les polítiques d'adopció i les revisions que es puguin portar a terme arran d'aquí, a partir d'ara, s'han d'entendre –creiem nosaltres, senyora consellera– com una avaluació del que fins ara s'ha fet per avançar en aquesta política d'entesa i col·laboració.

I és per això que el Grup Socialista en aquesta intervenció vol reconvertir el nostre posicionament crític que com a grup ha explicitat a diversos nivells per les següents reflexions que posem a la seva consideració i a la consideració del conjunt de la cambra. I en primer lloc volem dir que en els nous requisits que s'estableixin en el nou text reglamentat no es poden regular aspectes que la Llei no habiliti i, per tant, ens hauríem d'ajustar més al marc general que la legislació proposa, perquè creiem –i s'ha demostrat– que un excés de reglamentarisme pot produir arbitriarietats que no afavoreixen una millor selecció de les persones i famílies. I així mateix, per la informació que tenim, ha succeït. En tot cas, seran els equips tècnics competents els que, mitjançant la seva intervenció professional, avaluaran la capacitat o la disponibilitat dels sol·licitants d'adopció, però aquesta qüestió forma sempre part de la competència professional i no de la regulació en un reglament.

Pel que fa al tema més debatut, que és la causa de la infertilitat o l'esterilitat –vostè ja coneix la nostra opinió, no la repetiré–, no s'ha d'introduir en un reglament com un requisit més, ja que –com vostè també ha reconegut– és quelcom que està íntimament lligat a la vida privada de les persones i no té justificació legal la seva introducció en els requisits administratius. Així s'entén en diversos països europeus, així s'entén en diverses comunitats autònomes. En tot cas, en el procés de l'estudi psicosocial els professionals cercaran o no, en funció de les circumstàncies, aquelles dades relacionades amb aquesta qüestió.

I tot i tenint present que alguns països posen limitacions a les edats dels adoptants, crec que, en interès del menor, s'hauria de flexibilitzar els quaranta anys que es posa de diferència entre adoptat i adoptant. Dependrà, una vegada més, no tant de la diferència d'edat, sinó de la qualitat humana i de la predisposició de les famílies. La majoria de persones o parelles que decideixen adoptar són grans –trenta-cinc - quaranta anys–, generalment. El temps de tramitació dificulta a vegades arribar a temps per poder adoptar un nen petit, un nadó, i a vegades succeeix que no es pot adoptar un segon fill. Crec que aquesta qüestió l'hauríem de reconsiderar, de la mateixa manera que voldríem que es tingués en compte tot allò que fa referència a l'aplicació retroactiva del reglament, en el sentit que un dels requisits per a l'acolliment preadoptiu era el de no haver rebut una adopció o guarda d'un infant abans del 22 del VIII del

2410

95, que entrava en vigor la Llei catalana 8/95, de modificació de la 37/91.

Aquestes i altres reflexions podríem fer sobre els requisits reglamentaris, però ens porta a plantejar –i també per economia de temps, perquè se'n pot acabar d'un moment a l'altre– la necessitat de repensar el model de la política que es porti a terme per a les adopcions, i sobretot els procediments generals.

Existeix una coincidència que el model que se segueix és molt compartimentat i, com a conseqüència, poc cohesionat a l'entorn d'aquells que s'acosten a l'Administració per fer –i ho recalco– un oferiment de paternitat. No hi ha una bona acollida ni una adequada informació, i això vostè sap que produeix malestar. Creiem que simplificar els tràmits en una, diguem-ne, finestra única, com deia una família dies endarrere, amb un sol referent administratiu i un sol referent psicosocial, podria afavorir aquesta relació i aquests tràmits. El procés comença per una selecció –en el sentit de requisits administratius, informe psicosocial i idoneïtat–, i posteriorment s'inicia la formació. Nosaltres creiem que aquest –i s'ha demostrat– és un model que enfronta les famílies amb l'Administració, perquè crea tensió, crea angonya, posa al descobert determinats sentiments; en definitiva, com també deien l'altre dia en una associació, es comença la relació amb els pares «posant nota», posant nota a la capacitat adoptiva de les famílies, i el procés no pot començar d'aquesta manera i, com a conseqüència, considerem que s'hauria de revisar.

I en aquest marc de reflexió sobre el model hauríem, també, de pensar en les actuacions de suport i el seguiment a totes les famílies que necessitin..., que hagin adoptat un nano. Ens consta que hi ha poca política de suport i de seguiment a les adopcions nacionals i internacionals. I si la família és una institució que des del Govern de la Generalitat defensem –i en aquest sentit tenim un pla de la família que està en funcionament–, crec que les adopcions haurien de respondre a aquesta política global i d'integració, tal com estableixen algunes lleis. I li'n citaré una: per exemple, la Llei 4/94, de serveis socials. No s'hauria, d'alguna manera, a partir de la universalització i la possibilitat que els serveis siguin..., no gratuïts, però que puguin ajudar econòmicament aquelles famílies que volen adoptar? No es podria plantejar un altre tipus de política per a aquelles famílies que no poden accedir als costos de l'adopció internacional?

I també s'hauria de veure, crec, senyora consellera, la forma d'agilitzar els tràmits. Vostè ha dit, aquests dies: 2.181 parelles en llista d'espera, que amb els circuits ara establerts poden estar pendants d'adopció –no totes, però una bona part d'elles– fins a l'any 2014. En aquest moment es tarden dos anys per a l'adopció internacional; cinc o sis anys per a l'adopció a Catalunya. Sabem que hi han pocs nens, però no creu, senyora consellera, que hem de trobar una solució? A Madrid han tancat les inscripcions per a adopcions nacionals, perquè no hi han nens. No creem expectatives; revisem el tema, racionalitzem, plantejem les coses clares. I en aquest sentit, senyora consellera, no creu que hem d'insistir en el Govern de l'Estat perquè s'obrin nous acords amb altres països perquè tinguem més possibi-

litats d'obrir adopcions de pares catalans que realment estan amb aquesta disponibilitat de fer-ho?

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Barenys i Martorell

Em deixa..., que em falten només dues ratlles?

El president

Acabi, acabi.

La Sra. Barenys i Martorell

I, a la vegada, de donar també recolzament informatiu a les famílies que, previ informe d'idoneïtat, no segueixin els canals de la Direcció General, els que recomana la Direcció General.

Entengui, senyora consellera, que estem disposats a treballar, en aquest període de reflexió, per millorar tot allò que calgui en la dinàmica de les adopcions. Creiem que la sintonia entre els sectors de la societat i l'Administració s'ha trencat, i en un tema tan important com aquest, que afecta la intimitat de les persones, creiem que cal refer-la i recuperar-la, en benefici del benestar dels nens.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'actuació respecte a la protecció dels menors i de l'adopció

Per a la interpellació del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre la mateixa qüestió, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, en primer lloc, també, en nom del nostre Grup, voldríem fer-li extensiva també la felicitació per la seva decisió de rectificació. Una rectificació, però, que, en la nostra opinió, ha vingut obligada pel fet que aquest Reglament de l'adopció que avui ens porta aquí a substanciar aquesta interpellació ha constituït –com així han constatat i han valorat diverses entitats– un veritable bunyol, un veritable nyap legal, que ha generat por, desconfiança, inseguretat jurídica, que conté, com ja s'ha ponderat adequadament fa uns instants, un seguit de criteris molt restrictius i excloents i que, en definitiva, ha constituït un veritable atemptat contra els drets fonamentals de les persones. És una rectificació, també, que arriba –voldríem dir-ho clar– després de no poques vacil·lacions. Entenem que, honorable consellera, vostè s'ha conduït en tot aquest procés d'una manera erràtica. Li posaré alguns exponents d'això.

El 13 de gener passat, data de publicació en el DOGC del Decret, vostè, l'endemà mateix, considerava positiva l'exclusió dels pares fèrtils, atesa la relació oferta-demanda; vostè gairebé ho feia en termes economicistes. El 18 de gener, només cinc dies més tard, després de l'allau de crítiques rebudes, vostè va afirmar ja que estava disposada a revisar el Decret i va acceptar que potser s'havia estat excessivament rigorós; fins i tot anunciava la necessitat d'obrir un debat intern a l'interior, al si de la Conselleria, i de procedir, fins i tot de facto, a regularitzar la situació de moltes famílies que van passar per la Direcció General en aquell moment. El 29 de gener, pocs dies més tard, vostè ja manifestava a un grup de pares, privadament, que s'estava carregant de raons per tal de demanar al president de la Generalitat la necessitat de paralitzar el Reglament i d'obrir un debat, ja no privat, íntim, sinó públic.

A més a més, es tracta d'una rectificació que no amaga la seva incompetència, perquè, a més, jo crec que s'ha falsejat obertament la realitat, perquè vostè ha volgut, honorable consellera, amagar la seva responsabilitat culpabilitzant, per exemple, l'honorable conseller senyor Comas. Potser és aquest un nou episodi de les diferències entre Convergència i Unió Democràtica, perquè, certament, l'informe sobre l'esterilitat que es venia exigint per la Direcció General, abans, quan estava adscrita a Benestar Social, vostè va anunciar-ne la inclusió en la compareixença del 26 de l'XI del 1996 a la Comissió de Justícia d'aquest Parlament; i per tant, fins i tot, a pesar de la pluja de crítiques rebudes per part dels grups de l'oposició, insistents preguntes formulades per la diputada Barenys, fins i tot de grups de pares, i que el mateix Síndic de Greuges ja demanés informació sobre aquest particular, vostè va decidir de mantenir aquest requisit.

Però fins i tot el mateix honorable conseller Comas, en una compareixença davant de la Comissió de Política Social del 27 de març de l'any 96, acompanyat de la directora general d'Atenció a la Infància, la mateixa directora general que l'acompanya a vostè en aquest apartat i al seu Departament, ja havia admès, al seu dia, que la política d'adopció del Departament requeria aprofundir en la millora de la informació, la gestió més fàcil i més àgil, i la millora de la qualitat dels informes tècnics. Per tant, ja evidenciava, palesava la inquietud que aquest tema havia ocasionat al si del Departament.

I vostè, fins i tot, ha vingut culpabilitzant l'estil del Departament de Benestar Social, en acusar-lo implícitament de no pensar en les persones, de no ser sensibles, de treballar amb papers o amb màquines, com si el seu Departament no fes exactament el mateix. Primer, el Govern no és solidari; vostè ha de ser solidària amb els altres responsables titulars dels seus departaments, vostè ha de ser solidària, i el Govern és solidari, per a allò bo i per a allò dolent. I en segon lloc, vostè també manté el mateix equip de la Direcció General d'Atenció a la Infància que quan aquest departament o aquest negociat de l'Administració corresponia al Departament de Benestar Social. Per cert, uns responsables o uns rectors o gestors de la Direcció General que l'han assessorada malament; vostè ho ha reconegut: uns responsables d'una direcció general que l'havien asses-

sorada en tot moment i li havien assegurat que, en el procés de confecció del Reglament, hi havien participat entitats i grups que després han negat haver-hi participat; o fins i tot que els col·legis de psicòlegs i assistents socials hi estaven d'acord, quan havien expressat la seva opinió contrària en molts aspectes i a molts apartats del Reglament i que fins i tot no se'ls havia acceptat un seguit d'esmenes.

I finalment també és una estratègia, aquesta, honorable consellera, de desviar les responsabilitats, de no voler assumir els seus propis errors, i que novament la va portar a falsejar la realitat, en informar que molts països de l'entorn de Catalunya, en el mapa europeu, venien exigint l'esterilitat per concedir nens en adopció. Vostè posava l'exemple d'Holanda, l'exemple d'Alemanya, l'exemple de França, del Regne Unit. I fins i tot en una compareixença molt recent davant dels mitjans de comunicació vostè va apuntar Itàlia, quan a Itàlia aquest requisit..., no és un requisit, és una condició, però en cap cas és excloent. I fins i tot vostè va reblar el clau dient que «si Colòmbia ho demana, nosaltres també ho hem de demanar», i Colòmbia, que nosaltres sapiguem, tampoc ho demana de manera excloent. Es tracta només d'un criteri de valoració en països com Veneçuela, com Nepal o com Tailàndia; i si vostès s'hi fixen tant, tant, en Europa, doncs, per exemple, hi ha països que autoritzen el matrimoni gai, i no crec que vostè estigui disposada, en cap cas, a fer-ho a Catalunya.

Dit això, nosaltres estem disposats a acceptar –i això també li ho vull dir, honorable consellera– els canvis produïts en aquesta matèria, en matèria d'adopcions, sobretot a partir de l'any 92, per raons ben diverses, que vostè segurament s'hi referirà, com la disminució del nombre d'infants susceptibles de ser adoptats; les dificultats d'ordre legal i judicial inherents a aquests casos; els nens i les nenes que presenten disminucions, òbviament... I acceptant això, consellera, també li acceptem la necessària evolució dels criteris de selecció dels sol·licitants a partir de considerar aspectes com l'edat, la situació psicofamiliar, l'actitud educadora, i que fins i tot, tot això es faci, com estableix la Llei, tenint en compte l'interès prioritari de l'infant. I diem «prioritari» perquè aquest és l'esperit i la lletra de la Llei, però això no vol dir que el dret dels pares..., és a dir, que s'hagi de privar el dret als pares..., i per tant, privar-los de qualsevol tipus de reconeixement. Vostès han optat, en aquest sentit, per una interpretació tan restrictiva del dret dels possibles adoptants, s'ho han agafat tant al peu de la lletra, que han establert un procediment pel qual es busca estrictament, literalment, la perfecció: un mínim de set entrevistes, proves de psicomotricitat, cursos de formació, entrevistes en les quals s'interroga els pares sobre la seva adscripció religiosa, sobre si llegeixen la Bíblia, sobre quan van mantenir la primera relació sexual..., un procediment on, d'entrada, cal complir uns requisits bàsics, com la residència, l'estabilitat econòmica i laboral, la salut física –requisits als quals em referiré més endavant–, que constitueixen una veritable llista de virtuts digna d'uns pares quasi perfectes. Tan perfectes que fins i tot un orde religiós de Catalunya que treballa en el món de la cooperació i la solidaritat internacionals recomana a les

2412

parelles catalanes que volen adoptar que s'empadronin a l'Aragó.

D'aquí, i en conclusió, traiem bàsicament dues conclusions o dos aspectes fonamentals: en primer lloc, l'excés d'intervencionisme, sense precedents, jo diria, en les democràcies occidentals, i en segon lloc, la concepció o el patró ideològic que inspira el Decret i l'actuació de l'Administració de la qual vostè és responsable, honorable consellera.

En primer lloc, pel que fa al patró o la concepció ideològica, que no constitueix en la nostra opinió un fenomen aïllat i que s'inscriu, aquest Decret, en el marc de les darreres iniciatives del seu Departament, on s'evidencia la manca de visió històrica per afrontar els reptes d'unes lleis de família modernes, avançades, integradores, respectuoses amb el dret fonamental dels homes i les dones d'aquest país, amb plantejaments tan carques, tan conservadors, tan antimoderns, fins i tot criticats per les Joventuts de Convergència Democràtica de Catalunya, i que, en definitiva, són contràries a una legislació de família i una visió de la nostra societat que els porta a negar, en altres àmbits, en altres apartats, el dret a les parelles de fet homosexuals. Vostè i el seu Departament i el seu Govern mantenen una concepció, en aquest terreny, que ens sembla absolutament regressiva, i per això nosaltres gosem... –i no fem demagogia–, tenim dret, en definitiva, a sospitar de veritables prejudicis ideològics; a veure-hi, en aquests requisits contemplats en aquest Decret, a veure-hi requisits discriminadors que creiem que tenen a veure més amb una base ideològica, que no tant científica, que en aquest sentit intentava forçar la natalitat, la paternitat biològica, en sintonia, per exemple, amb el missatge de Nadal del president de la Generalitat. I es fa avui difícil, honorable consellera, d'establir polítiques de natalitat quan existeix un context que demana de resoldre prèviament altres necessitats bàsiques de la gent.

Finalment, en el torn, segurament, de rèplica tindrà oportunitat d'entrar en alguns apartats més concrets i de detall, dels requisits que expressava aquest Decret, però, tanmateix, deixi'm dir, per acabar, en aquest primer torn, que també hem evidenciat l'excés d'intervencionisme amb què vostès s'han aplicat en aquest Decret, i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres considerem que aquest Decret ha de ser retirat en la seva totalitat, i evacuar consultes de manera insistent amb el conjunt d'afectats; en aquest cas, això vol dir les famílies...

El president

Se li ha acabat el temps...

El Sr. Ridao i Martín

...vol dir els grups polítics que s'han expressat, i, per tant, des d'aquest punt de vista, no demorar més la retirada d'aquest Decret de manera imminent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'Administració de justícia de Catalunya

L'última de les interpellacions acumulades és la presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per substanciar-la, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui debatem una qüestió complexa; una qüestió complexa que requereix llenguatges diferents als que són usuals en política, com a mínim en política tradicional, massa sovint identificada a parlar de coses i no a parlar de persones. Avui parlem de persones; de persones, de relacions, de desitjos, de necessitats, d'adaptacions entre pares, mares, nens i nenes, de qüestions que són difícilment objectivables, compartimentables, quantificables i regularitzables. Jo crec que aquest és un dels motius d'aquest debat i de la crisi larvada que des de fa molt temps –i ara s'ha expressat d'una manera contundent– estava present.

S'ha pretès regular, codificar, preceptuar el que no és codificable, reglamentable, preceptuable. Que ningú s'equivoci: no estic dient que no hagi d'existir una norma, un reglament, un decret que reguli el procés d'adopció, però un decret de mínims, en el qual es regulin els grans criteris amb els quals es regirà l'Administració en qualsevol procés d'adopció i que permeti gestionar de manera diferent situacions diferents. Aquest no ha estat el Decret que s'ha presentat i que ha estat després retirat parcialment.

Mirin, jo crec que aquest Decret és la suma explosiva de dues grans coses: de professionals de la psicologia que han volgut objectivar i formalitzar les seves pràctiques amb professionals del dret que han volgut fer procediments administratius garantistes de processos que no són expropiacions. És a dir, quin sentit té, en un decret, regular el nombre d'entrevistes que s'han de fer, psicològiques o socials, i fins i tot especificar que s'han de fer proves psicomètriques? Això no és motiu d'un decret. Això és motiu del treball professional d'uns professionals, a partir d'uns criteris, i que, òbviament, s'han d'adaptar a diferents situacions.

Quina és la nostra proposta? I la diré molt ràpidament. La nostra proposta és fer un reglament de mínims en què es defineixin grans requisits i procediments, garantint la seguretat jurídica –per tant, que quedi clar per a tothom on som–, l'establiment d'unes regles de joc per a tothom i que permetin les actuacions diferents en situacions diferents: un decret de mínims. No estem parlant d'una compra-venda, no estem parlant de la construcció d'un edifici: estem parlant de qüestions complexes que requereixen moltíssima particularitat.

La segona proposta és un treball professional rigorós, individualitzat, particularitzat, respectuós, no culpabilitzador o criminalitzador i que tingui en compte i faci possible la compatibilitat dels desitjos i les necessitats de criatures i pares i mares. Cal que la Generalitat faci un gir, amb menys intervencionisme i menys control que el que s'ha produït fins ara.

Un tercer element d'aquesta proposta –i hi vull posar especial esment– és que sigui una proposta consensuada, escoltant... Un dels principals problemes que hi ha hagut durant aquests anys és que no s'ha escoltat la gent. Poques vegades m'havia passat, des de la meva experiència de diputada, que quan ha esclatat aquest conflicte tanta gent truqués per expressar les seves preocupacions, per expressar les seves queixes. Això, si vostès ho haguessin escoltat, avui no estaríem fent aquest debat. Per tant, reclamem escoltar la gent, reclamem que tothom que s'implica en aquest procés pugui dir-hi la seva i que es consensuin els processos. Això significa un canvi, un canvi que abandoni la prepotència i que abandoni els prejudicis.

Vull fer també una valoració positiva del procés de reflexió que la consellera ha anunciat que s'obrirà. Jo li demanaria un procés de reflexió sobre tot el Decret, no només sobre aquests apartats. Ja farem iniciatives parlamentàries –no és el moment avui– per debatre el reglament de centres. Però deixi'm dir-li també una suspicàcia o una preocupació que tenim. Miri, jo crec que ha tingut reflexos polítics, i això és d'agrair en una persona que es dediqui a la política, que és consellera. Ha tingut reflexos polítics perquè, davant d'un conflicte, ha dit: «Reflexionem.» Però li he de dir també que tenim por que aquests reflexos polítics, donades les seves conviccions profundes, que ha expressat sovint en aquest Parlament, del seu model de família, es quedin amb una reflexió conjuntural per intentar salvar la situació, però que en canvi no vagin a fons, per exemple, en qüestions claus, com és el model de família que impulsem.

I això té un exemple concret; jo l'hi vull posar. Vostè, en resposta a la senyora Barenys, fa tres mesos, quan li parlava del tema de l'esterilitat, vostè deia: «De famílies, n'hi ha moltes; de nens, n'hi ha molt poquets. Per tant, hem de seleccionar les millors famílies», i un criteri de «millor família» era l'esterilitat. És clar, això és un criteri que té ideologia, senyora consellera, i que té darrere un model de família; un model de família, per exemple, que nega a persones homosexuals –lesbianes o gais– la capacitat d'exercir com a pares adoptants. Vostè deia: «No, no, pot ser que siguin bons pares o mares, però hem de seleccionar els millors.» Qui li garanteix a vostè que una família que no sigui estèril o una persona que no sigui estèril i vulgui adoptar és millor pare o mare? A partir de què? Per tant, li he de dir que ha tingut reflexos polítics, però hi ha una ideologia de base que vostè ha defensat aquí que a nosaltres ens preocupa i que voldríem que no contaminés de nou el procés d'adopcions.

Quins són els aspectes a revisar, principals, per part nostra? Hi ha un aspecte que és el fonamental i que ho podria englobar tot, i és que s'ha actuat més com una administració que controla, jutja i fiscalitza que com una administració que orienta, ajuda i dona suport. Aquest és, per mi, el gran canvi. No pot ser que hi hagi tantíssima gent que ha tingut processos d'adopció que hagi viscut fiscalitzada, controlada..., entre cometes, la paraula «controlada» és la més clara, i «fiscalitzada». El que demanem és que vostès actuïn en relació amb les famílies com un suport, un ajut, un..., fins i tot en els

processos de reflexió d'aquella gent que, sens dubte, potser no té condicions per adoptar; però no se situïn com a fiscalitzadors: situïn-se com a suport i com a ajut. En aquest sentit, sota l'argument de defensa de les nenes i els nens, sovint s'ha amagat rigidesa, burocratisme i defensa de processos administratius. Per tant, han de capgirar la situació. Aquesta és la gran demanda que jo els faig: capgirin la situació, situïn-se com a administració que ajuda la gent i no com a l'Administració que controla i fiscalitza, perquè l'interès del menor també es pot defensar d'aquesta manera.

Jo, molt ràpidament –perquè el temps és breu–, voldria posar alguns exemples de les coses que s'han de canviar. Per exemple, convertir la idoneïtat en un examen és un mal sistema, aquest –és un mal sistema. A mi hi ha hagut gent que m'ha parlat –i jo crec que hi hauríem de reflexionar– sobre el model holandès. En el model holandès, la gent, abans de fer la idoneïtat, passa per un procés de reflexió; un procés de reflexió que dura un cert temps i que comporta que entre un 30 i un 40% de les persones decideixin no iniciar el procés d'adopció. Però a aquesta gent, al final d'aquest procés de reflexió, se'ls dona un paperet que diu: «Vostès han passat per un procés de reflexió.» No se'ls dona un examen; per tant, la gent va allà amb una disposició de reflexionar. I és bo que es reflexioni, perquè sens dubte un procés d'adopció comporta molts elements personals que s'han de posar sobre la taula. Però, si això es fa amb la pressió d'un examen d'idoneïtat, és un mal sistema. Vostès fan fer la formació quan ja s'ha fet l'examen: mal sistema. Fem-ho al revés: situem-nos en la intenció d'ajudar a la gent, i després ja decidirem si s'és idoni o no s'és idoni.

Un altre exemple: el criteri de pagament de l'informe. Això és francament discutible. O sigui, no pot ser que a la gent, per fer l'informe d'idoneïtat, els diguin: «Mira, si vols que t'ho fem nosaltres de franc, t'has d'esperar tres anys; si vols que t'ho facin ràpid, vés en una determinada institució» –en aquest cas als col·legis professionals– «i paga 100.000 pessetes.» On s'ha vist això? Un informe o es paga o no es paga; però, si es paga, que es pagui també a l'Administració, suposant que s'hagi de pagar, i si no, que l'Administració financi l'entitat concertada i que per a la persona sigui de franc. I, en el cas de les adopcions internacionals, ja tothom ha de passar per la via externa al Departament, amb la qual cosa es penalitzen les adopcions internacionals.

Un altre criteri: no ens sembla adequat desvincular el que és l'informe d'idoneïtat del procés de coneixement de les criatures i del procés de coneixement posterior, de seguiment posterior. Això té molts riscos, perquè, si vostès volen protegir l'interès del menor, és bo que hi hagi una certa relació entre qui coneix les criatures i qui coneix les famílies.

Més elements que s'han de posar sobre la taula, els criteris que s'han de valorar. Aquí hi ha alguns criteris que vostès han situat que no es poden situar com a criteris d'un reglament. Per exemple, no haver perdut una criatura, que no s'hagi mort una criatura els últims darrers anys; que hi hagi quaranta anys de diferència; l'esterilitat... Aquestes qüestions no poden ser generalitzables,

2414

perquè una persona pot fer el dol d'una mort d'una criatura en sis mesos, i una altra pot trigar deu anys a fer-la; això no pot estar en un reglament, això depèn de la valoració d'uns professionals. En el cas de l'esterilitat, el mateix: una persona pot assumir una esterilitat i d'altres no; com poden vostès posar-ho com un criteri previ?, ni tan sols com un criteri objectiu que puguin definir en una adopció? Dependrà de les persones.

I en el cas de les adopcions internacionals –perquè veig que el temps s'acaba–, jo voldria dir-los que estem d'acord que cal evitar, cal combatre el tràfic de criatures; que cal combatre actituds eurocèntriques que pensen que la gent d'aquí, els reis del mambo, anem a salvar les criatures del Tercer Món perquè no visquin malament –això és un error que alguna gent ha defensat. Però, a partir d'això, no es pot situar tothom sota sospita. No pot ser que nosaltres fem eurocentrisme amb la legislació i projectar que tota la legalitat que no sigui la nostra, tota la legislació que no sigui la nostra és la legislació que està fora del que serien, diguem-ne, els criteris justos. No pot ser que, tots els països que no hagin signat el conveni de la Haia, es digui que trafiquen amb criatures; no és de rebut. Cal actuar amb tota la cautela del món, però amb diligència, perquè vostès coneguin realment les condicions d'aquests països i a partir d'aquí puguem adequar les nostres criatures..., o les nostres demandes –millor dit– a aquestes criatures. No pot ser que vostès castigui i penalitzin la gent que vol fer aquest tipus d'adopcions sense actuar diligentment per facilitar les coses.

Miri, jo vull acabar...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Mayol i Beltran

Acabo de seguida, president.

...vull acabar dient una cosa: decret de mínims, criteris professionals, escolta i consens. No demanem cap cap de turc, senyora consellera, i vull que li quedi molt clar, això. La responsabilitat dels errors comesos no són exclusivament d'aquesta darrera època. Volem canvis en la política. Sovint, l'aparença que tot canvia és la millor manera de no canviar res. Per tant, aprofitem aquesta crisi per fer canvis substancials. No ho solucionem amb caps de turc.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per donar resposta a les quatre interpellacions, té la paraula l'honorable senyora consellera, per un temps màxim de quaranta minuts.

La consellera de Justícia

Molt honorable president del Parlament, il·lustríssims diputats i diputades, arran de la viva polèmica que s'ha generat entorn a la publicació del Reglament de protecció dels menors deseparats i de l'adopció, i abans d'expressar la realitat actual de l'adopció, faré unes

breus referències al marc legal d'aquesta institució i, finalment, explicaré els propòsits de capteniment en aquest àmbit i, en concret, les mesures que pensem adoptar-hi.

Històricament, l'adopció es concebia com un recurs ofert per les lleis i per la societat a aquelles persones que no tenien un hereu natural per a perpetuar la seva descendència; d'aquesta manera, asseguraven a la vegada la transmissió dels seus béns. És a dir, més aviat era utilitzada com una institució de consol i remei per als matrimonis sense fills. L'esperit o finalitat de l'adopció estava encaminat a satisfer l'interès preferent dels adoptants, i quedaven en segon terme els interessos de l'adoptat. Això comportava que no hi hagués cap control previ a tots els tràmits precedents a la constitució de l'adopció; que no fos necessària una valoració prèvia sobre les aptituds dels adoptants, i que no fos necessària la intervenció de cap organisme públic de protecció de menors per possibilitar una adopció, de manera que es podia constituir com un negoci jurídic privat entre parels biològics i parels adoptants, sense que fos necessari cap altre requisit que aquests donessin el seu consentiment davant l'autoritat judicial. Fins a tal punt era considerat com un negoci privat que l'acte jurídic constitutiu prenia forma d'escriptura notarial i eren els adoptants els que determinaven quins eren els drets que adquiria l'adoptat.

Altrament, existien institucions privades que en determinades ocasions intervenien en la declaració d'abandó de menors i que, alhora, tenien llistats de famílies per a l'adopció. En la selecció seguien criteris personals no unificats, i sobretot tenien en compte l'estatus econòmic. Moltes de les intervencions es basaven en criteris de beneficència, la qual cosa provocava en moltes ocasions que passessin a adopció infants en els quals no concorrien causes d'adoptabilitat.

Afortunadament, aquesta concepció de l'adopció va anar evolucionant, per arribar a ser, avui en dia, una institució específica de protecció de l'infant. La Llei 7/1970, de 4 de juliol, suposa un gir important en la concepció de l'adopció. En aquest sentit, Catalunya, a través de l'Administració competent –que en aquell moment eren les diputacions catalanes–, per primera vegada comença a elaborar uns criteris generals de selecció de parelles, basats principalment a garantir al màxim el benestar de l'infant en una família i l'atenció social als infants que han estat abandonats pels seus parels.

La Llei estatal 21/1987, modificadora del Codi civil i de la Llei d'enjudiciament civil en matèria d'adopció, contempla per primera vegada l'adopció com a institució de dret públic que ha de respondre a la veritable finalitat social de protecció als menors privats d'una vida familiar normalitzada, i atribueix als organismes de protecció de menors funcions de selecció de famílies adoptants i de mediació en l'adopció per garantir l'adequada selecció dels adoptants i evitar el tràfic de menors.

La Generalitat de Catalunya, l'any 1988, mitjançant la Direcció General d'Atenció a la Infància, va assumir aquestes competències, professionalitzant tota la inter-

venció en matèria d'adopció, establint criteris que girin entorn dels drets dels infants i tenint en compte que l'adopció és només aplicable en aquells casos en què ha estat impossible el retorn de l'infant al seu nucli d'origen, i que és una resposta que es dona a un infant que ha sofert ja una situació de greu crisi familiar i que, per tant, ha de ser integrat a una família acuradament seleccionada que, a priori, no ofereixi cap element de risc, ja que el fracàs en l'adopció implica un perjudici irreparable de l'infant, que, no ho oblidem, prèviament ja ha patit un primer fracàs.

El Parlament de Catalunya va aprovar el 30 de desembre de 1991 la Llei 37/91, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, que constitueix el marc legal regulador de la institució en el nostre país, i va incorporar dins l'ordenament jurídic català els mecanismes de control esmentats. Aquesta Llei va ser modificada per la Llei 8/95, del 27 de juliol, d'atenció i protecció dels infants i dels adolescents, que, entre les innovacions que va introduir, cal remarcar les següents: estableix els mecanismes per possibilitar en determinats casos l'agilitació de la constitució de l'adopció; regula per primera vegada com ha d'intervenir l'Administració de la Generalitat en les tramitacions de les adopcions internacionals, d'acord amb les directrius del conveni de la Haia sobre cooperació en la matèria, i preveu un sistema de sancions per tal d'assegurar que totes les adopcions reuneixen les garanties establertes per la normativa nacional i internacional. Amb posterioritat, la Llei estatal 1/1996, del 15 de gener, de protecció jurídica del menor, ha incidit en la normativa que regula el reconeixement de les adopcions constituïdes a l'estranger, i regula el concepte d'idoneïtat de les famílies, tant per a l'adopció nacional com internacional.

Pel que fa a la problemàtica que plantegen les adopcions, vull fer algunes consideracions de caire jurídic-social. En primer lloc, cal tenir en compte que ens movem en un terreny de profundes motivacions i interessos personals, que requereixen una extremada cura i atenció en el seu tractament. Pel que fa a les adopcions nacionals, les famílies sollicitants solen demanar –i és lògic que sigui així– un nadó, sa i sense cap dificultat jurídica. És a dir, demanen un infant amb característiques al més properes possibles a aquell fill que ells no han pogut tenir. La realitat dels infants sota la tutela de la DGAI és ben diferent: la majoria són infants de més edat, provenen de situacions d'alt risc social, amb la seva pròpia història familiar plena de mancances a nivell físic, psíquic i afectives. A més, molts d'ells encara no es troben en situació jurídica d'adoptabilitat immediata, ja que la nostra legislació exigeix la prova de la impossibilitat del retorn del menor amb la seva família biològica. En aquest sentit, en la nostra realitat social es donen moltes situacions de desemparament, que limiten amb situacions de marginalitat dels pares i comporten una separació, que sempre és difícil de determinar, en atenció a una matèria tan delicada com aquesta.

El desembre del 1996, els equips d'atenció a la infància i adolescència atenien 10.716 infants a tot Catalunya, en situació d'alt risc social; d'aquest nombre d'infants atesos, 6.062 tenen actualment obert expedient

sobre mesures de guarda administrativa, guarda judicial o tutela; de tots aquests infants i adolescents, als centres residencials, actualment n'hi han 1.967 menors desemparats que no són susceptibles d'adopció. Durant l'any 1996, 130 menors a tot Catalunya han passat a conviure en família adoptiva. Les característiques d'aquests infants, pel que fa a l'edat, són de dies –els menys– fins a catorze anys, i de diferents races, però que han nascut o viuen a Catalunya. Als centres de la Direcció General d'Atenció a la Infància resten, actualment, un total de setanta-quatre menors susceptibles d'adopció que, per les seves característiques personals, encara no s'han trobat famílies que els acceptin amb les seves circumstàncies, ja siguin famílies adoptives o famílies acollidores. En aquest sentit ens trobem les situacions següents: un infant amb cardiopaties greus; dos amb disminucions físiques; setze amb disminucions psíquiques; set amb disminucions físiques i psíquiques; dos amb malalties renals; un amb malalties pancreàtiques; trenta-un menors que formen grups de dos o més germans, fins a cinc germans d'edats diferents; sis amb sida activa; tres amb síndrome alcohòlica fetal, i cinc amb síndrome de Down. Per tal de possibilitar la sortida d'aquests menors dels centres, s'estan duent a terme noves actuacions, com ara la formació específica de famílies en llista d'espera, amb la finalitat d'apropar-les a les característiques específiques d'aquests menors i possibilitar així la seva incorporació a una família adoptiva, o bé en acolliment familiar simple.

D'altra banda, hi han dotze infants que resten a centres, pendent que el jutge de família autoritzi la seva sortida amb una família adoptiva, ja que la seva família biològica ha formulat oposició. La conjugació d'aquestes característiques amb les sol·licituds d'infants sans, petits i jurídicament adoptables motiva una dificultat afegida, com és el fet que el nombre de sol·licituds de famílies que volen adoptar supera amb escreix el d'infants en aquestes circumstàncies que necessiten una família adoptiva. Així, pel que fa a l'adopció d'infants catalans, en els darrers cinc anys, 1992-1996, es van presentar 2.400 sol·licituds d'adopció, i només s'han pogut adoptar 802 menors. Hi ha una llista d'espera de 1.100 famílies, per a les quals l'adopció internacional pot suposar una possible sortida als desitjos de paternitat adoptiva.

Aquesta situació i la recerca d'una bona família per a un infant abandonat seguint els criteris imperants en la majoria de les administracions exigeix cercar solucions, fer una selecció molt acurada a priori, en què es descartin aquelles sol·licituds que ofereixen menys garanties des del punt de vista del menor, i sense que això comporti cap mena de judici de desvàlua personal dels interessats. En aquesta línia, a Catalunya s'exigien uns requisits previs per a la tramitació de les sol·licituds d'adopció per tal d'escollir aquelles famílies amb menys risc de fracàs en l'adopció. Així i tot, el nivell de declaracions de no-idoneïtat ha estat al voltant d'un 12% els darrers anys.

Tots els anys d'experiència en adopcions per part de molts professionals; l'aprofundiment en tot el que representa l'adopció; l'estudi d'experiències d'altres països propers, com Itàlia, Alemanya, Holanda, França,

Anglaterra, i l'assessorament amb tècnics de reconeguda vàlua –com ara la doctora Jolanda Galli, el doctor Rojas Marcos, la doctora Eva Giberti, el doctor Michel Soulé– ha permès que es puguin detectar situacions i elements de risc en el procés de selecció de les famílies sol·licitants. L'interès del menor, sense perjudici que hagi de concretar-se cas a cas, en principi i de forma general, consistirà a no posar-lo en una situació de risc o perill, en el sentit que es repeteixi en la família que el rebí l'estat de crisi generador de la situació de desemparament, necessàriament preexistent a l'adopció. I parlant de fracàs, podem dir –i els ho vull dir– que en els darrers dos anys, 1995 i 1996, s'han retornat trenta-tres infants no volguts per la família adoptiva, vint-i-nou en adopció nacional i quatre en internacional. Dos infants en adopció nacional van ser retornats quan tenien tres anys, i durant el pla d'acoblament; els trenta-un menors restants, després d'haver estat adoptats durant un període entre cinc i dotze anys, han estat retornats amb edats compreses entre els set i els disset.

El recurs a determinats criteris tècnics i, per tant, de tarannà objectivable, seguit de forma unitària en la majoria dels països del nostre entorn, troba el seu fonament en l'essencial debilitat –o, potser millor, fragilitat– de la infància. És evident que l'infant necessita tractament especial, amb la finalitat de no posar-lo en situació de perill, i que els poders públics tenen, respecte a aquests menors, una funció tuitiva.

Pel que fa a l'adopció internacional a Catalunya, el seu desenvolupament és fruit de la disminució progressiva dels infants susceptibles de ser adoptats, a causa, entre altres factors, al control de natalitat i la consegüent disminució de fills no desitjats i al desenvolupament socioeconòmic, cosa que possibilita que els infants puguin continuar en el si de les seves famílies. Un altre factor que ha incidit en els darrers anys és l'augment, molt significatiu, del nombre de persones i famílies que desitgen adoptar, per la qual cosa molts d'aquests sol·licitants demanen adoptar un infant estranger, i des de Catalunya i, per tant, des de la Direcció General d'Atenció a la Infància, s'ha ajudat moltíssim a obrir aquesta via, malgrat que les seves competències només l'obliguen respecte als menors desemparats de Catalunya. Ha estat aquesta, la d'obrir-se cap a l'adopció internacional, una decisió voluntària, responsable i solidària, i no una obligació legal. Moltes comunitats autònomes no han iniciat, encara, aquest camí.

La funció de la Direcció General d'Atenció a la Infància en matèria d'adopció internacional és, en una molt petita part, semblant a la que té en l'adopció nacional; és a dir, procurar l'adequada selecció dels adoptants i que no es produeixi cap situació de tràfic d'infants. Però, un cop feta l'elecció de les famílies, la Direcció General no és l'Administració competent per signar convenis amb aquells països que tenen infants susceptibles d'adopció; la seva actuació és delegada, i d'una forma continuada ha de lluitar contra els entrebancs i obstacles administratius del Govern de Madrid, de les ambaixades i de les administracions dels països de procedència dels infants a adoptar, sense que la seva autoritat sigui, en molts casos, tan reconeguda com ho seria l'Administració central.

Malgrat que el conveni internacional signat a la Haia el 1993 sobre cooperació internacional no va ser ratificat per l'Estat espanyol fins al mes de juliol del 1995 i va entrar en vigor el novembre del 1995, la Direcció General d'Atenció a la Infància ha basat la seva actuació en els principis del referit conveni ja de molt abans que entrés en vigor, perquè el que es pretenia és dotar de les mínimes garanties necessàries totes les adopcions internacionals, i derivar l'allau de peticions nacionals existents cap a les adopcions internacionals, donant així solucions a les famílies interessades a adoptar i seguint sempre els procediments legals i administratius establerts.

Per tant, i des de fa més de tres anys, durant els quals s'ha produït una intervenció més activa de la Direcció General d'Atenció a la Infància en aquesta matèria, s'han anat establint circuits de tramitació en diferents països, per tal d'ampliar aquells amb els quals es pot tramitar l'adopció internacional amb garanties, tenint, en aquest moment, relacions amb més de vint països on els problemes de tramitació, en molts d'ells, són considerables. Des del 1992 al 1996, en cinc anys, hem tingut 2.500 sol·licituds d'adopció internacional; els darrers dos anys, 1.560. No hi ha cap llista d'espera per al procés de valoració.

La Llei catalana 8/1995 estableix la possibilitat d'acreditar entitats col·laboradores per a l'adopció internacional que poguessin garantir i facilitar els processos d'adopció internacional. Els requisits d'acreditació s'havien d'establir reglamentàriament. Conscients de la necessitat de comptar amb aquestes entitats, el Govern de la Generalitat va aprovar tot seguit el Decret regulador corresponent. El mes de febrer de l'any 1996 s'acreditava a Catalunya, i per primera vegada a l'Estat espanyol, una entitat col·laboradora per a l'adopció internacional; s'acreditava per poder tramitar adopcions d'infants de Bolívia. Aquest país, Bolívia, junt amb Colòmbia i Perú, són els únics amb els quals existeix conveni internacional. Fins al present, s'han acreditat per part de Catalunya cinc entitats per tramitar adopcions internacionals amb Bolívia, Índia, Perú, Colòmbia, Nicaragua, Equador, Romania i São Paulo, i estan en estudi diversos projectes en diferents països. Algunes d'aquestes entitats encara no han estat reconegudes pel país de procedència dels infants, per la qual cosa no són operatives; només estan reconegudes entitats per Colòmbia i per Bolívia. Altres països no acrediten entitats, i les relacions són directament amb la Direcció General d'Atenció a la Infància, augmentant els entrebancs que aquest procés suposa i, per tant, ens replan-tegem de cara al futur la possibilitat de reconduir els circuits iniciats per reforçar, a canvi, aquells països que ens donin més garanties, acceptin les nostres entitats i tinguin una experiència reconeguda.

Ara bé, dit això com a precedents històrics i jurídics i com a objectius bàsics de la Direcció General d'Atenció a la Infància en matèria d'adopcions, la polèmica suscitada per la publicació del Reglament de protecció dels menors desemparats i de l'adopció crec que ha estat, com vostès han dit, el detonant d'una situació de malestar creixent en algunes famílies sol·licitants, que ha vingut motivat per l'allau de peticions –moltes

d'elles derivades des del 1993 cap a l'adopció internacional, però amb una complexitat administrativa sense precedents— que han col·lapsat els serveis de la Direcció General d'Atenció a la Infància.

Si bé s'ha treballat, i molt, per l'interès superior de l'infant, he detectat un rebuig social vers la burocratització de l'Administració, així com l'acusació de culpabilitat tant pel retard en adopcions nacionals com internacionals, sense parar compte que en aquestes darreres la Direcció General d'Atenció a la Infància lluitava contra vint administracions diferents sobre les quals no tenia més ascendent que el de presentar-se com a autoritat delegada, intentant, amb un alt grau d'iniciativa i de voluntarisme, solucionar els tràmits de les famílies.

Hi ha, per a una part important de sol·licitants d'adopció, un sentiment de disgust, d'intranquillitat i de sensació de ser jutjats i que els papers en tràmit per a l'adopció internacional no es mouen, culpabilitzant de tot la Direcció General. És a dir, les crítiques s'han adreçat tant al Reglament, en especial pel que fa als requisits de selecció com al procediment de selecció i a les experiències viscudes durant el procés per part de les famílies sol·licitants.

Considero que l'Administració ha de ser autocrítica davant el malestar creat per la publicació del Reglament d'adopcions. En aquesta situació de descontent generalitzat incideix, sens dubte, la il·lusió i el desig legítim de moltes persones i famílies de voler adoptar un fill. No obstant això, decidir sobre la idoneïtat o la no-idoneïtat és una tasca complexa, difícil i delicada, que l'Administració ha d'assumir, i per a les parelles que han estat declarades no idònies és un cop molt fort. En conseqüència, l'Administració ha de ponderar els continguts jurídics i psicosocials necessaris en el procés de valoració amb la vessant comunicativa i amb la seva relació amb les famílies, apostant per una major sensibilitat, establir un ordre de prioritats i procurar prestar un servei de qualitat.

El Reglament recull els criteris d'actuació que la Direcció General d'Atenció a la Infància ha anat assumint en els darrers vuit anys i que es fonamenten en l'experiència adquirida des que s'aplica la Llei 37/1991, de 30 de desembre, que ha permès consolidar unes pautes per tal d'atendre les necessitats dels menors en base a elements objectius degudament contrastats. Amb això vull dir que els nostres tècnics no s'han inventat res; han tingut en compte l'experiència de molts anys, la pròpia i la d'altres administracions, avalada per professionals de prestigi, però que, potser influenciats anímicament per les circumstàncies descrites, no han encertat en les formes, no *hem* encertat en les formes.

Aquests criteris d'actuació que es venien aplicant a la pràctica calia dotar-los del rang de norma jurídica en compliment de la Llei 37/91, de 30 de desembre. Ara bé, no hem d'oblidar l'evolució legislativa de la institució de l'adopció tal com l'entenem avui i els canvis que s'han produït en els darrers anys als quals ja he fet esment i que, en part, són una justificació del perquè que aquest Reglament no estigués enllestit abans. Cal tenir present que la promulgació del nou reglament era necessària per a dotar de seguretat jurídica tot el procés

d'adopcions. El Reglament ha pecat probablement de ser excessivament tècnic; no ha imperat, doncs, el criteri jurídic ni tampoc el polític.

D'altra banda, en la tramitació d'aquest Reglament s'ha cercat el parer de les entitats, institucions i experts que tenen relació amb les adopcions. Així, es va sotmetre a consulta del Consell Sectorial de Serveis Socials d'Atenció a la Infància, que es compon d'entitats d'iniciativa social, sindicats, col·legis i associacions professionals, psicòlegs, treballadors socials, pedagogs, educadors socials, federacions i associacions de municipis, i entre les entitats d'iniciativa social es troba l'entitat col·laboradora d'adopció internacional ADDIA, la Societat Catalana de Pediatria, l'Associació Catalana d'Atenció Precoç i l'Associació Professional d'Educadors Socials de Catalunya. Moltes d'aquestes entitats disposaven del text des d'abans de l'estiu. Les seves propostes van ser analitzades per la DGAI.

Cal remarcar que cap d'aquestes propostes i informes elaborats per part d'entitats públiques i privades i associacions professionals d'experts en matèria d'infància es van referir en sentit negatiu a l'aspecte objecte de polèmica, com és l'exigència de l'informe mèdic de la causa d'esterilitat o infertilitat. Només el Col·legi de Psicòlegs, en un segon informe presentat fora de termini, proposava retirar aquest requisit com a previ sense considerar inadequat l'abordatge de la qüestió durant el procés i dedicant en aquest punt no més de quatre línies. Així mateix, es va sotmetre el text de l'esborrany al preceptiu informe de la Comissió Jurídica Assessora, que va emetre el dictamen 386/96, el qual no contenia cap objecció amb relació a aquest requisit de l'informe mèdic sobre la causa d'infertilitat.

També vull remarcar que cap d'aquestes entitats i institucions va considerar de forma clara i contundent la no-inclusió d'alguns criteris i circumstàncies objecte de polèmica, ni tampoc va qüestionar d'una manera general la qualitat tècnica del text sotmès a consulta, ni el possible excés de rigor, intervencionisme o ingerència en la vida íntima de les persones, així com tampoc va plantejar la seva possible inconstitucionalitat, tal com després de la seva publicació han dit algunes d'elles. Per tot això, mai varem pensar que el Reglament aprovat seria tan contestat. Si hi hagués hagut el més mínim toc d'atenció per part de les entitats consultades probablement avui jo no estaria aquí. Per això la meua sorpresa va ser la polèmica aixecada per la seva publicació, ja que no tenia detectat aquest malestar creixent que es vivia en les famílies, ni tampoc cap de les entitats consultades el van manifestar.

Com a consellera i responsable d'aquest tema, he copat i acceptat que això no ha funcionat prou bé i vaig dir immediatament que si el Reglament s'havia de revisar ho faria, i així ho vaig decidir al cap de quaranta-vuit hores de la seva publicació.

Reconec que, malgrat que s'hagi treballat i que s'estigui treballant per protegir l'interès del menor, és possible que s'hagi produït un excés de zel i voluntarisme que cal ponderar amb les exigències derivades de la prestació d'un servei públic. També vull ressaltar de nou la constant pressió a la qual han estat sotmesos els

professionals de la Direcció General d'Atenció a la Infància. La tasca dels nostres professionals és difícil i complexa, ja que han d'unificar diferents papers en un de sol: d'una banda, representen el menor i per aquest interès superior han d'explorar i avaluar la família candidata, i d'altra, han de ser –i ho són– interlocutors i assessors de la família que vol adoptar.

Hem de saber que hi ha famílies que consideren el seu desig d'adopció com quelcom personal i seu i que opinen que la intervenció de les autoritats competents és totalment inútil, per no dir irritant. Moltes d'aquestes famílies senten, en general, dubtes respecte al significat i la importància del procés de valoració; també succeeix que els sol·licitants tracten de pressionar per accelerar el procés, tant el de valoració com els tràmits absolutament necessaris amb el país de procedència, ja que segons la seva apreciació es tracta tot d'una pura formalitat.

Tanmateix, i referint-me al contingut del Reglament contestat, reconec que potser ha estat massa rigorós exigir l'informe sobre l'esterilitat amb caràcter general i com a requisit previ per a poder entrar en el procés de valoració i que segurament és suficient que es tingui en compte com una circumstància en el procés de valoració en aquells casos que sigui necessari, de tal manera que no exclogui el sol·licitants de la valoració psicosocial i, per tant, de la possibilitat d'adoptar.

Malgrat que la redacció del Reglament no és afortunada, no és cert que a Catalunya s'exigeixi la situació d'esterilitat o infertilitat per a assignar menors en adopció. M'agradaria que quedés clar que encara que això es pogués deduir de la lectura de la norma, la Direcció General d'Atenció a la Infància no exigeix ni exigirà ser estèril o infèril, quan no es tenen fills biològics, per a adoptar.

Amb caràcter immediat, i després de la polèmica suscitada per la publicació del Reglament, vaig obrir en el si del Departament de Justícia un ampli debat sobre la revisió dels títols tercer i quart que regulen el procediment tècnic de l'acolliment familiar i l'adopció, així com sobre tot el procés en el seu conjunt, per tal de treure, modificar i afegir tot allò que comporti una millora amb la participació i l'assessorament extern necessaris.

En aquest sentit, i per tal de disposar d'un període de reflexió, s'ha promulgat el Decret 22/1997, de 30 de gener, que prorroga l'entrada en vigor dels esmentats títols fins al dia 3 de juny de 1997. Amb caràcter general, i d'acord amb la Direcció General d'Atenció a la Infància, crec que la reforma de la norma qüestionada ha d'anar cap a l'assoliment d'un reglament de mínims. Cal que els requisits que s'estableixin i la documentació justificativa que s'exigeixi, tot i respectant, per descomptat, els criteris que preveu l'article 14.2 de la Llei 37/91 –edat, aptitud educadora, situació familiar i altres circumstàncies que s'ajustin millor a l'interès de l'infant–, excloguin el menor nombre possible de sol·licitants d'adopció de la possibilitat de passar al procés selectiu. Així mateix, entenc que cal que els criteris de selecció s'apliquin d'una manera més flexible, tenint en compte les circumstàncies del sol·licitant.

En coherència i en la línia seguida per països com Holanda, Alemanya, Anglaterra, Suècia i Itàlia, i avalada pels serveis socials internacionals amb seu a Ginebra, considero necessari que s'elabori una guia per als professionals, millorant la que actualment disposen, en el sentit de recollir els diferents criteris per tal que els psicòlegs i els treballadors socials dels col·legis professionals implicats en el procés de valoració, així com aquells professionals i entitats que en un futur tinguin delegades aquestes funcions de valoració, puguin disposar d'una eina eficaç que els permeti realitzar el seu treball amb objectivitat i amb el màxim rigor. D'altra banda, amb les revisions corresponents, se seguirà lliurant el dossier informatiu com a orientació a les persones o famílies interessades a adoptar quan assisteixin a la sessió informativa.

A curt termini pretenem: primer, reorganitzar el servei d'adopcions racionalitzant i redistribuint els seus mitjans personals i materials i millorar els circuits de tramitació segons les conclusions de l'estudi que sobretot a la Direcció General d'Atenció a la Infància s'està elaborant en el si del Departament de Justícia des del mes de setembre de 1996, per tal de millorar-ne tant l'organització com el funcionament, amb l'objectiu de donar un servei de qualitat al ciutadà, intentant superar el grau de pressió i angoixa que viuen els funcionaris en tot aquest procés.

Segon, organitzar amb l'Institut Català de Cooperació Iberoamericana un seminari sobre el marc de cooperació entre Iberoamèrica i Catalunya en matèria d'adopcions internacionals, que tindrà lloc a Barcelona el dia 21 de febrer de 1997. En aquest seminari hi estan convidats en especial els cònsols dels països on van dirigit la majoria de les sol·licituds d'adopció internacional i les entitats col·laboradores acreditades per a l'adopció internacional. Aquesta jornada, que es ve preparant des del mes de novembre de 1996, pretén reunir i alhora informar els professionals implicats, revisar les respectives funcions, analitzar l'experiència assolida i fer propostes de millora que incideixin tant en els menors com en les famílies sol·licitants d'adopció. A més, es pretén plantejar als cònsols dels països amb els quals tenim relacions la nostra preocupació per tal que instin davant les autoritats competents la resolució dels problemes i entrebancs administratius que no permeten avançar les tramitacions d'adopcions internacionals.

A mitjà termini, els projectes que tenim són els següents. Primer, millorar l'acolliment de les persones o famílies sol·licitants d'adopció i reforçar les sessions informatives de manera que rebin una acurada atenció que millori la relació de les famílies amb l'Administració. Segon, crear un comitè d'avaluació dels informes psicosocials de tal manera que sense qüestionar la competència dels psicòlegs i treballadors socials que els emeten i que fins ara, i des de fa tres anys, eren seleccionats pels col·legis professionals, no es deixi en mans d'un únic equip format per dues persones una decisió tan important com és la declaració d'idoneïtat d'una família.

A més, fins a arribar al moment en què s'hagin obtingut les conclusions sobre la revisió del Reglament i, per tant, entrin en vigor els títols tercer i quart d'aquest, vull

comptar amb l'assistència de professionals de reconegut prestigi per tal de supervisar i avalar la tasca que durant aquest període transitori realitzin els tècnics i ajudin a millorar-la de cara al futur.

Tercer, revisió del conveni de col·laboració entre la Direcció General d'Atenció a la Infància, el Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya i el Col·legi Oficial de Diplomats en Treball Social i Assistents Socials de Catalunya pel que fa a les qüestions següents. Primera, revisió dels requisits que han de complir els professionals seleccionats per a prestar el servei. En l'esmentada selecció, hi participarà la Direcció General d'Atenció a la Infància i dos experts de reconegut prestigi proposats per la Conselleria; revisió del contingut de les proves i instruments emprats en la valoració psicosocial, així com del compliment de terminis, reciclatge permanent dels professionals i seguiment posterior de les persones i famílies que es considerin idònies, fins que no se'ls assigni un menor. Segon, d'acord amb aquesta revisió, caldrà valorar si se segueix amb el model actual, o bé es treballa amb entitats col·laboradores d'integració familiar prèvia la seva acreditació, millorant i valorant totes les qüestions esmentades.

Quart, impulsar la creació de més entitats col·laboradores d'adopció internacional, pensant, sobretot, en els països en els quals hi ha una llista d'espera important, i instar el Ministeri de Treball i Afers Socials i el Ministeri d'Afers Exteriors a ampliar el nombre de convenis signats entre l'Estat espanyol i els països interessats a establir relacions pel que fa a l'adopció internacional i, alhora, procurar que aquests països acreditin les entitats col·laboradores per tal que siguin operatives, establint un marc d'operacions, acotant els països que ens puguin garantir una tramitació àgil i amb plenes garanties. En aquest sentit, les famílies, en el moment de decidir-se per un país en concret, on el procés de tramitació estigui controlat i seguit per la Direcció General d'Atenció a la Infància o per les entitats col·laboradores, hauran d'acceptar el nombre de països amb què tinguem conveni o acord de funcionament.

Cinquè, estudiar la possibilitat d'establir un sistema de convocatòries anuals per a les persones i famílies sol·licitants d'adopció nacional, és a dir, per a Catalunya, per tal d'adequar el nombre d'infants que són susceptibles d'adopció i el nombre de sol·licituds, i evitar així, en la mesura que sigui possible, les llistes d'espera i els efectes negatius que provoquen, tant per a les famílies com per al Servei d'Adopcions.

Sisè, plantejar la possibilitat, com ha fet la Comunitat Autònoma de Madrid, d'un tancament transitori de sol·licituds per a Catalunya, a fi i efecte de donar solucions a la llista d'espera de 1.100 famílies. No oblidem que en els darrers cinc anys estem en disposició de donar en adopció una mitjana de cent quaranta infants cada any.

Setè, impulsar les associacions o altres entitats ja existents, per tal que, col·laborant amb la Direcció General d'Atenció a la Infància, ajudin les persones i famílies que ja han adoptat un fill, com a mesura de suport amb relació a les problemàtiques que se'ls puguin plantejar en un futur.

Finalment, vull deixar ben clar que des del Departament de Justícia, i concretament des de la Direcció General d'Atenció a la Infància, no només estem treballant en la revisió del Reglament, sinó que també, i per descomptat, en totes les millores necessàries per donar un servei de qualitat en tot el procés que afecta les adopcions, en el qual es ponderi l'interès superior dels menors amb l'interès de les famílies a adoptar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per al torn de rèplica té, en primer lloc, la paraula, la diputada senyora Dolors Nadal, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he lamentat moltíssim, senyora consellera, sobretot en la primera part de la seva intervenció –per la il·lusió que jo tenia dipositada en aquest debat, i que realment poguéssim tenir un debat sobre la situació que s'havia produït–, que, realment, m'ha semblat que més aviat era un manual sobre adopcions, que se'n hauria pogut lliurar als diputats. Em sembla que no hem entrat realment en el debat, i per tant, vull lamentar-ho en aquest sentit, no?

Dit això, voldria precisar unes quantes coses en aquest torn de rèplica. A mi m'ha quedat clar, en totes aquestes intervencions, que tots tenim en comú que la regulació del procés i dels requisits per adoptar ha de partir, sempre, del major benefici per a l'infant; tenint en compte, també, la desproporció entre sol·licituds i els infants susceptibles de ser adoptats, tenir en compte d'escollir les millors famílies. En això discrepo de la senyora Mayol, perquè escollir les millors famílies, com jo ho interpreto, no és escollir aquelles famílies que donin un perfil determinat ideològicament, sinó escollir aquelles famílies que donin més garanties que no es produeixi un retorn de l'infant. Entès en aquest sentit, considero que sí que s'han d'escollir les millors famílies. I un tercer punt en el qual em sembla que també podríem estar d'acord és que tota aquesta regulació s'ha de fer garantint la seguretat jurídica. A la llum d'això i d'algunes intervencions, d'algunes qüestions que ha plantejat l'honorable senyora consellera en la seva intervenció, voldria precisar que quan vostè, senyora, ha parlat de millorar la recepció dels sol·licitants, quan acudeixen a la DGAI, m'ha semblat que no feia cap esment d'un criteri excloent, que a mi em sembla prou important, perquè era excloent d'antuvi, que és l'acceptació del procés administratiu legal com a requisit, com deia, excloent, que es repeteix, com l'actitud positiva per a la formació del seguiment i assessorament tècnic, etcètera. Respecte d'això, senyora consellera, dir-li que consideraria necessari millorar totes aquestes redaccions perquè, si un llegeix el Decret, si es mantingués en la nova regulació, sembla que es demana als sol·licitants una actitud gairebé reverencial davant l'Administració de la Generalitat. També és cert que vostè ha dit aquests dies que s'ha de rectificar, perquè la majoria dels sol·licitants viuen ja la frustració

d'haver intentat una paternitat biològica anterior, i li diria que sí, que jo també hi estic d'acord, però no només per això. S'hauria de rectificar perquè una interpretació d'aquesta legislació, tal com ha quedat, considero que podria arribar a interpretar-se com una forçada renúncia de l'article 24 de la Constitució.

Hi ha un aspecte que no s'ha tractat en cap de les intervencions, i m'ha semblat curiós; és que en el Reglament, en l'article 109, es contenia que la tramesa dels informes psicosocials i els certificats s'efectua exclusivament a l'autoritat competent. Això queda clarament reflectit també en una resolució de l'honorable consellera, a la qual va tenir accés aquesta diputada, on literalment es recollia: «Cal assenyalar que en cap cas els certificats són lliurats a les famílies sol·licitants.» Entenem, senyora consellera, que si d'això es pot derivar una manca d'informació, el que estem és vulnerant la Llei 30/92, de règim jurídic de les administracions públiques i del règim administratiu comú, que com vostè molt bé sap, recull, entre els altres drets dels ciutadans, el de conèixer en qualsevol moment l'estat de la tramitació dels procediments en els quals tinguin la condició d'interessats, i obtenir-ne còpies. De fet, en una entrevista a l'honorable consellera, publicada en un important mitjà de comunicació el proppassat dia 18, reconeixia que aquest era un punt que calia, en tot cas, millorar, i per tant, estic en l'absoluta confiança que així es farà.

Voldria entrar en una altra qüestió, senyora consellera, perquè vostè també l'ha tractat, i jo intento seguir el fil de la seva intervenció. És la desproporció que hi ha entre sol·licitants i infants i, per tant, la importància que anirà adquirint l'adopció internacional, sobretot tenint en compte la tendència a la baixa d'infants susceptibles d'adoptar a Catalunya. Per això s'estan fent esforços per obrir nous camins en adopció internacional per part del Ministeri de Treball i Afers Socials, amb la col·laboració de totes les comunitats autònomes, i em consta que entre aquests treballs té un paper molt important la de Catalunya.

També considerariem necessari –i no entraré en els detalls, senyora consellera, perquè veig que se m'exhaureix el temps– unificar criteris per tal que, tant l'adopció nacional com la internacional no busquin una deslocalització per tal d'obtenir més fàcilment una adopció, o legalitzar una adopció internacional irregular.

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, acabo, senyor president, acabo. Només dir-li, senyora consellera, que considerem positiva la decisió de paraitzar l'entrada en vigor del Reglament, perquè si que contenia criteris excoients, massa restrictius, amb traves perquè una decisió, en principi altruista i solidària, de famílies que, sense tenir un poder adquisitiu massa potent, volguessin adoptar un infant en situació de desemparament. Això feia molt difícil que arribés a ser factible, perquè un bon procés de selecció, fet en

benefici del menor, per bons professionals, que em sembla que vostè en té, a la DGAI, no ha de ser necessàriament un procés ni discriminatori ni frustrant.

Moltes gràcies per la seva benevolència; moltes gràcies, senyora consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula, per un espai màxim de cinc minuts, la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, jo em permeto dir-li que aquest no és el debat que esperàvem, i crec que, amb les diputades i els diputats que intervindran després hi haurà una coincidència, com crec que hi ha una coincidència amb els assistents a aquesta sessió parlamentària, representants d'associacions, pares, familiars, professionals... Jo no esperava aquest debat, en el sentit que vostè s'ha passat una bona estona recordant-nos el marc jurídic de les adopcions –ja el sabem, senyora consellera, estem al Parlament, ens l'hem estudiat molt durant tots aquests dies, per no errar en les nostres propostes–; ens ha parlat de la història de les adopcions del Govern de la Generalitat, a partir del 1982 –també la sabíem, senyora consellera–, i crec que no ha donat resposta a les preocupacions i expectatives, almenys a les que aquesta diputada ha intentat exposar en la seva intervenció.

Crec que s'ha justificat massa, senyora consellera; li ho hem dit abans, l'error és de vostè com a consellera responsable del Govern de la Generalitat en aquest tema. Per tant, no calia, perquè vostè ja ho havia fet a bastament en els mitjans de comunicació, i li hem agraït que vostè es justificqués i que vostè rectificqués. En tot cas, en aquesta sessió, en aquest moment, jo crec que hem d'anar al gra, hem d'encetar un debat, que vostè ha promès, que vostè ha promès i ha ratificat en el Decret 22/1997, del 30 de gener, i jo crec..., almenys jo no ho he acabat d'entendre. Nosaltres li dèiem: «Senyora consellera, hem de replantejar el model.» Vostè ens ha dit una sèrie de modificacions, i jo he entès que administratives, que vostè portarà a cap, però està d'acord amb el model d'adopcions? I jo li he intentat dir una cosa que també li ha dit la senyora Mayol: hi ha altres models europeus que són més eficaços; ella ha posat l'exemple holandès, i jo em referia a l'exemple holandès i a algun altre més. Vostè creu que les adopcions s'han d'iniciar de manera diferent, per no crear desconfiança, per no crear por, per no posar nota als pares abans de començar tot aquest procés? Suposo que no hi està d'acord, perquè no ens ho ha contestat. Jo li deia també, senyora consellera: «Hem de fer un seguiment de les famílies que han adoptat.» Vostè no m'ha dit si pensa o no pensa que això és necessari. Jo li he dit, senyora consellera, els serveis socials de la família, o la política per la família, cal que estigui plantejada de manera integral, i cal, a la vegada, que hi hagi prestacions d'ajuda a la família, perquè no pot ser que adoptar un nen a l'estranger costi 1.500.000 pessetes, o més, per totes les despeses que això comporta, i vostè no me n'ha dit res: «Tancarem la llista de les adopcions a

Catalunya, oferirem opcions internacionals», i farem, crearem una discriminació entre els pares que tenen possibilitats econòmiques, i aquells pares que, tenint tota la capacitat, tota la disponibilitat i tota la idoneïtat possible, no podran accedir a una adopció internacional perquè no disposaran d'aquests recursos.

I una altra cosa que voldria que també vostè em digués: què passa, ara, des de l'aprovació d'aquest Decret 22/97? Quins requisits s'aplicaran d'aquí al 4 de juny? Jo voldria que, això, ens ho digués, senyora consellera. Voldria que ens digués quina recomanació o quin conveni firmaran vostès amb els col·legis professionals, que vol dir quina intervenció han de fer els professionals del Col·legi d'Assistents Socials i del Col·legi de Psicòlegs? «Farem una guia.» Molt bé, la farem, però en aquest moment, d'aquí al 4 de juny, com actuarem?, què farem?, quantes famílies que s'havia refusat el seu expedient, excloses, hi ha? Quins tràmits han de seguir les famílies que, a partir d'ara, volen reclamar? Ens agradaria saber totes aquestes coses, senyora consellera.

I per altra banda, ens preocupa que vostè, en la seva defensa, s'hagi basat tant en les entitats que, al seu moment, diu que no varen presentar modificacions al Decret. Jo crec, senyora consellera, que ha sigut tota una dinàmica complicada; jo crec que no hi ha hagut prou enteniment entre la Direcció General, la Conselleria i les entitats; a mi m'agradaria que modifiquéssim..., i vostè ho ha demostrat, ha dit que vol modificar, i el primer pas per a modificar aquesta actitud, senyora consellera, és replantejar-se aquest Decret. Vostè ha dit: «Vull obrir un període de reflexió, vull escoltar les famílies, vull escoltar les entitats.» Espero que també ens voldrà escoltar, als diputats d'aquest Parlament. I en aquest sentit hauríem d'interpretar que l'esperit d'aquest Decret no és únicament analitzar la procedència i efectuar alguna modificació dels títols 3 i 4, sinó revisar...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Barenys i Martorell

Acabo de seguida, senyor president.

...revisar els procediments, revisar el model i participar àmpliament en aquest debat des dels diferents sectors de la societat.

Sàpiga, senyora consellera, que el Grup Socialista està disposat a participar en aquest treball i suposo que tots els pares que aquí estan avui dia, representants d'entitats i d'associacions, en tenen moltes ganes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ridao, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo també he de lamentar, en primer lloc, igual que els altres diputats interpellants, i mostrar la meua decepció absoluta per l'exposició potser molt prolíxa, fins i tot diria acadèmica, de la senyora consellera, amb tots els antecedents i explicacions que ens ha donat, però que ho ha justificat absolutament tot: la manera com s'ha conduït el Departament que ella dirigeix en aquest procés. Únicament ha lamentat l'excés de zel, de voluntarisme —hem d'entendre de manca de professionalitat. Ha justificat la bondat, fins i tot, dels requisits del Decret fins que, per sorpresa, va constatar que ocasionaven certa inquietud entre les famílies o pares adoptius, i s'ha limitat a reconèixer potser i a constatar l'excés de rigor i intervencionisme del Decret.

Jo, honorable consellera, li haig de dir que en primer lloc cal un esforç molt important per evitar l'excés d'intervencionisme en aquesta matèria reorganitzant la DGAI i fent la petita cirurgia que vostè s'ha compromès a fer en aquest aspecte no és suficient. Em sembla que a partir de les intervencions que s'han fet, fins i tot de l'exposició que vostè ha fet, una constatació, a la qual arribem després de veure altres models d'altres comunitats autònomes de l'Estat, però fins i tot d'altres estats europeus —se n'ha parlat— on no existeix l'informe d'idoneïtat: és que, sent tots ells raonablement exigents, són molt més respectuosos amb el dret del ciutadà que ho som nosaltres. La impressió que dóna globalment la muralla administrativa que ha teixit el seu Departament, el veritable calvari d'obstacles pel qual han de travessar les famílies, és que sembla que vostès s'encaminen clarament a la dissuasió dels pares, a aconseguir clarament la renúncia dels aspirants a l'adopció, perquè, encara que com s'ha dit reiteradament, l'imperatiu que figura en els textos legals, la prioritat del menor, el procés administratiu, en definitiva, preval per sobre de l'interès del menor; i així ho van advertir els jutges de família Joaquim Bayo, Pascual Ortuño, en un article publicat, que també ha estat citat anteriorment. Tots ells afirmen que l'exigència per part de vostès d'aquest certificat d'idoneïtat implica una interpretació extensiva de la Llei en perjudici dels interessos dels menors; ja que dóna lloc, en definitiva, que nens russos, dominicans, que han sigut adoptats segons la llei d'origen, no puguin entrar perquè són considerats mercaderia sota sospita. Per tant, en primer lloc, una primera consideració sobre la persistència en l'exigència i en el treball d'aquest informe d'idoneïtat.

I en segon lloc i sobre els requisits concrets del Decret, vostè s'ha limitat a plantejar la possible reconsideració d'alguns d'ells, la —diguem— transposició d'aquests perquè es converteixin en criteris a tenir en compte. Nosaltres entenem que una revisió a fons del Decret en aquests aspectes exigeix la seva supressió lliça i plana, absolutament. En primer lloc, del tant absurd criteri de l'informe d'esterilitat que vostè ha insistit que no era un criteri excloent i jo li faria un simple sil·logisme: si vostès exigien per donar tràmit a qualsevol sol·licitud l'aportació d'aquest informe, *ergo* pel fet de no portar-lo vostès no donaven tràmit a la sol·licitud; per tant, implicava una denegació de qualsevol tipus d'expedi-

2422

ents. Per tant, una reconsideració de l'exigència d'aquest informe d'esterilitat, perquè nosaltres entenem que no es posa en qüestió en cap cas la capacitat per atendre adequadament el menor des d'un punt de vista psicosocial, a més que suposa una clara intromissió il·legítima en la vida de les persones, és un fet viciat d'inconstitucionalitat i, a més a més, topa amb la possibilitat que existeix gent a la nostra societat que canalitza els seus estímuls solidaris cap a les ONG o perfectament cap a l'acolliment d'un infant per simple proïsme.

Però també cal suprimir altres aspectes com la prohibició de les parelles en procés de fecundació, les persones que haguessin perdut un fill en els darrers dos anys, el fet de punir i castigar i perseguir els que van adoptar en el passat per conductes o procediments que no controla el Govern de la Generalitat, ni tampoc els requisits o criteris d'aquells que tinguin un fill menor d'un any o la diferència d'edat entre pares i adoptants que superi els quaranta anys. Tots aquests són criteris, requisits que han de desaparèixer absolutament de la previsió que vostès fan d'un nou decret, com altres requisits com l'estabilitat laboral, la parella estable, l'adequació física —és que invidents o incapacitats no poden adoptar?—, i a més amb l'exigència que vostès han demostrat de demanar una actitud positiva davant el llarg i tortuós procés administratiu, amb tràmits que nosaltres hem valorat —i acabo— com vexatoris, amb controls exhaustius que més semblen propis d'un *big brother* orwellià i que dona lloc a pensar que ens trobem davant d'una administració pública que no és ni moderna ni és democràtica. I amb això insisteixo, i acabo, no estem dient que no calgui un procés reglat...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ridao i Martín

Acabo, senyor president. No és, no demanem que no sigui un procés reglat, sinó que es qüestiona la rigidesa en definitiva d'un procés que contrasta, com vostè molt bé ha dit, amb el percentatge de fracàs molt escàs de nens retornats, xifrat només en un 3%, incloent-hi fins i tot els casos en què existeixen adopcions il·legals o, el que és igual, el 97% d'adopcions són avui a casa nostra un èxit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Mayol per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo tinc una sensació agredolça, si volen que els digui la veritat; penso que és veritat que la senyora consellera s'hauria pogut estalviar una bona part de la seva intervenció —jo diria la meitat—, perquè ja ho havíem estudiat, i hauríem pogut aprofitar per entrar més a fons

en alguns criteris i debatre; però en canvi, la segona part jo sí que la vull valorar positivament, la segona part de la seva intervenció, perquè em sembla una cosa en política que és important, que és reconèixer els errors, no només en els mitjans de comunicació sinó també aquí; i reconèixer els errors detalladament, diguem-ne, no només amb una gran afirmació, i fer propostes de canvi. I jo crec que vostè ha fet propostes de canvi; propostes de canvi que hem de valorar, i jo ja li anuncio que nosaltres voldríem participar d'aquesta reflexió i que quan vostès hagin..., quan s'hagi acabat aquest procés de reflexió, nosaltres jutjarem des del nostre punt de vista i de la gent amb qui parlem aquest procés de canvi. Avui vostè ha plantejat un procés de canvi. Jo voldria que fos profund; voldria que tingués en compte les consideracions que hem fet nosaltres, la major part d'elles, si més no. I per tant, nosaltres jutjarem això perquè aquest procés s'hagi dut a terme i demanem participació.

Dit això, algunes precisions que sí que voldria fer. Una, en aquest cas, a la senyora Dolors Nadal, perquè buscar les millors famílies és correcte, o buscar les famílies amb millors condicions per adoptar. L'esterilitat no és un criteri de millor família, i això és el que jo discutia —això és el que jo discutia. Segona precisió: consellera, vostè ha dit que el fet de l'adopció internacional vostès ho feien, d'alguna forma, perquè volien, però que no tenien obligació. Sí que en tenen, d'obligació: en la mesura que hi ha un conjunt de ciutadans i ciutadanes d'aquest país que desitgen i volen adoptar internacionalment, la Generalitat té també aquesta obligació. I una altra precisió: vostè ha dit que les entitats no havien contestat, la major part de les entitats no havien contestat el Reglament..., la proposta de reglament. Jo li he de dir que hi va haver una entitat —ADDIA, en concret— que va presentar als consells sectorials dues propostes de modificació: una, que l'informe d'esterilitat no fos un requisit previ, i que tampoc ho fos el fet que s'hagués mort una criatura en els dos últims anys; que fossin criteris a considerar, però no requisits. Això vostès no ho van considerar. Per tant, l'afirmació que tothom va estar-hi d'acord no és correcta.

Voldria afegir també algunes reflexions a l'entorn de la seva intervenció. Primera, celebro el tema del decret de mínims; era la nostra proposta, vostè la recull, ho celebro. Segon, vostè diu: replantejarem el procés d'atenció a la gent. Jo, això és el nostre principal objectiu: que vostè se situï com una administració que dona suport i no com una administració que fiscalitza. En aquest sentit, vostè ha plantejat en relació amb el treball professional, cosa que jo valoro extraordinàriament, que farien una guia. Bé, jo no tinc res en contra que facin una guia, però estic convençuda que una guia no substitueix el que és el treball de relació, el que és el treball de reflexió i el que és el treball de presència amb les persones diferenciadament segons les necessitats. I això vol dir relació dels professionals, vol dir supervisió, vol dir reflexió sobre el procés i vol dir revisió del procés. I tot això no es pot posar en un paper ni es pot pretendre fer de forma jurídica, que a vegades entre la gent que provenen del món jurídic —i vostè en prové— hi ha una tendència en aquestes coses que tot s'ha de poder

reglamentar. El procés del treball dels professionals en un procés d'adopció és, en aquest cas, absolutament insubstituïble, i segur que hi hauran errors, però és important que tinguem present aquesta capacitat dels professionals de relació, de treball, i això no es pot quantificar. En aquest sentit, de veritat, treballin, reflexionin i, sobretot, flexibilitzin.

Un altre element que vull posar sobre la taula és el seguiment dels processos a posteriori. El procés d'adopció no s'acaba en el moment de l'adopció; s'ha de continuar; això no es pot desvincular del treball previ fet. Per tant –insisteixo en això–, aquí cal fomentar les associacions de gent que ha adoptat, la relació entre ells. No fa falta que l'Administració ho faci tot, però sí que fa falta que impulsin coses. I en aquest sentit li plantejo dos problemes que jo crec que vostès han de resoldre ja. Un, la gent que està en situació transitòria abans de l'aprovació de la Llei que va regular la idoneïtat, que són els que estan penjats en aquests moments amb problemes aquí; és a dir, que tenen criatures que no s'han pogut registrar, etcètera. Això és un problema greu; vostès no poden aplicar la Llei, no només aplicar la Llei, sinó aplicar el criteri amb restricció; han de tenir en compte aquesta situació; i han de tenir en compte, fins i tot, la situació d'aquelles famílies que van decidir adoptar una criatura sense passar per vostès perquè vostès també són responsables d'aquestes criatures aquí; per tant, vostès no poden dir: «Com que no han estat bons, els castiguem i no els atenem.» Vostès tenen la responsabilitat que aquestes criatures siguin ateses; per tant, no poden defugir-la.

I acabo dient, senyora consellera, que jo de veritat li demano que també reflexioni sobre el model de família que vostès tenen com a referent i que en els criteris d'adopció –i aquest és un debat en què no només es tracta l'adopció– tinguin present que a Catalunya hi ha models de família que no són els que vostès reconeixen. Per tant, un cert vot de confiança per al procés de reflexió, hi volem participar, i espero que d'aquí a un temps, quan tornem a debatre això, no sigui en aquestes condicions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica final, té la paraula la senyora consellera per un temps màxim de... Perdó, per contradiccions demana la paraula la senyora Nadal. La té per espai d'un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí; gràcies, senyor president. Era només per aclarir a la senyora Mayol que del meu primer torn d'intervenció ha quedat molt clara quina era la meva consideració de la sollicitud de certificat d'esterilitat. Per tant, quan jo li he fet el comentari sobre la seva intervenció, no em referia concretament a això, que ha quedat clar en la meua primera intervenció, que només podria ser un criteri de valoració psicosocial entre molts d'altres per veure la idoneïtat dels sol·licitants, i en cap cas mantenir-lo, com havia estat fins ara, un criteri absolutament excloent. Només aclarir-li això, senyora Mayol, perquè

quedi clar quin havia estat el sentit de la meua intervenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora consellera per un temps màxim de vint minuts.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, jo em pensava que sí que havia donat prou explicacions, i almenys me n'alegro, que la senyora Imma Mayol ha fet esment que realment he començat a parlar de projectes de futur. Jo vull dir que dels quaranta minuts que he esmerçat en la meua informació anterior només set es dirigien al procés històric i legal; tota la resta era explicar com estava la situació de l'adopció nacional a Catalunya i com estava la situació de l'adopció internacional, no perquè vostès ho sàpiguen o no ho sàpiguen, sinó perquè jo els volia donar dades perquè entenia que així els havia d'informar d'una manera clara. A la premsa, als mitjans de comunicació ho he fet, però no ho hem fet de la manera que ho estic fent aquí, i per tant, com a mínim, em quedo mitjanament satisfeta que almenys un dels diputats, diputada interpellant, ha sabut copsar aquest interès i aquest objectiu clar que té la Direcció General d'Atenció a la Infància, i jo com a consellera de Justícia, a partir de ja, de millorar tot el procés d'adopció.

També vull contestar a tots els diputats respecte a alguns dels criteris. En la meua intervenció anterior he cregut que havia de parlar d'una manera general, específica en algun aspecte, però general en tot el procés d'adopció, i sobretot explicar quins eren els propòsits de capteniment del Govern en aquesta matèria. He parlat de deu mesures; no he parlat ni de mitja, ni d'una, ni de tres; de deu mesures que suposen un canvi importantíssim en el tractament del procés d'adopció a Catalunya, un canvi que compto amb els professionals de la Direcció General d'Atenció a la Infància, amb els quals he treballat aquests dies per veure com es podia tirar endavant tot aquest canvi. I els vull repetir, en dos minuts o en cinc, les deu mesures que he dit, perquè si algú no ho ha sentit ho torni a sentir ara quan jo ho digui.

La primera, la modificació del Reglament. He dit que a les quaranta-vuit hores d'haver-se publicat el Reglament, i copsant el descontent generalitzat en algunes famílies, vaig decidir obrir un debat intern a la Conselleria i així es va fer, a les quaranta-vuit hores. Al cap de deu dies vaig demanar al president de la Generalitat, i es va aprovar pel Govern, un decret amb el qual es prorrogava la vigència del Reglament actual; per tant, senyores i senyors diputats, aquest Reglament no és vigent, des d'aquell dia no es demana el requisit d'esterilitat, des d'aquell dia no hi ha cap criteri excloent i des d'aquell dia s'està treballant a la Conselleria i s'està treballant ja, perquè ja he demanat a més de trenta entitats, civilistes de prestigi, juristes de prestigi i professionals de prestigi del món de la psicologia, com en

Rojas Marcos, com la doctora Galli, com el doctor Michel Soulé, que ens diguin quins són els canvis que s'han d'acceptar i que s'han d'assumir en el nou Reglament d'adopcions. Per tant, la primera mesura ja està en marxa. El nou Reglament d'adopcions, que jo espero que el 3 de juny sigui publicat, tindrà totes aquestes característiques que vostès han demanat avui i que jo he cregut que m'havien sentit i que jo ho havia acceptat.

El segon, la reorganització del Servei d'Adopcions. Algú pot pensar que la reorganització del Servei d'Adopcions és simplement administrativa. No, no és simplement administrativa, és una reorganització amb profunditat, pensant en el que ha dit la diputada Imma Mayol, pensant en la rebuda de les famílies, en l'acollida, en el servei d'informació, en el seu seguiment; pensant que ha fallat en algun punt –i jo ho he dit i ho he reconegut–, ha fallat en algun punt aquesta manca de sensibilitat, i per tant en aquesta reorganització això es farà.

Una altra mesura, la d'organitzar amb l'Institut Català de Cooperació Iberoamericana un seminari no simplement per explicar experiències, sinó per posar remei a tots els tràmits burocràtics existents amb les administracions de procedència dels infants. Crear un comitè d'avaluació que millori la selecció d'aquestes persones, que no quedi en mans de dos professionals, que ens doni garantia que la decisió de no-idoneïtat o de sí-idoneïtat estigui garantida per un comitè en el qual estiguin representades persones de reconegut prestigi. La revisió del conveni amb els col·legis en tots els sentits que els he dit. La creació de més entitats col·laboradores per poder agilitzar tota la tramitació d'adopcions internacionals. Establir un sistema de convocatòries anuals per a les adopcions a Catalunya, a fi d'adequar el nombre d'infants amb el nombre de sol·licituds. La possibilitat de tancar transitòriament les sol·licituds a Catalunya per poder donar solucions a la gran llista d'espera de 1.100 famílies; i impulsar associacions i altres entitats que ens ajudin, col·laborant amb la DGAI, per a les persones que estan en llista d'espera i per a aquelles que després, quan ja hagin rebut un nen en adopció, un infant en adopció, puguin tenir el recolzament de la Conselleria. Per tant, fins aquí, repeteixo, les mesures que penso que alguns dels senyors diputats no han sentit prou bé.

Per una altra banda, vull que sàpiguen que des de l'endemà de l'aprovació del Decret per part del Govern es van establir, d'acord amb els meus criteris i d'acord amb les reunions ja fetes amb la Direcció General i els seus professionals, unes normes de funcionament transitòries. En aquestes normes de funcionament transitòries, en principi, no hi ha cap criteri que exclouï qualsevol dels sol·licitants per a la selecció. Aquestes normes ja es van enviar immediatament a través de la Direcció General a cada un dels col·legis professionals que tenen els seus professionals com a persones que realitzen la selecció.

I entrant en alguns dels criteris contestats, dels quals ja els he dit abans que, en principi, no seran excloents, sí que vull explicar amb un cert detall alguns d'aquests criteris, per què s'utilitzaven, per què ja no s'utilitzaran, però sobretot –ja que tots hem parlat d'administracions properes del nostre entorn europeu–, jo aquí porto, i en

aquest dossier que tinc aquí en el meu seient..., aquí està ple de legislació comparada, de legislació de normes de funcionament i tota la legislació comparada, la que està més a prop nostre, utilitza i ha utilitzat des de fa més de vint anys tots els criteris que la Conselleria i la Direcció General d'Atenció a la Infància ha estat utilitzant fins ara.

És cert –i ho he reconegut, i torno a dir-ho– que potser el que s'ha fet malament és posar-los com a criteris excloents, i amb això hi estic d'acord, i penso que hem de ser més flexibles, però cap d'aquests criteris no es tindran en compte, cap d'aquests criteris es tindran en compte en el procés de selecció. No es tindran en compte abans com a excloents. El procés de selecció de les famílies que sol·liciten una adopció comporta la valoració de la situació familiar respecte a la seva capacitat per a assumir una adopció. És un procés on la família pot adquirir informació i coneixements que els preparin per a l'adopció. És un espai on poden reflexionar davant la novetat de la situació que viuran, però sembla ser que en molts casos la seva realitat no ha estat així i els hem d'escoltar o, millor dit, saber escoltar-los.

Ja ho he dit en la meua primera intervenció. Potser ha faltat sensibilitat, potser hem posat l'èmfasi en l'interès superior de l'infant –que s'hi ha de posar– i potser hem fallat en l'atenció a la família. Normalment, i pel que he detectat durant les setmanes passades, una part important de les famílies no viuen la selecció com un procés positiu que els ajudarà, sinó que per ells ha estat un control, un examen que han d'acceptar resignadament i –com he dit abans– alguns fins i tot ho viuen amb irritació.

Vull, de totes maneres, exposar alguns aspectes que crec importants. Els criteris tècnics establerts són fruit de l'experiència de molts professionals, amb anys de treball en adopcions, que s'han anat modificant, ampliant o matisant i que s'han intentat contrastar amb el treball d'altres països: França, Itàlia, Anglaterra, Suècia, Holanda i Alemanya. Són criteris tècnics, no són criteris polítics; senyor Ridao, no són criteris producte d'una ideologia determinada; no són criteris fonamentalistes ni tampoc fruit d'una ideologia de dretes; són fruit d'una experiència d'anys d'altres administracions i avalats per professionals de prestigi. Per tant, aquests criteris seguiran utilitzant-se en el procés de valoració. El que he qüestionat i qüestiono és si han de ser excloents. I en aquest sentit hem rectificat, i ja hem rectificat ara, en l'etapa transitòria. Quan es faci la revisió del Reglament del títol tercer i quart, la realitzarem amb l'ajut i l'informe sol·licitat amb més de trenta entitats públiques i privades relacionades amb la infància i amb professionals i juristes de prestigi.

Respecte al criteri de l'esterilitat, fins ara es demanava un informe mèdic de la causa d'esterilitat on constés la situació de la parella respecte al projecte de tenir fills. Aquest informe mèdic només es demanava a les parelles sense fills; així doncs, ni les que tenien fills ni les persones que individualment volien adoptar havien d'aportar-lo. En qüestionar-se aquest requisit com a previ i suprimir-lo no vol dir que no es tingui en compte com a criteri en el procés de valoració. Aquest criteri és

un dels aspectes clau per a valorar la capacitat adoptiva dels pares i totes les administracions competents consideren que les parelles que han de ser seleccionades per ser pares adoptius han d'haver assumit aquesta problemàtica a fi d'arribar a una acceptació d'aquesta situació.

L'assumpció de l'esterilitat és un aspecte en la selecció de les famílies que sempre s'ha tingut en compte i que suposa una qüestió central en tot procés de valoració. Ja en les normes de funcionament de la Diputació de Barcelona —que les porto aquí—, normes de funcionament que van ser aprovades el juny del 84, quan a la Diputació de Barcelona hi estava el Partit Socialista, es demanava exactament «estudi mèdic de la pròpia esterilitat», i entre els criteris de funcionament i específiques deia: «La parella ha de conèixer, estudiar i assumir la pròpia esterilitat.» Creiem que si la parella no ha volgut afrontar la realitat de la seva esterilitat i assumir-la viurà l'adopció com un fet que els recordarà constantment la seva pròpia esterilitat i, per tant, existeix el risc que el fill no sigui ben assumit.

El Conveni de la Haia també ho diu. El conveni de la Haia no prescriu ni prohibeix el certificat d'esterilitat com a condició sine qua non. Aquesta petició dependrà de les condicions que cada país estableixi i, en aquest sentit, es poden suscitar dues situacions: que un estat d'origen reclami explícitament que l'informe sobre els futurs pares adoptius inclogui un certificat o informe d'infertilitat i, en aquest cas, ens trobem amb el Nepal, Argentina, Guatemala, Veneçuela i, en alguns casos, l'Índia. A Suècia una de les qüestions centrals davant d'una sollicitud d'adopció és l'exploració de l'esterilitat. El document *Marc ètic i orientacions bàsiques*, elaborat pels serveis socials internacionals de Ginebra, també fa menció de la importància d'explorar la història i la relació de la parella en aquest aspecte. La secció italiana dels serveis socials internacionals parla específicament de l'exploració mèdica i de demanar els informes mèdics que siguin necessaris sobre les causes d'esterilitat. Entre els professionals de prestigi destaquen la doctora Galli, la doctora Eva Giberti, el senyor Tomàs Merín i Juan Carlos Mato, i el doctor Rojas Marcos, que ens ha enviat des de Nova York un escrit dient: «El conocimiento de las posibles causas de esterilidad o infertilidad es fundamental, porque la capacidad de procrear tiene profundas connotaciones psicológicas y sociales que afectan a la autoestima y a la entidad de la persona. Por ejemplo, hay padres que se consideran fracasados por no poder concebir y buscan en el hijo adoptivo la forma de compensar o reparar su defecto.»

Respecte al criteri de l'edat, els límits d'edat solen ser fixats en la regulació dels països. En el cas de Catalunya, el mínim són vint-i-cinc anys i es procura, a la pràctica, que la diferència d'edat entre els adoptants i l'infant adoptat no superi els quaranta anys. L'objectiu de les adopcions és buscar —com vostès ja han dit— pares per als infants i no infants per als pares. Es busquen pares que puguin ocupar-se'n en el present i en el futur. Colòmbia diu: «Se ha de buscar una familia para un niño y no un niño para unos padres.» En etapes com l'adolescència els infants adoptats necessiten uns pares

amb plenes capacitats per fer front a les dificultats pròpies d'aquesta mateixa etapa evolutiva. En els manuals de Suècia exposen que s'ha de valorar l'edat dels sol·licitants pensant en la seva probable situació d'aquí a quinze o vint anys. A la Diputació de Barcelona ja van fixar també quaranta anys, com a màxim, de diferència entre l'infant i l'adoptant. A Holanda l'edat en el moment de presentar la sol·licitud d'adopció ha de ser, com a màxim, de quaranta-un anys. A Itàlia està també regulat que la diferència d'edat entre els adoptants i l'adoptat ha de ser, com a molt, de quaranta anys. A Colòmbia assignen infants de zero a cinc anys a parelles entre vint-i-cinc i quaranta, i critiquen les sol·licituds de parelles idònies amb quinze, vint i vint-i-cinc anys de matrimoni i que no han tingut fills biològics.

Respecte al criteri de no haver perdut un fill en els darrers dos anys, hi estic d'acord, hem de ser més flexibles, però és cert que és un tema que s'ha de tenir en compte.

L'estabilitat o situació laboral i econòmica. Aquest tema s'inclou en pràcticament tots els estudis de selecció de famílies sol·licitants d'adopció. Dels vint-i-dos països seleccionats jo n'he seleccionat sis: tots sis, els que estan al nostre entorn, demanen moltes més coses de les que es demanaven des de la DGAI. Demanen el sou, demanen el contracte de treball, si és temporal o indefinit; quin és el compte corrent..., ho demanen. (*Remor de veus.*) Bé, però vull dir que ens hem de guiar per allò que també passa en els altres països i, lògicament... Perdó, el que es pretén amb aquest criteri és valorar la capacitat familiar de mantenir una situació econòmica estable. Els serveis socials internacionals valoren que en l'informe referent a la família sol·licitant d'adopció s'ha d'aportar el màxim d'informació de diferents aspectes, entre ells els estudis, situació professional i situació econòmica.

Un altre criteri. Respectar els orígens dels menors, acceptació biològica de l'infant. Afiliar un infant és acceptar-lo i respectar-lo com a persona individual, acceptar que té una història prèvia i unes característiques que ha heretat de la seva família d'origen i que forma part de la seva idoneïtat. (*Remor de veus.*) Els països europeus que inclouen la necessitat d'explorar sobre la disponibilitat dels pares adoptius per acceptar i respectar l'origen dels infants són Alemanya, Anglaterra, Itàlia, Suècia, etcètera.

Respecte al criteri de no haver rebut en adopció o guarda un infant a partir de l'entrada en vigor de la Llei, i del que han dit algunes de les senyores diputades, realment, aquest criteri estic d'acord que no hauria de ser a perpetuïtat, i com que el Reglament està en reflexió, doncs, en parlarem. El control de la legalitat s'ha de deixar en mans del jutge davant d'una adopció irregular, i ja es dona, en aquests casos, una sortida legal.

Finalment, jo voldria només dir-los, sobre quatre aspectes concrets, quatre notes que he recollit, de diferents països del nostre entorn cultural, i que són aquests que he repetit: Alemanya, Anglaterra, França, Holanda, Itàlia i Suècia. Criteris sobre la salut, l'estat civil, el criteri de fertilitat, la situació econòmica i laboral i les

creences –les creences. Respecte als informes mèdics, dos països demanen el certificat d'esterilitat com a documentació; tots demanen informes mèdics de la salut física i mental; un obliga a un reconeixement mèdic a la parella –obligatori–, i en alguns casos la consulta d'un psiquiatre. Cap d'aquests països no accepten parelles convivents o de fet per adoptar, només parelles matrimonials o solteres; exigeixen que tinguin de tres a cinc anys de matrimoni. Tots consideren motiu central de l'adopció, per valorar la capacitat adoptiva, investigar les causes de la infertilitat o esterilitat. Respecte a les seves creences, els pregunten sobre el concepte ètic de la vida, sobre la religió que professen, sobre la base religiosa: països com Suècia, Itàlia, Alemanya..., Ginebra –els serveis socials internacionals també ho posen. Respecte a l'edat, posen edats màximes entre els quaranta i els quaranta-un anys; en general, es demana una certa joventut. I respecte a l'estabilitat o situació econòmica laboral, tots demanen suficiència econòmica i estabilitat laboral –alguns especifiquen més: habitatge digne, quadre familiar i social favorable, estalvis, assegurances, deutes, professió, treball.

En definitiva, jo he dit i repeteixo que la intenció del Departament de Justícia, a través de la seva Direcció General d'Atenció a la Infància, és millorar el procés de selecció i el procés d'adopcions a Catalunya; col·laborar amb les entitats i amb les famílies perquè aquest procés sigui millorable en tots els sentits que he parlat. Però sobretot, el que també vull dir és que el nostre objectiu primordial és la defensa del menor; el nostre objectiu primordial és intentar que aquest menor, que ja ha patit un fracàs, que ja ha patit un rebuig, no pateixi un segon rebuig. I els vull recordar la xifra que els he dit abans: l'any 95 i l'any 96, 33 menors van ser retornats...

El president

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Governació

Moltes gràcies.

El president

Em demana la paraula la diputada senyora Barenys. Em dirà per què?

La Sra. Barenys i Martorell

Per allusions, senyor president.

El president

Estrictament per allusions? Mig minut.

La Sra. Barenys i Martorell

Concretament li dic per què: perquè la senyora consellera ha alludit el Grup Socialista a la Diputació –tinc al meu costat el company que aleshores era president de la Diputació, el company Dalmau. Nosaltres desconexim la informació que dona la senyora consellera, que a la Diputació, l'any 82, s'exigia el certificat d'infertilitat o esterilitat; la informació que nosaltres tenim és que aquest requisit no era exclusiu, que era una ac-

tuació professional. Amb la qual no estem en contra, vull dir; en algunes famílies, i en altres no, segurament, aquesta informació és necessària, i en aquesta direcció, entenem nosaltres, s'aplicava aquesta qüestió. En tot cas, simplement, per aclarir aquest fet.

El president

Moltes gràcies per l'aclariment. Això de l'allusió no és..., no era gaire clar. (*Remor de veus.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política territorial tant pel que fa a la seva dimensió urbanística com social

Entrarem en el punt tretzè de l'ordre del dia, i serà l'últim de la tarda d'avui, Interpellació al Consell Executiu, per tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política territorial, tant pel que fa a la seva dimensió urbanística com social, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. Té la paraula, per substanciar-la, el diputat senyor Boada, per un temps màxim de deu minuts. (*Veus de fons.*)

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la raó de la presentació d'aquesta interpellació és la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya...

El president

Prego als senyors diputats que guardin silenci i ocupin els seus escons.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. La Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del passat 17 de desembre, en què s'estima íntegrament el recurs contenciós interposat contra tres acords, un de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques i dos de la Comissió d'Urbanisme de Barcelona, tots ells del 22 de juliol de 1992, sobre la revisió i modificació de les normes subsidiàries de planejament de Sant Pere de Torelló; també, el Tribunal va acordar donar lloc a la suspensió d'executivitat dels citats acords. Aquesta Sentència demostra que el Grup Parlamentari d'Iniciativa tenia raó quan va presentar les conclusions subsegüents a la Comissió d'Investigació sobre el cas de la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló, i deixa en una situació ridícula el Grup de Convergència i Unió (*remor de veus*), que, fent valer la seva majoria absoluta parlamentària va dictaminar que a Sant Pere de Torelló només s'havien produït «algunes anomalies no transcendents». Doncs, mirin, el Tribunal diu que tot el procés és il·legal, i que la Generalitat ha actuat amb mala fe, temeritat i desviació de poder: anomalies transcendents. Per nosaltres, d'aquesta Sentència es desprenen responsabilitats polítiques molt evidents, que s'han de debatre i dictaminar en aquest Parlament, i d'aquí la presentació d'aquesta interpellació.

La Sentència destaca els següents fets: el 24 de desembre de 1991, l'Ajuntament de Sant Pere va aprovar inicialment la modificació de les normes subsidiàries, que incloïen la reclassificació en sòl urbanitzable de 126.000 metres quadrats de terrenys; quan aquesta aprovació inicial es trobava en fase d'informació pública, Joan Vilaró –cunyat del senyor Cullell– va presentar una alegació en la qual demanava que també fossin reclassificats 175.000 metres quadrats de la seva finca la Riera; l'Ajuntament va aprovar incloure aquesta requalificació com una simple alegació, que va ser aprovada el juliol del 1992; quatre dies després de l'aprovació municipal, la Comissió d'Urbanisme de Barcelona va dividir en dues parts l'expedient de modificació –una, que afectava 60.400 metres quadrats, va seguir el seu tràmit com a simple modificació, mentre que l'altra, de 241.000 metres quadrats, es va plantejar com una revisió anticipada de les normes. I ara arribem al dia més actiu i frenètic que es coneix en la història de les administracions públiques: el 22 de juliol de 1992. En aquest dia, dins de l'expedient de modificació, l'Ajuntament va admetre els canvis ordenats per la Comissió d'Urbanisme de Barcelona, la qual els va aprovar definitivament el mateix dia; el segon expedient, el de la nova revisió de les normes, l'anticipació del qual també va ser resolta per la Comissió d'Urbanisme el 22 de juliol, el mateix Ajuntament també el va aprovar el mateix 22 de juliol. Quatre actes administratius que es resolen amb una celeritat que desconexen la majoria de regidors i alcaldes del país.

La Sentència entra també en el cas de Jaume Canals Casabó, l'arquitecte municipal que va ser nomenat secretari habilitat del consistori el 31 de març de 1992 i que va exercir simultàniament els dos càrrecs durant la tramitació urbanística d'aquest afer. Tot i reconèixer que Canals era funcionari, la Sentència estableix que difícilment es pot acceptar la capacitació suficient per ocupar el càrrec de secretari –és un arquitecte enginyer– i, en tot cas, la seva designació no s'acomoda a la regulació prevista en el Decret 1174/87, ja que es va ometre la intervenció del Ministeri d'Administracions Públiques. I tot això, sense endinsar-nos en la seva probable incompatibilitat, atesa la pluralitat de funcions que tenia encomanades, entre elles la redacció del projecte de normes subsidiàries. Tot això ho sabia el Departament de Política Territorial, ja que havia estat advertit per l'informe del coordinador comarcal i, malgrat tot, no fa res. La conclusió és que el nomenament del senyor Canals va ser illegal, i que d'això en deriva la nul·litat de tots els plens municipals en els quals ell va intervenir, ja que, perquè un ple sigui considerat vàlid, ha de ser-hi present el secretari, o qui legalment el substitueixi. Aquesta illegalitat afecta tots els plens des del juliol del 1992, en què es van acordar les modificacions de les normes.

Pel que fa a la no-aparició en informació pública de les normes, després d'acceptar la requalificació de la finca del senyor Vilaró, la Sentència assenyala que fou omesa, malgrat l'informe del coordinador comarcal d'urbanisme. Per ajustar-se a la legalitat, calia fer una nova informació pública, i que coneixien el director general d'Urbanisme i el conseller Molins, i que era imprescindible l'obertura d'un nou tràmit, ja que les

modificacions –diu– implicaven un nou esquema de planejament, alterant de manera important i essencial les línies o criteris bàsics de les normes subsidiàries, suposant un canvi del model territorial. La revisió anticipada de les normes tampoc és acceptada, ja que les vigents dataven del 1989, sense que fins a aquell moment s'haguessin produït circumstàncies que exigissin la revisió i que autoritzessin la intervenció de l'Administració autonòmica, com l'augment demogràfic o l'existència d'una important demanda de sòl industrial.

La Sentència també rebutja els arguments autojustificatius presentats per la Generalitat, com és el *ius variandi*. La Sentència diu que aquest no és viable quan s'ha actuat de manera no discrecional, sinó arbitrària i sense l'observació dels principis continguts en l'article 103 de la Constitució espanyola, amb allunyament dels interessos generals als quals s'ha de servir, amb falta de motivació, sense acomodament a l'ordenament jurídic i amb l'ús de potestats administratives amb finalitats distintes a les de l'ordenament urbanístic del territori, és a dir, amb desviació de poder. El Tribunal arriba a aquesta conclusió basant-se, a més, en la inusual i fulminant aprovació de diversos acords per l'autoritat urbanística i en les mesures cautelars reals adoptades pel Jutjat d'Instrucció número 31 de Barcelona –querella criminal contra els senyors Vaqué i Vilaró–, les quals, compatibles amb el principi de presumpció d'innocència, no poden ser absolutament desconegudes. I acaba, la Sentència, d'una manera categòrica: «Per apreciar-se a aquests efectes mala fe i temeritat, s'imposen a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló i a la Generalitat les despeses causades en aquest procés.»

La Sentència del Tribunal deixa clar allò que el Grup Parlamentari d'Iniciativa deia en el debat de la Comissió d'Investigació el març del 1995: que l'alcalde senyor Ramon Vaqué, el senyor Jaume Canals i el senyor Vilaró, cunyat del senyor Cullell, van portar una operació planificada i sincronitzada per omplir les butxaques del senyor Vilaró a base de requalificar els terrenys de la Riera i aconseguir que fossin adquirits per l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló. Tota aquesta operació no hauria estat possible sense la imprescindible i necessària intervenció de les conselleries de Política Territorial i Benestar Social, i la cooperació de les conselleries de Governació i d'Economia i Finances. Els uns van aclarir el camí jurídic urbanístic; els altres, com Benestar Social, van proporcionar els diners per fer funcionar la màquina de la prevaricació.

La Conselleria de Benestar Social és l'altra peça d'aquest engranatge immoral i illegal: vegem la seva actuació. El Consell Executiu de la Generalitat va aprovar el 24 de desembre de 1991 la concessió d'un crèdit de 69 milions de pessetes a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, avalat pel Departament de Benestar Social; un crèdit que va servir per comprar els terrenys del senyor Vilaró, i que va ser concedit vint-i-un dies abans que l'Ajuntament de Sant Pere el sol·licités formalment a l'Institut Català de Finances. Aquest acte és la culminació i el principi de la illegalitat, que comença el 26 de novembre de 1991, quan l'alcalde de Sant Pere demana que li sigui concedida una subvenció de 69 milions

de pessetes per a la compra de la finca la Riera, ja que els hereus –en plural– del senyor Xavier Vilaró Puigrafegut, pare dels germans Vilaró, contempen la possibilitat de venda de l'esmentada finca. Per què es canvia la sollicitud de subvenció a crèdit? Per què no ho compra directament la Conselleria? Com és que l'Ajuntament de Sant Pere no ho va acceptar? Se li van donar garanties que al final ho pagaria el Departament de Benestar Social? D'això es desprèn que el senyor Comas ja coneixia que aquests diners servirien per comprar els terrenys del senyor Vilaró. Però la prova clau que dóna llum a tot aquest procés és la carta que el senyor Vilaró va adreçar al director general de l'Institut Català de Finances per tal de fixar quines havien de ser les condicions de la compra dels seus terrenys. I la carta està datada el 12 de desembre de 1991, quan l'Ajuntament encara no havia demanat el crèdit. I la carta els la llegiré textualment, dirigida a l'Institut Català de Finances: punt 3, diu el senyor Vilaró a l'Institut Català de Finances, «efectuar l'adquisició per part de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, mitjançant la subvenció rebuda de la Conselleria de Benestar Social» –encara no s'havia demanat–; «quart, el preu de la compravenda és de 69 milions de pessetes» –l'estipula el senyor Vilaró–; «cinquè, es cancelli el préstec hipotecari atorgat al meu favor per aquest Institut, o es subrogui a favor de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, tenint com a garantia la subvenció anteriorment esmentada i la hipoteca sobre part de la finca i, concretament, la que adquireixi l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, quedant lliure de càrregues i de la meva propietat».

Totes aquestes condicions del senyor Vilaró van acabar sent acceptades per l'Institut Català de Finances, la Conselleria de Benestar Social i el Consell Executiu. Aquí es veu amb claredat que tota l'operació de requalificació, concessió del crèdit i compra-venda dels terrenys estava planificada amb anterioritat amb el conseller Comas i comptava amb el vistiplau del Consell Executiu. Tota aquesta operació es va fer amb la conxorxa del Departament de Governació, ja que l'informe que s'adjunta a la concessió del crèdit no té en compte l'escrit de la secretaria interventora de l'Ajuntament de Sant Pere, que adverteix que l'aprovació de la compra no ha passat pel Ple, com és preceptiu degut a la quantia...

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

Ara acabo, un moment, sí.

...que hi ha d'haver consignació pressupostària i no n'hi havia i que, si es fa aquesta operació, se sobrepassarà el límit legal d'endeutament de l'Ajuntament i que, per tant, és imprescindible que Economia i Finances faci el seu informe. I la Conselleria diu que no fa falta. Malgrat totes aquestes irregularitats i l'afegit que la finca no estava lliure de càrregues, l'endemà de l'informe de Governació es formalitza l'escriptura de préstec, l'Ajuntament rep els diners, i el senyor Vilaró cobra.

Senyores diputades, senyors diputats, de la Sentència del Tribunal i de la llum que han donat a aquesta altres procediments del mateix cas, podem dir que hi ha hagut una conxorxa premeditada de quatre conselleries del Govern de la Generalitat, amb el vistiplau del president del Consell Executiu, per afavorir els interessos d'un particular, que, circumstancialment, és familiar d'un exmembre del Govern.

Per tot això, el nostre Grup exigeix la depuració de responsabilitats polítiques del Govern de la Generalitat per l'afer de la requalificació de la finca de la Riera, de Sant Pere de Torelló, per tal que els ciutadans de Catalunya vegin que el Govern basa la seva acció en favor dels interessos generals i de l'ètica política.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller de Política Territorial, senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Senyor Boada, em sembla que vostè aprofita la Sentència per organitzar una autèntica volada de coloms, perquè, escolti'm, la Sentència aquesta no diu tot això que vostè ha dit aquí. Vostè s'ha passat mitja intervenció parlant de l'Institut Català de Finances, del Departament de Benestar Social i del Departament de Governació; jo li demano que em digui on es fa referència a aquests departaments o a aquest Institut en aquesta Sentència. Vostè comença la intervenció dient: «El motiu d'aquesta intervenció és la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya», ens diu això; vostè mateix ha començat exactament així: el motiu d'aquesta intervenció és aquest. I a partir d'aquí la Sentència és una; no és la que vostè s'imagina: només és una, la que es va dictar. I en aquesta Sentència, permeti'm que li digui que el que es diu a la part de l'estricta Sentència i, per tant, allà on, de fet, es pronuncia, per entendre'ns, doncs, la resolució definitiva, el que es diu són dues coses, només dues coses, senyor Boada. La primera, que el secretari no estava degudament habilitat –responsabilitat de l'Ajuntament–, i que, per tant, suposo que això no deu tenir res a veure amb aquesta suposada conxorxa, segons vostè, de tot el Consell Executiu. Per tant, la primera, atribuïble a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló. La segona, que no es va fer una darrera informació pública –que aquí sí que vostè té raó; és l'única allusió correcta que ha fet a la Sentència–, que no es va tenir en compte aquesta última informació pública, i que, com a conseqüència d'això, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya declara nuls els acords de la Comissió d'Urbanisme i del conseller d'aquell moment.

Però només diu això, senyor Boada; no diu res més que això. I si no, digui'ns, per favor, on surt l'Institut Català de Finances, on surt el Departament de Benestar Social i on surt el Departament de Governació. Digui'ns-ho: la pàgina de la Sentència, el full, l'apartat, la frase...

Valdria la pena que les senyores diputades i els senyors diputats, ja que vostè ha posat tant d'èmfasi en tota aquesta matèria, sapiguéssim si realment aquesta Sentència fa alguna al·lusió en aquest sentit o no. Si no fos així, potser alguns pensarem que vostè aprofita aquesta Sentència per jutjar o intentar jutjar altres coses i, si m'ho permet, amb tota la cordialitat, fins i tot, seguint la seva intervenció, per convertir-se en el jutge del cas, quan vostè mateix deia, precisament, que aquest és un cas que, des de bastants punts de vista –no els que afecten aquesta Sentència, sinó d'altres–, en aquest moment està subjecte, precisament, al tràmit judicial. Per tant, deixi que en el tràmit judicial la Justícia es pronunciï, i al seu moment ja tindrem ocasió de valorar-ho d'una forma diferent.

En aquest moment l'únic que hi ha és una sentència que diu el que jo li he dit, en la seva part, diguem-ne, resolutòria; no diu res més que això. I segon –i amb això quasi, quasi podria acabar aquesta intervenció–, deixi'm dir-li que aquesta Sentència no és acceptada per part de la Generalitat de Catalunya i, exercint el seu dret, com tantes i tantes i tantes vegades es fa –no només en matèria d'urbanisme, sinó fins i tot en altres matèries–, com tantes vegades es fa, la Generalitat de Catalunya presentarà un recurs de cassació davant del Tribunal Suprem. I per tant, no entengui vostè aquesta Sentència com l'última sentència d'aquest procés, perquè li ho torno a dir: la Generalitat de Catalunya, en exercici dels seus drets –en exercici dels seus drets–, presentarà aquest recurs de cassació i, en tot cas, ja veurem si el Tribunal Suprem confirma o no confirma aquesta Sentència.

Ara bé, tot i que podria acabar aquí –perquè vostè mateix ha dit que, de fet, la seva intervenció es basava en aquesta Sentència, i només en aquesta Sentència–, permeti'm que també li afegeixi alguna altra cosa. Vostè jutja la intervenció de la Comissió d'Urbanisme de Barcelona i de Catalunya, vaja, com si allò..., estigués, allò, absolutament en connivència amb tot tipus d'interessos personals; vostè ha dit això. Doncs, bé, jo li demano una cosa: que repassi quina és la composició de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, i fins i tot el convido que repassi l'acta de la sessió de la Comissió d'Urbanisme, on per *unanimitat*, senyor Boada –per *unanimitat*–, es va donar el vistiplau a aquella aprovació; en els termes que després la Sentència no admet, certament, però tothom en aquell moment, per *unanimitat*, va donar el seu vistiplau a aquella resolució. Resolució que va ser elevada al conseller de Política Territorial d'aquell moment i que va ser acceptada fil per randa tal com havia sortit de la mateixa Comissió d'Urbanisme. I no sóc jo el que li hauria de recordar que en aquestes comissions d'urbanisme no només hi ha representants de l'Administració de la Generalitat, sinó que hi ha representants professionals i representants de diversos ajuntaments de colors polítics completament diferents. Aquests també van avalar el procés a la Comissió d'Urbanisme d'aquell moment, i per tant, difícilment, aquesta Comissió, amb una composició tan diversa, tan diferent des del punt de vista de les sensibilitats polítiques, tan diferent des del punt de vista de les representacions institucionals, difícilment deu poder

actuar, sobretot quan vota per unanimitat amb aquesta connivència que vostè denuncia aquí.

Segona observació. Vostè dona una grandíssima importància al tema de la informació pública i ens diu que tot això va ser aprovat en pocs dies, com si això fos..., vaja, un pecat absolutament mortal. I permeti'm que li digui una cosa: tothom sabia, en aquella Comissió d'Urbanisme, excepte vostè, que segurament, doncs, no ha tingut interès a saber-ho, però en aquell moment tothom sabia per què es va fer això –tothom ho sabia. I el motiu, l'únic motiu pel qual es va procedir d'aquesta manera i pel qual segurament es va obviar al final aquesta última informació pública, l'únic motiu, senyor Boada, va ser que pocs dies després s'acabava el termini per sol·licitar les actuacions protegibles en matèria de sòl. I com a conseqüència d'això, i com a conseqüència que allà, certament, hi havia una demanda important d'habitatge de promoció pública –perquè estem parlant d'això, eh?; no estem parlant de pisos per a gent amb molts diners: estem parlant d'habitatges de promoció pública directament fets per l'Administració–, precisament per això es va fer el tràmit amb aquesta celeritat, perquè no hi havia altra forma de fer-ho si finalment el que es volia era complir la finalitat social per la qual s'estava promovent aquella operació. I la finalitat social, senyor Boada –agradi més o agradi menys–, té noms i cognoms, i aquests noms i cognoms no són els noms que vostè deia aquí, i aquestes suposades conxorxes, sinó que són habitatges de promoció pública a Sant Pere de Torelló per a gent amb rendes modestes. I la prova que hi devia haver una certa demanda –encara que vostè també en fa qüestió de principi– és que aquests habitatges estan en bona part ocupats. I no només estan ocupats en aquest moment, sinó que, a més a més, hi ha una bona llista d'espera. Per tant, alguna necessitat hi devia haver en aquell moment quan es va promoure aquesta operació d'habitatges de promoció pública, amb una requalificació urbanística, certament, com tantes i tantes vegades es fan en d'altres municipis, governats, fins i tot, per exemple, per alcaldes de la seva pròpia coalició, perquè des del punt de vista de la Generalitat de Catalunya, lògicament, intentem ajudar tots aquells municipis on hi ha demandes d'habitatge de promoció pública i que han de fer per aquest motiu operacions de sòl.

I l'última cosa que li volia dir és que tota aquesta conxorxa que vostè denuncia i tota aquesta dependència de la Comissió d'Urbanisme, doncs, també s'explica d'una altra manera, que ara li explicaré gràficament. La Comissió d'Urbanisme va dividir per tres –per tres, senyor Boada, no un deu per cent menys– la densitat residencial que havia proposat l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló –per tres. (*Veus de fons.*) Sí, senyor. De vint-i-quatre per hectàrea a vuit per hectàrea, de vint-i-quatre habitatges per hectàrea a vuit habitatges per hectàrea. Deu ser una gran dependència respecte a l'operació de Sant Pere de Torelló, aquesta actuació de la Comissió d'Urbanisme i del conseller d'aquell moment, una gran dependència quan resulta que li proposen vint-i-quatre habitatges per hectàrea –que és una xifra perfectament assumible des de molts punts de vista i assumida en molts altres casos–, i resulta que aquí, per garantir una millor qualitat residencial, resulta que

aquí la Comissió d'Urbanisme divideix ni més ni menys que per tres. Jo crec que aquesta és la mostra definitiva de com va actuar en aquell moment la Comissió d'Urbanisme. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica i per a un espai de cinc minuts, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, per un moment he pensat que el culpable era jo, de tota la situació que ha passat a Sant Pere de Torelló. Sort que la Sentència diu que condemna l'Ajuntament de Torelló i la Generalitat de Catalunya, la Sentència diu que els condemna per mala fe, temeritat i desviació de poder. I això ho diu la Sentència, no ho dic jo; i ho he dit aquí. I li llegiré què vol dir «desviació de poder». Escolti'm bé. «Desviació de poder» és..., «el vici de desviació de poder suposa l'existència d'un acte administratiu externament legal però que no és vàlid per contravenir en la seva motivació interna el sentit final de l'activitat administrativa, que ha d'orientar-se sempre a la promoció de l'interès públic i a ineludibles principis de moralitat». Vostès han actuat a Sant Pere de Torelló immoralment; i ho diu la Sentència, no jo. Acabo de llegir-ho de la Sentència. Jo no, jo no sóc jutge; m'he limitat a dir en bona part de la meua intervenció el que diu la Sentència. Però, evidentment, d'aquesta Sentència, en deriva tot un seguit de llum, que ha donat a tot l'afer, que no es tenia quan es parlava a la Comissió d'Investigació, perquè aquests documents estaven *sub judice* i no es podien posar sobre la taula; i vostès ja se'n varen encarregar, que no es posessin sobre la taula. Ara surten..., hi ha una sentència en ferm, i vostès diuen: «Ah!, no, són qüestions tècniques, qüestions socials...» De cap de les maneres. El que fem és..., el que dic jo és el que diu la Sentència, i la Sentència diu que no és normal que en pocs dies es posin aquests actes..., no, en un mateix dia quatre actes administratius. Ho diu la mateixa Sentència. Si no, expliqui'm, doncs, en quines ciutats, en quins afers d'aquest tipus s'ha portat a terme això, i alguns alcaldes o regidors que hi pot haver aquí a l'hemicicle em diran com s'ha donat aquesta celeritat, inimaginable a l'Administració de la Generalitat de Catalunya. En fi, això em sembla que és un element important.

Però és que, a més a més, el més greu de tot això és que vostès estan incomplint la Sentència. Això encara és el més greu. No solament tenen una actitud dilatòria amb el recurs de cassació..., que fixi's què li dic: en aquesta actitud dilatòria de posar un recurs de cassació, són profètiques les paraules d'aquella conversa telefònica entre el senyor Cullerell i el senyor Vilaró, que deia, quan el senyor Vilaró estava nerviós «perquè ens posaran algun recurs», el senyor Cullerell li deia: «Tranquil, hi haurà un recurs contenciós, n'hi haurà un altre a la Conselleria, hi haurà un recurs de cassació, i al final tu ja tens temps de fer-ho tot.» Què volia dir? De fer totes les setanta-dues cases, certament. O quan l'Associació de Veïns de Sant Pere va tenir una entrevista, l'oc-

tubre del 94, amb el senyor Solans, al seu despatx, va dir el senyor Solans, textualment: «La urbanització es farà, i el màxim que aconseguireu és que la gent visqui en una urbanització illegal.» Aquestes són les grans paraules del director general d'Urbanisme, dites a l'Associació de Veïns de Sant Pere de Torelló. I he dit «incompliment de Sentència»..., perquè el senyor Pujol aquesta tarda deia: «Nosaltres complirem la Sentència.» Doncs no la compleixen, perquè la Sentència, l'*auto*, l'*auto* de la Sentència dicta la suspensió de les resolucions objecte del recurs esmentat. La Sentència diu que tot el que es va aprovar el 22 de juliol i als plens posteriors no és hàbil, no val; vol dir que aquell sòl que es va reclassificar com a urbanitzable torna al seu estat original, que és sòl rústec. Vol dir que totes les actuacions que s'han fet allà són ilegals i que s'ha de parar. I si no ho para l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló –perquè aquell senyor no parará absolutament res–, sí que ho ha de fer, subrogat, per part de l'Administració, per part del Departament de Política Territorial, que ha de fer parar les obres, i no ho fa. I per això nosaltres hem posat un recurs, evidentment a allò penal, perquè es condemni per desobediència el senyor president del consistori de Sant Pere de Torelló, i també el Departament de Política Territorial. La justícia tomarà a parlar, evidentment; però el que passa és que quan parla vostès no en fan cas, i quan parla vostès diuen que són qüestions socials, etcètera. Escolti, si hi havia tantes ganes de construir a Sant Pere de Torelló, hi ha dos plans parcials, l'1 i el 2, que no s'han..., s'han incompleert, no s'hi ha construït. Clar, si és tan necessari i s'havien de fer aquestes obres, per què no acabem els plans 1 i 2, que sí que estaven requalificats i legalment requalificats? I van a construir unes obres en una zona de difícil accés, en una zona de tan difícil accés que ara les aigües residuals van a parar el riu Ges perquè el collector no hi arriba, perquè és tan difícil degut al pendent que hi ha. Quina necessitat hi havia de construir a la finca de la Riera, com no fos una necessitat per interessos particulars, per beneficiar un particular? –en aquest cas, suposo que, circumstancialment, era familiar d'un membre del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Em sembla que són elements importantíssims als quals vostès haurien de reaccionar; em sembla que haurien de ser molt més hàbils, en aquest cas, per demostrar –com he dit abans– als ciutadans d'aquest país que vostès actuen per interessos generals i amb una ètica política que en teoria haurien de tenir. I em sembla que aquest és un element molt dolent, molt negatiu, si vostès no reaccionen, i per això el que farem nosaltres és, a la moció subsegüent a aquesta interpellació, doncs, fer una reprovació a algunes conselleries i a alguns membres del Govern, tal com diu aquesta Sentència, i evidentment, el Parlament llavors dictaminarà el que cregui convenient.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller per un temps de cinc minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Senyor Boada, vostè ens diu: «Vostès han de defensar l'interès general.» Doncs, molt bé, és el que fem. Defensem l'interès general quan en un municipi on és important i en una àrea on és important fer habitatge de promoció pública es permeten les condicions per fer habitatge de promoció pública; això és l'interès general. Es defensa l'interès general quan, en lloc d'acceptar la proposta municipal, si es considera per part de la Comissió d'Urbanisme que es pot millorar urbanísticament aquella proposta, es rebaixen molt importantment les densitats, com abans li he dit; això també és defensar l'interès general. I si m'ho permet, això és, a més a més, demostrar l'absoluta independència de l'Administració urbanística respecte, en aquest cas, a una petició de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló –dit sigui de pas, com tantes i tantes vegades hem de fer també respecte a altres ajuntaments.

Vostè diu en aquesta segona intervenció que no complim la Sentència, i és clar, si totes les afirmacions vostè les fa amb aquesta rotunditat i a partir d'aquí es pensa que només per dir-ho amb aquesta vehemència ja han de cert certes, doncs, aleshores, perdoni'm que li digui, però es desqualifica tota la seva intervenció. Nosaltres no podem complir aquesta Sentència, avui per avui, per dos motius. Primer, perquè nosaltres mateixos hem presentat un recurs de cassació; per tant, s'entén que nosaltres no acceptem el contingut d'aquesta Sentència. Suposo que vostè, senyor Boada, no discutirà a la Generalitat de Catalunya allò que no discutiria a cap ciutat d'aquest país, encara que la governem nosaltres en aquest moment, la Generalitat; suposo que això no ho discutirà pas a la Generalitat de Catalunya, el seu dret a defensar-se davant dels tribunals. O sí? Doncs, la Generalitat de Catalunya el que fa és exactament això: hi ha una sentència d'un tribunal, en aquest cas de Catalunya, i el que fa és, en exercici dels seus drets –li ho he dit dues vegades en la primera intervenció, li ho repeteixo en la tercera–, en exercici dels seus drets en aquest moment el que fa és presentar un recurs de cassació. Amb quina esperança? Doncs, amb l'esperança que la Sentència del Tribunal Suprem canviarà el contingut de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Això, senyor Boada, no és dilatar, com vostè deia: això és exercir un dret. I pensi que, aquest dret, l'exerceix molta gent, també en temes urbanístics, no només institucionals, sinó fins i tot a vegades parti-

culars. És molt normal que aquestes coses succeeixin d'aquesta manera, i de proves, en el futur, vostè i el seu Grup segurament també en tindran.

I després per un altre motiu que també em sembla que és evident, i és que, escolti'm, els actes per complir la Sentència, els actes han de començar en l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, encara que sigui l'execució provisional d'aquesta Sentència; han de començar allà, perquè tots els actes perquè al final hi hagués aquesta aprovació urbanística es van iniciar en l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló. Per tant, és l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló el que, en tot cas, i només de forma provisional, pot començar a executar aquesta Sentència. I en el cas que decideixi fer-ho, lògicament, començarà des de l'inici una altra vegada tota la tramitació urbanística, esmenant dues coses, que són les dues úniques –encara que vostè li agradaria que n'hi hagués molt més– coses que hi ha en aquesta Sentència, en la part resolutòria, senyor Boada –li dic: li agradi més o li agradi menys–, les dues úniques coses són: la inhabilitació del secretari i la manca de la segona exposició pública. No hi ha res més. Tota la resta és la part valorativa, és la part expositiva, que els magistrats d'aquí han dit el que pensaven, molt legítimament, i que nosaltres, lògicament, no acceptem, i per això també, entre altres coses, presentem el recurs de cassació. Però a la part resolutòria, que és aquella que realment s'ha de tenir en compte per després executar la Sentència, només diu aquestes dues coses, agradi més o agradi menys: la inhabilitació del secretari –responsabilitat de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló– i la manca d'una segona informació pública, que és cert que es va produir, de la qual li he explicat el motiu i de la qual li he explicat fins i tot que aquest motiu va ser entès, admes i votat per part de tota una Comissió d'Urbanisme de Catalunya en la qual no només hi ha l'Administració de la Generalitat representada, sinó que hi ha alcaldes molt significatius que no formen part de la coalició de govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i nou minuts.